

LEZEN

doet je goed

Leesboek voor het basisonderwijs

Ministerie van Onderwijs, Wetenschap en Cultuur
Paramaribo, 2023

Colofon

©2023 Ministerie van Onderwijs, Wetenschap en Cultuur

Dit boek is samengesteld door Ismene Krishnadath in opdracht van het Ministerie van Onderwijs, Wetenschap en Cultuur.

De teksten zijn verkorte, bewerkte versies van de boeken, van wie de oorspronkelijke auteurs zijn vermeld in de inleidingen van de teksten.

Voor de teksten 9 tot en met 12 en 14 tot en met 28 zijn Nederlandse vertalingen van de boeken als uitgangspunt genomen.

Tekst 13 is vertaald en bewerkt vanuit het Frans.

Tekst 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 13, 14, 16, 19, 22 en 24 zijn bewerkt door Ismene Krishnadath.

Tekst 3, 10, 11, 12 en 26 zijn bewerkt door Reza Madhar.

Tekst 9, 15, 17, 18, 20, 21, 23, 25, 27 en 28 zijn bewerkt door Rosanda Courtar.

De methode LEZEN DOET JE GOED is eigendom van het Ministerie van Onderwijs, Wetenschap en Cultuur. De methode mag niet worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van het Ministerie van Onderwijs, Wetenschap en Cultuur.

INHOUDSOPGAVE

Inleiding	4
1. Verdwaald in het bos	5
2. Tommy en de bliksem	10
3. Laat mij niet alleen	15
4. No kwik in ons bos	19
5. El Dorado (1)	24
6. El Dorado (2)	29
7. Lucenda verkoopt geschiedenis	35
8. Selina, een mooi meisje	41
9. Robinson Crusoe	46
10. De wereld rond in tachtig dagen (1)	51
11. De wereld rond in tachtig dagen (2)	56
12. De legende van Robin Hood	61
13. Het hert van Anjouan	66
14. Alice in Wonderland	72
15. Alleen op de wereld	79
16. De kleine zeemeermin	84
17. Belle en het beest	89
18. Peter Pan	95
19. Mowgli uit de jungle	101
20. De tijdreiziger	106
21. De geheime tuin	112
22. Tarzan en de gouden leeuw (1)	119
23. Tarzan en de gouden leeuw (2)	123
24. De avonturen van Huckleberry Finn (1)	128
25. De avonturen van Huckleberry Finn (2)	133
26. Het spook van de opera	138
27. Black Beauty	143
28. Schateiland	148

Inleiding

Alle achtentwintig teksten in dit leesboek zijn ingekorte versies van verhalen uit boeken voor de jeugd. Als de teksten in dit boek je nieuwsgierig hebben gemaakt naar het hele verhaal, moet je op zoek gaan naar het boek. Kijk in de bibliotheek, in de boekhandel of op het internet.

De boeken waaruit de eerste 8 verhalen komen, zijn geschreven door Surinaamse auteurs. De resterende verhalen komen van wereldberoemde schrijvers, die al heel lang zijn overleden. Maar hun boeken zijn zo bekend, dat je ze vaak nog kan vinden in de bibliotheek of in de boekhandel. De meeste van hun verhalen zijn ook gratis te lezen op het internet.

Over alle schrijvers kan je informatie vinden op het internet. Daar kan je ook ontdekken welke boeken de schrijvers nog meer hebben geschreven. Het zou leuk zijn om die ook te lezen. Veel plezier met de verhalen.

1

Verdwaald in het bos

Heb je weleens gehoord van het dorpje Pasi-Stop. Het is ver weg van de grote stad Paramaribo. En inderdaad, bij Pasi-Stop houdt de weg op. Achter Pasi-Stop is er een groot bos. Vlak bij het bos staat een klein huis. Daar woont Tjander. Over hem heeft de schrijver Rappa een boek geschreven. Het boek heet 'Verdwaald in het bos'. Hieronder lees je een paar stukjes uit het verhaal. In het boek staat het hele verhaal.

De grote mensen, de bigisma, fluisterden dat er rare dingen gebeurden in het grote bos. Ook de oma van Tjander waarschuwde vaak voor de boze geesten die er woonden. Een keer, toen oma weer zo sprak, stak Tjander zijn vingertje op. Oma zag dat en zei: "Tjander wat wil je vragen? Bhol na, betá, zeg het maar zoon."

"Oma Nani, hoe zien die boze geesten eruit?"

"Ik weet het niet, betá. Vroeger gingen er vaak houtkappers het bos in, maar opeens begonnen ze te verdwijnen. Ze kwamen niet meer terug uit het bos. De mensen werden bang om het bos in te gaan."

Tjander luisterde met open mond naar zijn oma. Hij kon zijn oren niet geloven. Hoe was het mogelijk dat er zulke dingen in het bos achter zijn huis waren gebeurd.

Op een middag speelde Tjander in het weiland achter hun huisje met zijn hondje Fido. Hij gooide de bal in de wei en Fido rende er dan achteraan. Even later kwam hij kwispelend met zijn staart en de bal in zijn bek terug. Hij liet trots de bal voor de voeten van Tjander vallen. Hij blafte opgewonden om hem te laten zien dat hij door wilde gaan met het spelletje. Tjander raapte de bal op en gooide hem nu wat verder weg. Zelf liep hij ook een stukje het weiland in. Weer bracht Fido de bal terug en weer gooide Tjander die weg, steeds verder. Toen gebeurde het.

Met een mooie 'zwieng' gooide Tjander de bal zo ver weg dat hij tussen de bomen van het bos verdween. Tjander hoopte dat Fido niet voorbij de schutting zou durven. Maar Fido vond het juist spannend. Hij kroop onder de planken door en ging blaffend op zoek naar de bal.

Tjander wachtte bij de schutting. Het duurde wel een beetje lang. Waar bleef Fido? Die bal was toch niet zover het bos ingevlogen.

Tjander riep: "Fido-Fido-Fido-Fido!"

Het bleef akelig stil.

Nogmaals riep Tjander: "Fidoooo! Fidoooo!"

Opeens klonk een langgerekt: "Kaai, kaai, kaaaai..."

Het klonk bang en klagelijk.

Er was iets met Fido gebeurd. Tjander twijfelde. Hij was zo gewaarschuwd door oma Nani. Hij mocht het bos niet in. Maar hij kon Fido niet in de steek laten. Misschien was één van die bosgeesten bezig hem aan te vallen of op te eten.

Tjander keek aarzelend achterom, maar hij zag niemand. Toen klom hij met een bonzend hart over de schutting, op zoek naar Fido. Tjander zag Fido in het bos op een open plek liggen. Fido blafte jankend, maar kwam niet naar hem toe. Tjander ging naast hem zitten en knuffelde hem. Maar toen hij wilde opstaan en met Fido wilde weglopen, werd hij door een snijdende stem tegengehouden.

“Jij blijft hier, jij gaat niet meer terug naar huis.”

Tjander kon niet meer weg van de open plek. Hij leek wel vastgeplakt aan de aarde. Toen het donker werd in het bos, was alles eng. Tjander snikte zachtjes. Hij wilde zo graag naar huis. Toen zag hij plotseling een paar mooi gekleurde lichtjes en klonk er een lieve stem.

“Ik ben Dewki, een goede geest.”

“Help me”, smeekte Tjander, “ik kan niet weg.”

“Ik weet het. Je bent gevangen door Takroe-mai. Dat is een boze bosgeest. Ze houdt van kleine kinderen; die stopt ze in een kooi en die kooi hangt ze in een hoge boom. En kleine dieren, zoals Fido, eet ze op.”

Fido had ook gehoord wat Dewki zei. Hij jankte luid. Tjander werd koud van schrik en begon te beven.

“Kan je mij niet helpen? Ik verzoek je.”

“Wel, ik kan wat proberen, maar dan zal je eerst drie raadsels moeten oplossen”, zei Dewki.

“Ja, doe maar”, zei Tjander, die helemaal wanhopig was.

Het eerste raadsel dat Tjander moest oplossen was erg gemakkelijk.

“Vuur in het bos, wat is dat?”, vroeg Dewki.

Tjander wist direct het antwoord. De spanning om hem heen werd al minder. Hij bewoog zijn linkerbeen heen en weer.

“Mooi, zo”, zei Dewki. “Dat heb je goed gedaan. Luister naar het tweede raadsel. Dat is wat moeilijker. Denk rustig na, voordat je antwoord geeft.”

Tjander concentreerde zich op de stem van Dewki.

“Het is niet mijn broer, maar toch is het de zoon van mijn vader. Ra-ra-ra, wie is dat?”

Tjander fronste zijn wenkbrauwen. Dit raadsel was inderdaad moeilijker dan

het vorige. Hij dacht aan thuis, aan zijn moeder, aan zijn vader, aan zijn kleine broertje. Hij zag ze voor zich staan en hoorde zichzelf zeggen: “Het is niet mijn broer, maar toch is het de zoon van mijn vader. Ra-ra-ra, wie is dat dan?”

Opeens wist hij het antwoord.

“Goed zo”, riep Dewki. “Je bent een slimme jongen.”

Tjander merkte dat hij kon opstaan. Maar hij kon nog niet weglopen. Zijn rechterbeen zat nog vast.

“Zo”, zei Dewki, “nu komt het laatste en moeilijkste raadsel. Als je dat goed hebt, ben je vrij en kan je terug naar huis met Fido.”

Het was even stil. Tjander omhelsde Fido. Als hij het raadsel maar kon oplossen.

“Daar komt hij”, zei Dewki. “’s Morgens loop ik op vier benen, ’s middags op twee en ’s avonds op drie. Ra-ra-ra, wat bedoel ik?”

Tjander dacht na. Maar het was alsof zijn hersenen dit keer niet wilden meewerken. Hoe hij ook dacht, het antwoord kwam niet. Hij voelde hoe Takroe-mai hem weer naar de grond drukte. Ze lachte akelig en haar holle stem zei: “Dit raadsel ga je niet kunnen oplossen. Jij wordt mijn slaafje en jouw hondje eet ik op. Hahaha.”

Tjander beefde als een rietje. Fido jankte zachtjes. Ze waren doodsbang.

“Denk weer aan thuis”, fluisterde Dewki bemoedigend.

Tjander ging rechtop staan. Hij hield Fido dicht tegen zich aan en haalde diep adem. Thuis, daar moest hij het antwoord vinden.

Opeens had hij het. Met trillende stem legde hij uit wat werd bedoeld met de vier, de twee en de drie benen.

“Dat is goed, dat is goed”, juichte Dewki. “Kom snel weg van hier en neem je hondje mee. Takroe-mai is boos, kom snel, niet treuzelen. Ze gaat nu allerlei valse streken uithalen, want ze kan niet tegen haar verlies. Volg mij, ik verander mezelf in een lichtgevende vlinder. Loop achter me en kijk vooral niet achterom.”

Een zachtgeel licht veranderde in een stralende vlinder. Tjander hoorde de stem van Dewki die weer zei: "Blijf vooruit kijken en loop precies achter me."

Tjander hoorde Takroe-mai achter zich tekeergaan. Ze schold hem uit en schreeuwde allerlei bedreigingen. Maar Tjander keek niet achterom. Hij bleef kijken naar de heldere vlinder die voor hem uit fladderde.

De grond dreunde en bomen vielen krakend om. Een paar keer struikelde hij in het stikdonkere bos, maar zonder om te kijken krabbelde hij overeind en nam zijn hondje weer in zijn armen. De vlinder wachtte totdat hij weer rechtop stond, dan pas vloog ze door.

Eindelijk stond Tjander in het weiland en kon hij de lichten van zijn huis zien. De vlinder was verdwenen. Hij hoorde de stem van Dewki achter zich: "Niet omkijken. Ik ga terug."

"Kom je me nog eens opzoeken?" vroeg Tjander.

"Ik zal zien. Als je lief bent. Anders verschijn ik niet."

"Ik beloof je dat ik lief zal zijn. Nog bedankt dat je me wilde helpen", zei Tjander zonder achterom te kijken.

"Ik heb je alleen maar een kans gegeven en je hebt die goed gebruikt. Zo gaat dat in het leven. Je krijgt zo nu en dan een kans. Maak er dan goed gebruik van. Daag."

Even later was Tjander thuis. Zijn moeder was zo blij. Ze hilde van blijdschap. Vader Tirta was naar het dorp gegaan. Hij zou net met een paar flinke mannen het bos intrekken met fakkels om Tjander te zoeken. Dat hoefde gelukkig niet meer. Het hele dorp kwam luisteren hoe Tjander de weg in het donker terug had gevonden. Velen geloofden hem niet, maar oma Nani wel, vooral toen ze van die raadsels hoorde. Direct zei ze: "Tjander na djoet bhole, hij jukt niet."

Moeder geloofde het verhaal niet helemaal, maar toen ze een paar dagen later Tjander met een vlinder zag praten, vroeg ze zich af of het toch waar was, wat hij had verteld. Alleen Tjander weet het. En natuurlijk Fido, maar die kan niet praten.

Dit verhaal over Tommy en zijn vriend Kleine Willy Wind is bedacht door Cobi Pengel. Op een avond klopt Kleine Willy Wind bij Tommy op het raam. Kleine Willy Wind is een vriendelijke wind, die zichzelf kan veranderen in een vogel. Hij wil dat Tommy de bliksem moet tegenhouden. Hieronder lees je een paar stukjes uit het verhaal. In het boek 'Tommy en de bliksem' staat het hele verhaal.

"Tommy", zegt Willy, "er gaat deze nacht iets verschrikkelijks gebeuren."
Tommy hoort de bezorgdheid in Willy's stem. "Wat dan Willy?"

"Er is zwaar onweer onderweg naar Het Grote Groene Bos. De lucht is gevuld met zwarte wolken vol regen. Ik heb gehoord dat de bliksem van plan is om met volle kracht in te slaan in De Grootste Groenste Boom, zodat hij knapt als een luciferstokje. Bovendien brengt de bliksem nog een woeste storm mee. Als De Grootste Groenste Boom omver is gevallen, moet de storm de rest van de bomen omverblazen."

Kleine Willy Wind huivert. “Kan je je dat voorstellen Tommy? Waar nu het mooie bos is, zal er morgen een vlakte zijn met alleen ontwortelde, gebroken en kale bomen. Waar de bliksem ze heeft geraakt, zullen ze door zijn hitte zwartgeblakerd zijn.”

Tommy schrikt van het akelige verhaal van Kleine Willy Wind. “Maar..., maar..., ik ben vreselijk bang voor onweer Willy... dan hoe dan zou ik kunnen zorgen dat de bliksem en de storm het bos niet vernielen...?”

“Tommy”, zegt Willy, “de bliksem vindt het heerlijk om met een grote knal in een boom in te slaan. Hij zoekt altijd de hoogste boom uit. Je moet in De Grootste Groenste Boom klimmen om de bliksem tegen te houden.”

“Nee, nee, nee en nog eens nee, dat doe ik niet!” roept Tommy angstig uit. “Als het dondert en bliksemt wil ik altijd bij papa gaan schuilen. Ik ga echt niet met je mee. Los het probleem zelf maar op.”

Als Tommy weer stil is, zegt Willy Wind: “Luister nou goed. Als de bliksem een kleine jongen in pyjama in de boom ziet, gaat hij in de war raken, want kleine jongens horen bij zo’n onweer thuis bij hun ouders te zijn. De bliksem schiet dan voorbij de boom, naar een plek waar hij geen kwaad meer kan doen.”

Tommy zucht.

“Tommy, ik weet dat je het kunt. Ik blijf bij je, echt waar, totdat je de bliksem hebt weggejaagd.”

Willy praat en praat en praat...

Eindelijk zegt Tommy: “Nou, vooruit dan maar, maar denk eraan: ik vertrouw op jou!”

“Natuurlijk Tommy”, zegt Willy, “maar er is nog iemand die je zal helpen. Let op de maan. Die kan goed boos worden als hij in zijn slaap wordt gestoord.”

Willy Wind gaat zitten zodat Tommy op zijn rug kan klimmen.

Even later zweven de twee vriendjes het raam uit. De nacht is zo vredig en stil, dat Tommy even vergeet dat er onweer op komst is. Hij ziet de sterren van dichtbij. Ze lijken allemaal te slapen. Ook de kleine wolkjes die voorbijdrijven. Dan zijn ze opeens boven Het Grote Groene Bos. De Grootste Groenste Boom

torent boven alle andere bomen uit. Kleine Willy Wind vliegt er rechtstreeks naartoe. Hij landt met uitgestrekte poten op de rotsachtige bodem. Tommy glijdt van zijn rug. De bomen zijn doodstil. Geen blaadje beweegt. Het is de stilte voor de storm. De wind houdt zich klaar. Hij wacht op het eerste sein van bliksem en donder. Na de donder zal hij losbarsten.

“Oh nee... oh nee,” roept Tommy. “Deze boom is echt eng. Ik klim op het erf weleens in de manjaboom om manja’s te plukken, maar dat is iets heel anders! Dit durf ik echt niet Willy.”

Tommy slaat zijn handen om de hals van Willy Wind en klemt zich aan hem vast. Willy Wind legt bemoedigend een vleugel op de rug van Tommy.

“Tommy, als je niet gaat, is straks het hele bos vernietigd. Als de bliksem jou ziet, zal hij schrikken en zijn plan veranderen. Je moet met je armen zwaaien en hard roepen dat je geen boom bent. Kijk, zo moet je doen.” Willy Wind zwaait wild met zijn vleugels en roept met een bromstem: “Je bent verkeerd meneer Bliksem. Je moet verder, voorbij het bos. Dit is niet de goede plek om in te slaan.”

Tommy is nog steeds bang, maar moet toch ook een beetje lachen.

“Ik blijf beneden, maar vergeet niet dat ik er steeds voor je ben. En dan... is de maan er ook nog Tommy. Die gaat jou helpen. Geloof mij maar,” zegt Willy Wind bemoedigend.

In de verte weerlicht het en rommelt de donder. De Grootste Groenste Boom trilt zachtjes. Tommy voelt dat de boom bang is. Dapper klimt hij door. Hij wil en hij zal niet alleen De Grootste Groenste Boom beschermen, maar het hele bos. Hij zal Kleine Willy Wind niet teleurstellen.

De zwarte wolken komen steeds dichterbij. Als Tommy bijna halverwege is, licht de hemel helder op en hoort hij een zware donderslag. Het onweer is al dichtbij. Vlug klimt Tommy door tot hij op een tak is, die zo dik is, dat hij er goed op kan staan.

Weer een zware donderslag... Het is nu een kwestie van seconden voor de bliksem zijn aanval zal uitvoeren. Zijn schicht is gericht op de top van De Grootste Groenste Boom..., maar dan is het alsof hij aarzelt hij

Het lijkt erop dat hij Tommy heeft gezien. Tommy zwaait met beide armen en roept heel hard: “Je bent verkeerd, meneer Bliksem. Je moet verder, voorbij het

bos. Dit is niet de goede plek om in te slaan.”

Tommy blijft maar roepen en met zijn armen zwaaien. De bliksem raakt ervan in de war. Hij draait een paar rondjes om de boom heen.

De donder rommelt: “Vooruit bliksem, waar wacht je nou nog op?”

Maar de bliksem roept terug: “Er klopt iets niet. Er staat een kleine jongen in de boom. Ik kan de boom zo niet raken. Is dit wel de goede boom?”

“Natuurlijk wel. Doe toch niet zo stom. Je ziet toch hoe groot en groen hij is. Dit is het bos waar we moeten zijn.”

De donder dondert zo boos en zo hard, dat niemand heeft gemerkt dat de maan dichterbij is gekomen. Plotseling klinkt boven het gedonder zijn stem die roept: “Hé daar, wat is dat voor lawaai? Ik lig hier lekker boven de wolken op mijn rug te slapen en dan word ik wakker gemaakt door zoveel herrie! Houd er onmiddellijk mee op. Al ben ik maar een halvemaan, als ik me goed boos maak, zullen jullie merken wie ik ben!”

Tussen de donkere wolken door verschijnt het boze gezicht van de halvemaan. Een gezicht om bang van te worden! De donder moppert nog even in zichzelf na, veel zachter nu, de bliksem flitst nog snel een zwak flitsje... maar even later is het gemene tweetal verdwenen.

Daar is Kleine Willy Wind al. “Goed gedaan Tommy, zie je wel dat je het kon? Ik wist dat ik op jou kon rekenen. Je bent de redder en de held van Het Grote Groene Bos. Heb je nu gemerkt dat je niet bang bent als je niet bang WIL zijn? Maar we moeten ons haasten. De storm is nog niet weg. Klim gauw op mijn rug.” Tommy is uitgeput van het zwaaien met zijn armen en het roepen naar de bliksem. Vlug gaat hij op de rug van Kleine Willy Wind zitten.

De maan heeft de stoten van de storm ook opgemerkt. Boos gaat hij tekeer: “Ik zeg toch dat ik rustig wil slapen. Heb je me niet gehoord!”

Ook de storm heeft ontzag voor de maan. Hij houdt zijn adem in, keert zich om en gaat de bliksem en de donder achterna!

Eindelijk kan de maan weer rustig op zijn rug gaan liggen. Het begint zachtjes te regenen. Dat is niet erg. Dat is juist goed voor de bomen en de planten die onder

de bomen groeien. Voor Tommy is het niet zo leuk... hij wordt kletsnat. Willy Wind vliegt zo snel als hij kan tussen de druppels door en al gauw zijn ze bij Tommy's huis. Tommy klimt door het raam naar binnen. Hij zwaait Kleine Willy Wind na, die wegvliegt in de nacht.

"Dag Kleine Willy Wind. Tot ons volgende avontuur!"

Hij trekt zijn natte pyjama uit en propt die onder in mama's wasmand voor vuile kleren. Zijn haren droogt hij met zijn baddoek. In de kast vindt hij een schone pyjama. Dan naar bed en lekker slapen! Voor hij inslaapt is zijn laatste gedachte: 'Ay, ik ben niet meer bang voor donder en bliksem en ik heb Het Grote Groene Bos gered.'

3

Laat mij niet alleen

Het boek 'Laat mij niet alleen' gaat over Wikash, die gepest wordt op school, omdat de kinderen denken dat hij aids heeft. Het boek is geschreven door Indra Hu. Ze wil graag dat kinderen goed begrijpen wat deze ziekte inhoudt. In de tekst hieronder kan je lezen hoe Wikash zich voelt. Als je het boek leest, zal je precies te weten komen wat het verschil tussen hiv en aids is, en wat juf Lucy doet om Wikash te helpen.

Het was pauze en de elfjarige Wikash stond weer alleen. Hij was verdrietig, want hij zag andere kinderen op het schoolplein spelen, maar niemand bemoeide zich met hem. Hij had een lieve juf en de kinderen waren wel aardig tegen elkaar, maar iedereen hield afstand van hem. Op zijn oude school wilden zijn klasgenoten ook niet met hem bemoeien en hadden ze hem vaak gepest. Toch was er een leerling die had gemerkt dat hij alleen stond. Hij zag dat ze naar hem toe liep. Het was een meisje van 5A, zijn nieuwe klas, en hij wist dat ze Keelie heette. Wat zou ze van hem willen?

“Wikash, waarom sta jij hier zo alleen?”, vroeg Keelie. “Vind je de kinderen van onze klas niet leuk?”

Wikash vertelde dat hij zijn klasgenoten wel leuk vond, maar dat iedereen afstand van hem hield. Dat was ook zo geweest op zijn oude school, waar ze ook niet met hem wilden praten omdat ze dachten dat ze er ziek van konden worden.

Keelie knikte langzaam. “Ja, ik had zoiets over je gehoord. De kinderen zeggen dat je een gevaarlijke ziekte hebt die besmettelijk is. Ze zeggen dat je aids hebt.”

Er kwamen tranen in de ogen van Wikash van boosheid. Met trillende stem schreeuwde hij tegen Keelie: “Waarom vertellen jullie allemaal nare dingen over mij die niet waar zijn?”

Keelie deed geschrokken een stap achteruit. Ze had deze reactie niet verwacht van Wikash. Juf Lucy, die de beurt had in de pauze, zag dit gebeuren. Ze liep naar hen toe en vroeg wat er aan de hand was. Beide kinderen waren overstuur. Ze konden niet goed uit hun woorden komen.

“Komen jullie even in de klas zitten”, zei juf Lucy. “Dan kunnen jullie wat kalmeren.” Ze merkte dat andere kinderen de ruzie ook gezien hadden. “Er is niets aan de hand”, zei ze tegen hen. “Jullie kunnen rustig doorgaan waar jullie mee bezig waren.”

In de klas gaf ze Keelie en Wikash elk een cup stroop. Toen ze gekalmeerd waren, vertelden ze haar wat er gebeurd was. Juf Lucy wist wel wat er met Wikash aan de hand was en waarom hij weg was gegaan van de vorige school. Ze begreep dat ze iets moest doen. Anders zou hetzelfde gebeuren als wat er op de vorige school van Wikash was gebeurd.

De bel ging. De andere kinderen kwamen de klas binnen.

“Je kan rustig naast Wikash zitten”, zei juf Lucy tegen Keelie. “Hij is helemaal niet gevaarlijk.”

Juf begon met de aardrijkskundeles, maar haar gedachten waren er niet helemaal bij. Ze bleef aan Wikash denken. Ze kon zijn tranen niet vergeten. Ze vond het

verschrikkelijk dat hij gepest werd. Ze gunde Wikash de kans om net zo vrolijk op te groeien als de andere kinderen in haar klas.

Het schoolhoofd had haar verteld dat Wikash hiv-positief was en dat hij geen aids had. Ze had ook uitgelegd wat het verschil was tussen hiv en aids en juf Lucy had daarna nog eens uitgebreid informatie opgezocht op het internet over hiv en aids.

Ja, Juf Lucy wist dat Wikash een jongen was, die eigenlijk gewoon met andere kinderen kon bemoeien. Zij wist het, maar de kinderen van haar klas wisten het niet. Ze wist ook dat sommige ouders hun kinderen hadden gezegd dat ze uit de buurt van Wikash moesten blijven. Straks volgde de natuuronderwijsles. Ze probeerde haar lessen altijd zo leuk mogelijk te maken. Dan hielden de kinderen hun aandacht er beter bij en onthielden ze de leerstof beter.

Terwijl juf Lucy langs de banken liep om te kijken of de leerlingen hun opdracht goed uitvoerden, kreeg ze plotseling een idee. Hé, ze kon het lesuur dat bestemd was voor de natuuronderwijsles best gebruiken om te vertellen over hiv en aids. Ze zou het heel duidelijk moeten uitleggen. Hiv en aids waren afkortingen van Engelse woorden. Ze moest ook proberen de leerlingen zo goed mogelijk te betrekken bij de uitleg. Snel zocht ze nog wat informatie op met haar computer. Ja, ze wist al hoe ze de les zou geven.

De les van juf Lucy over hiv en aids werd een groot succes. De kinderen waren heel benieuwd en stelden veel vragen. Na de les keken ze met heel andere ogen naar Wikash. Wikash zelf voelde zich heel opgelucht. Eindelijk snapten zijn klasgenoten wat er met hem aan de hand was.

Juf Lucy vertelde na school aan het schoolhoofd over de les die ze had gegeven. “Je hebt het echt goed gedaan”, complimenteerde het schoolhoofd haar. “Ik zag zonet een paar kinderen met Wikash babbelen. Eigenlijk zouden de kinderen van de parallelklassen ook zo een les moeten krijgen, klas 5B, en zeker ook de kinderen van de zesde klas. Lijkt je dat geen goed idee?”

Juf Lucy knikte. “Dat is een prima idee. Hoe meer mensen de juiste informatie hebben over hiv en aids, hoe minder discriminatie er zal zijn. Ik zou de andere

leerkrachten deze voorlichting ook kunnen geven. Dan kunnen zij het in hun eigen klas vertellen.”

“Misschien kunnen we er in de volgende vergadering afspraken over maken”, zei het schoolhoofd. Toen tikte ze op haar wang.

“Weet je, eigenlijk heb ik nog een beter idee.”

Juf Lucy keek het schoolhoofd benieuwd aan. Wat zou ze hebben bedacht?

“Laten we een voorlichtingsmiddag voor de ouders van de kinderen van de 5e en 6e klassen organiseren. De leerkrachten kunnen er natuurlijk ook naartoe komen. Dan slaan we twee vliegen in één klap.”

Juf Lucy klapte enthousiast in haar handen. Het idee van het schoolhoofd was precies wat ze wilde. Als ook de ouders van de leerlingen wisten dat hun kinderen gewoon met Wikash konden spelen, dan zou hij niet meer alleen hoeven te zijn.

De rivieren in ons land worden vervuild met kwik, dat heel giftig is. De mensen, die het water van de rivieren gebruiken, worden er ziek van. Daarover gaat het boek 'No kwik in ons bos' van Cynthia McLeod. Hieronder kan je een korte versie lezen van het verhaal.

Marisa woont met haar vader, moeder, broer Alwin en broertje Chereo in het binnenland van Suriname, in het dorp Arawina. Op een dag komen twee mannen en twee vrouwen uit Paramaribo naar hun dorp. Ze hebben iets belangrijks te vertellen. De dorpingen luisteren naar hun verhaal in de tukusipan, de grote vergaderhut in het midden van hun dorp.

Ze waarschuwen de dorpsbewoners voor het water van de rivier. Er zit kwik in. Dat komt door de goudzoekers, die het kwik gebruiken bij hun werk. Het kwik verdampt en komt zo in het water, in de lucht, in de planten en dieren terecht. Het rivierwater mag niet meer gedronken worden. De dorpsbewoners mogen alleen water van de kraan bij de school gebruiken, want dat water is gezuiverd. Ze moeten liever ook niet in de rivier zwemmen en baden en geen vis eruit eten.

Dat is erg moeilijk, want de rivier is een belangrijk deel van het leven van de dorpsbewoners. Ze hebben altijd in de rivier gezwommen, gebaad en gevist. Het rivierwater is al eeuwenlang het drinkwater van de binnenlandbewoners. Maar de waarschuwing van de mensen uit de stad is niet voor niets. Chereo, het zesjarig broertje van Marisa, wordt ziek. Hij heeft koorts en ligt stil in zijn hangmat. Hij wil niets eten en wordt mager.

“Laat me, ik ben zo moe”, zucht hij.

Oma Kuni laat een sjamaan komen, een medicijnman. Die is erg bezorgd. Hij geeft oma Kuni kruiden om een kruidenbad voor Chereo te maken. Ook zingt hij een lied om boze geesten weg te jagen. Maar hij blijft bezorgd.

Dokter Feldman, die regelmatig vanuit Paramaribo de poli bezoekt, komt ook naar Chereo kijken.

“Dit is ernstig”, zegt hij. “Hij moet naar een ziekenhuis in de stad.”

Chereo kan met de dokter in het vliegtuig mee. Mama zegt dat zij en Marisa ook mee moeten, maar er is geen plaats in het vliegtuig.

“Alleen Chereo mag mee”, zegt dokter Feldman.

Toevallig is er een stagiaire met dokter Feldman meegekomen. Ze is bijna dokter. In de poli noemen de mensen haar dokter Sharon.

Ze zegt: “Je kan niet een zwaar ziek kind van zes jaar meenemen zonder zijn moeder. Dat is verschrikkelijk voor de moeder en voor het kind.”

Dokter Sharon zegt dat mama haar plaats in het vliegtuig mag innemen. Zij zal wel met de boot naar Drietabbetje gaan. Van daaruit kan ze ook met een vliegtuig naar Paramaribo. Marisa mag met haar mee.

Sharon is in Suriname geboren, maar woont al sinds haar kinderjaren in Holland.

Ze vindt de tocht over de rivier een groot avontuur. Ze geniet van dingen die Marisa heel gewoon vindt, zoals de sula's en het oerwoud en de gastvrijheid van de mensen. Er is steeds wel iemand die haar een plaatsje aanbiedt om de nacht door te brengen of om haar verder te helpen. Wanneer ze op Drietabbetje aankomen, blijkt het vliegtuig net vertrokken te zijn. Ze besluiten de volgende dag door te reizen naar Stoelmanseiland, want daar is ook een vliegveld.

En de volgende dag vertrekt er een vliegtuig.

Stoelmanseiland is een groot eiland. Er is ook een hospitaal. Marisa kijkt haar ogen uit. Ook de vliegreis is een nieuwe ervaring voor haar. Ze klemt haar handen om de stoelleuning en knijpt haar ogen stijf dicht als ze opstijgen. Ze is bang dat het vliegtuig naar beneden zal vallen, maar na een tijdje wordt ze rustiger.

Paramaribo is een drukke stad. Marisa ziet voor het eerst in het echt auto's. Die kende ze tot dan alleen maar van plaatjes uit boeken en van het internet. De eerste nacht mag ze bij dokter Sharon slapen. Marisa moet even wennen aan de douche en het eten van de stad. Ze vindt de sliertjes op haar bord maar raar. Ze heeft nog nooit eerder bami gegeten. De volgende dag brengt Sharon Marisa naar het hospitaal. Daar wacht haar moeder op haar. Ze gaan Chereo zien. Hij ligt op de kinderafdeling. Marisa schrikt als ze ziet dat Chereo met plastic slangetjes vastzit aan iets naast zijn bed. Hij kan voorlopig niet weg uit het ziekenhuis.

Mama en Marisa gaan in Bernharddorp wonen bij basya Ramon en zijn familie. Vanuit Bernharddorp kan mama elke dag de bus nemen naar het hospitaal. Marisa moet naar school. Ze gaat naar de school in Bernharddorp. Ze zit, net als in Arawina, in de vijfde klas. Ze draagt ook hetzelfde schooluniform, een groen met wit geruit hemd en een blauwe jeansbroek. Alleen zitten er kinderen van allerlei soorten rassen in haar klas. De kinderen zijn heel flink. Ze houden spreekbeurten. Marisa vraagt zichzelf af of ze ooit ook zo vrij zal kunnen spreken. Ze is niet gewend veel te zeggen. Maar ze vindt de school heel interessant. Ze leert veel over allerlei mensen die heel belangrijk zijn geweest voor de wereld, zoals Rosa Parks. Ze ontdekt ook waar de naam Bernharddorp vandaan komt. De zoon van basya Ramon, die op het havo zit, helpt haar met de voorbereidingen van een spreekbeurt. Hij moedigt haar aan om over Nelson Mandela, Mahatma Ghandi en Martin Luther King te praten. Hij zoekt samen met haar op zijn laptop naar informatie over deze helden. Zelf is hij bezig met een werkstuk over Martin Luther King. Met Chereo gaat het niet goed. Hij wordt steeds zieker. Hij heeft ook geen haar meer op zijn hoofd.

Op een dag komen een mevrouw en een meneer op school een film vertonen.

De film heet 'No kwik'. De film maakt grote indruk op Marisa. Nu pas begrijpt ze goed wat kwik is en hoe schadelijk het is. Kwik is eigenlijk vloeibaar zilver. Het mengt zich gemakkelijk met andere metalen en daarom gebruiken goudzoekers het. Als ze goud zoeken, graven ze een grote hoop modder weg. Ze doen dat in een houten kist en laten er kwik doorheen gaan. Het kwik vermengt zich met het goud. Ze spoelen de modder weg en het goud met het kwik blijven over. Intussen is er ook heel wat kwik met de modder weggespoeld. Het kwik komt in het voedsel van de vissen en als mensen de vissen eten, komt het ook in het lichaam van de mens. Kwik zit ook in de lucht, want om het kwik uit het goud te halen verhitten de goudzoekers het goud. Het kwik verdampt dan en stijgt op. Het gaat in de wolken zitten en komt met de regen terug en gaat in de grond en in de planten zitten. Dat is schadelijk voor mensen, maar vooral voor ongeboren kinderen.

Marisa schrikt als ze hoort dat er duizenden goudzoekers in het binnenland van Suriname met kwik werken. Wat zal er op den duur gebeuren met de mensen die in het bos wonen? Heeft de ziekte van Chereo ook met kwik te maken? Plotseling staat haar kleine zusje weer scherp in haar geheugen. Een paar jaar geleden had mama een baby gekregen. Het meisje had maar tien dagen geleefd. Marisa droomt over de film. Honderden mensen lopen in een protestmars. Ze hebben borden bij zich waarop staat 'No kwik in ons bos', 'Kwik is gif', 'Geen kwik in Suriname', 'Amazonebos is ons bos'. Vooraan loopt Marisa, hand in hand met Nelson Mandela en Mahatma Ghandi. Martin Luther King loopt ook vooraan in de stoet.

Marisa wordt wakker als mama in haar hand knijpt. Mama gaat al vroeg naar het hospitaal. Marisa kan niet mee. Ze moet naar school. Het is de dag van haar spreekbeurt. Ze gaat praten over de drie wereldverbetters. In het begin is ze een beetje zenuwachtig. Haar knieën knikken, maar dan denkt ze aan Roy. De voorbereidingen met hem zijn toch niet voor niets geweest? Zonder aarzelen vertelt ze verder. De leerlingen zijn enthousiast over haar spreekbeurt. Ze klappen en roepen: "Een tien, een tien!"

De juf wil Marisa wel een tien geven, maar ze stelt nog een belangrijke vraag. "Stel je voor dat één van deze drie leiders nu in Suriname was. Wat zou hij voor Suriname kunnen doen?"

Marisa hoeft niet lang na te denken over het antwoord. De juf zegt dat ze haar tien dubbel en dwars heeft verdiend.

Thuis gaat ze in haar hangmat liggen wachten op mama, die nog niet terug is van het ziekenhuis. Ze denkt aan haar spreekbeurt. Zou zij zelf ook iets kunnen doen om de wereld te verbeteren? Als ze aan Chereo en haar zusje denkt, weet ze wat ze moet doen.

In het boek 'De opdracht van Fodewroko' komen de hoofdfiguren Ede, Kiki, Babette, Alex, Siekhie, Ginga en Dippo via het Brokopondostuwmeer terecht in El Dorado, de verloren gouden stad van de Inheemsen. Ze zijn op zoek naar Dietje, het broertje van Ede. Het boek is geschreven door Ismene Krishnadath. Hieronder lees je een paar stukjes uit het hoofdstuk dat gaat over hun verblijf in El Dorado.

Alex schudt ongelovig zijn hoofd. "Dit bestaat toch niet. Waar zijn we in 's hemelsnaam terechtgekomen." Ede laat de riemen van zijn rugtasje van zijn schouders glijden. Hij trekt het touwtje van de opening los en rommelt tussen zijn spullen. "Aha." Triomfantelijk houdt hij zijn elektrische tandenborstel omhoog. Hij drukt op het powerknopje. "Great! Hij doet het nog," stelt hij tevreden vast als de borstel begint te zoemen.

Kiki rimpelt haar voorhoofd. "Kan je niets beters verzinnen? Wat hebben we nu aan die stomme tandenborstel?"

"Deze tandenborstel," Ede drukt de steel dramatisch tegen zich aan, "is voor mij het enige overblijfsel uit de beschaafde wereld. Dit..." hij houdt de borstel

omhoog, “herinnert mij eraan dat er ergens een echte wereld is, waar ik thuishoor en dit...” met zijn vrije hand maakt hij een weids gebaar “....bestaat eigenlijk niet.”

“Het bestaat wel.”

Allen keren zich naar Ginga. “Dit is het verloren rijk van El Dorado, de gouden koning. Ik ben er nooit eerder geweest, maar bij het kampvuur worden er vaak verhalen over verteld. Toen de blanken Zuid-Amerika veroverden, heeft El Dorado zijn land verplaatst. Hij kon de hebzucht van de blanken niet verdragen. Al zijn goud wilden ze hebben. De oude mensen van mijn stam beweren altijd dat hij naar Suriname is gekomen en het land in de rivier achter de vallen heeft verborgen.”

“Goud is er in ieder geval.” Dippo houdt een pipit, zo groot als een volwassen kies, op de vlakke palm van zijn hand.

“San!” Siekhie begint om zich heen te graven. Alex en de meisjes laten spiedend hun ogen over het zand gaan.

Ede houdt nog steeds zijn tandenborstel vast. “Houden jullie toch op. Ik wil weg van hier en als ik Ginga goed heb begrepen moeten we de weg naar de woestijn zoeken. Van daaruit komen we op het eiland waar Dietje zit.” Hij klopt het zand van zijn broek en begint met lange stappen te lopen. Siekhie holt achter hem aan.

“Hé!” Hij stopt. “Paranoten,” roept hij opgetogen. “Komen jullie eten, kijk zoveel noten er op de grond liggen.”

Het savannelandschap van het verloren rijk van El Dorado is minder angstaanjagend dan de jungle. Er zijn grote overzichtelijke vlakten, met toch genoeg schaduwplekjes, waar tussen het kruipgras en de stugge struiken vruchtbomen groeien. Ze vinden cashew, kokosnoten, wilde komkommertjes, awara’s en maripa’s. Hier en daar zijn er meertjes met zwart water. De nacht brengen ze door in het zand, rond een houtvuurtje, om de beurt wakend voor roofdieren of ander gevaar.

Als ze 's morgens weer op pad gaan wordt het landschap opvallend mooier. De stukken groen lijken gecultiveerd. Er groeien bloemen en opeens zien ze een pad lopen tussen een haag van wilde palulu's en veelkleurige heliconia's.

"Jouw bloem." Ginga blijft verrast staan als Ede haar een dikke, roze bokkepoot wijst. "Ginger lily, we hebben hem ook achter het scheikundelokaal van onze school."

Het pad maakt na een tijdje een bocht naar links. De weg wordt breder, en harder. Het zand gaat langzaam over in witte kiezelstenen, waartussen brokjes goud glinsteren. Langs de kant groeien wuivende koningspalmen in kortgeknipte bermen. De stukken goud worden steeds groter, totdat de weg alleen nog maar daarmee geplaveid is.

Ze komen een man en een vrouw tegen. Ze zijn gekleed in kleurige losse gewaden en op hun voorhoofd, in hun oren, door hun neusgaten, om de bovenarmen, hun polsen en enkels, ja overal, blinken gouden sieraden. Het paar groet vrolijk, maar blijft niet staan. Het wordt steeds drukker. Niemand let op ze. Het is alsof hun aanwezigheid vanzelfsprekend is.

Het pad heeft zijpaden, maar ze blijven de hoofdweg volgen. Die brengt ze naar een groot plein, dat geplaveid is met grijs marmer en rechthoekige gouden tegels. Hier en daar zijn kleine oases aangelegd met waaierpalmen en amandelbomen. Er zijn blankhouten bankjes met goudbeslag om op te zitten, maar ook enorme rotsblokken, van puur goud natuurlijk. Op lange tafels geuren heerlijke gerechten op gouden schalen. Er klinkt muziek. Mensen eten, drinken en dansen. Sommigen schommelen ontspannen in hangmatten onder de schaduwbomen.

"Cool place hier", glundert Siekhie. "Zou je zomaar mogen eten?"

Dippo hoort zijn maag brommen. "Ik heb een vreselijke honger."

Ginga houdt ze tegen. "We moeten ons eerst aanmelden."

Aan het hoofd van het plein zit, op een kleine verhoging, een man in een gouden zetel.

"El Dorado", fluistert Kiki met ontzag in haar stem. "De gouden koning."

Het enige kledingstuk dat hij draagt is een lendendoek van glanzend geel weefsel, die met een gouden band om zijn middel is bevestigd. Hij heeft geen sieraden aan, maar als hij beweegt glinsteren overal op zijn lichaam fijne puntjes goudstof. Zijn dikke zwarte haar, dat tot op zijn schouders hangt, is doorspekt met gouden draden.

“Ik ken jou”, zegt hij als Ginga voor hem neerknielt en de anderen wenkt hetzelfde te doen. “Ben jij niet de dochter van mijn broer, de piaman, en de vrouw van het meer?”

Alex’ mond valt open. Kiki en Babette gapen het Saramaccaanse meisje aan. Siekhie en Dippo fluiten zachtjes en Ede knikt bij zichzelf. ‘Als hij het niet had gedacht.’

Ginga gaat onverstoord verder. “Zeker Hoogheid, Ginga is mijn naam.”

“Welkom mijn kind, ik zie dat je vrienden hebt meegebracht. Wat brengt jullie hier? Zoeken jullie goud?”

“Nee Hoogheid, we zoeken zijn broertje.” Ze wijst naar Ede. “Hij moet op het eiland zijn.”

De koning laat zijn blik op Ede rusten. “Dan moet je de woestijn in, mijn zoon.” Zijn stem klinkt bezorgd. “Het is een harde tocht. Ik kan mij de laatste keer niet meer herinneren dat iemand de woestijn is overgestoken en ik zit hier al vijfhonderd jaar. Ik raad je aan je goed voor te bereiden. Haast je niet, verpoos een tijdje met ons.”

Hij glimlacht naar Dippo en Siekhie. “Ik wed dat jullie hongerig zijn. Tast toe en geniet zolang je hier bent.” Hij maakt een breed gebaar met zijn hand. “Dat geldt voor jullie allemaal.”

Hij stapt van zijn troon en helpt Ginga op haar voeten. “Ik zie dat er ook blanken onder je vrienden zijn, Ginga.”

Kiki doet een stapje achteruit, maar de koning stelt haar gerust. “Wees niet bang, kleintje. Ik vind het een eer om jullie hier te hebben en ik denk dat jullie me kunnen helpen. Vroeger zochten vele blanken naar mijn rijk, maar slechts één is erin geslaagd het te bereiken. Dat moet zo’n vierhonderd jaar geleden zijn. Helaas hebben we nooit veel plezier met hem beleefd. Hij is de ongelukkigste van mijn onderdanen. Ik denk dat hij eenzaam is, als enige witte tussen het gouden volk.”

Alex weet niet wat hij moet zeggen. Kiki lijkt ook haar tong te hebben verloren.

“Ik hoop dat hij wat vrolijker wordt als hij jullie ziet. Daar zit hij.”

Op een bank in een donker hoekje onder een amandelboom zit de blanke. Naast hem heeft hij twee zakken van zeildoek, waarover een ouderwets pistool met een lange loop is gelegd.

“Cornelis Pieterszoon”, zegt de koning bestraffend. “Je bent nog magerder dan de vorige keer dat ik je zag. Heb je weer niet gegeten?”

De man richt het pistool op de borst van de koning.

“Blijf staan”, dreigt hij. “Kom niet dichterbij.”

De koning zucht. “Cornelis, ik hoef je goud niet. Ik heb zelf meer dan genoeg.

Maar kijk eens wie ik voor je heb meegebracht.”

Hij stapt opzij en wenkt het drietal om naar voren te komen. Alleen Alex reageert.

“Ik ben Alex”, zegt Alex met uitgestoken hand.

Langzaam worden de ogen van Cornelis groter. Zijn wapen zakt. Hij staat op van de bank. Het valt nu op dat hij lang is, langer dan de koning zelfs. Met zijn vrije hand raakt hij Alex voorzichtig aan. Hij maakt een stap naar Kiki, die zichzelf dwingt om te blijven staan. Hij betast haar blonde haren. “Blanken”, fluistert hij dan ongelovig. Dan luider: “Blanken, blanken.” Hij lacht hardop.

De koning pinkt ontroerd een traantje weg en trekt zich dan terug.

Ede, Kiki, Babette, Alex, Siekhie, Ginga en Dippo zijn op zoek naar Dietje, het broertje van Ede. Via het Brokopondostuwmeer komen ze terecht in El Dorado, de verloren gouden stad van de Inheemsen. Daar ontmoeten ze Cornelis Pieterszoon.

“Ik ga wat te eten halen”, excuseert Ginga zich en Ede sluit zich bij haar aan. Dippo en Siekhie staan al bij de tafels. Het liefst rende Kiki achter Ginga aan, maar ze kan Alex niet alleen laten en Babette klemt haar arm vast alsof ze haar nooit meer los zal laten.

“Zullen we ook gaan eten”, stelt Alex aan Cornelis voor, maar die knijpt zijn ogen samen. “Rotvoedsel”, sist hij. Hij kijkt argwanend om zich heen. “Eet het niet, het is niet goed.”

“Hoezo?”, vraagt Kiki, die zijn laatste woorden heeft opgevangen.

Cornelis buigt zich naar haar toe. “Het maakt je gek.” Zijn onfrisse adem strijkt over haar gezicht.

Ze doet een stap achteruit. “Ik heb honger.”

Cornelis gaat weer op de bank zitten. Hij trekt de zakken tegen zijn dij aan. “Dan moet je het zelf weten”, zegt hij nors.

Kiki haalt haar schouders op, keert op haar hielen en loopt weg, met Babette in haar kielzog. Alex weifelt even, dan gaat ook hij achter Kiki aan.

“Wacht!”

Cornelis is weer opgestaan. Hij grijpt een zak. “Ik loop een eindje met je mee. Ben toch benieuwd waar jullie vandaan komen.”

“Moet ik je helpen?”

Alex reikt naar de andere zak, maar als hij de valse blik van Cornelis ziet en het wapen hoort klikken, schrikt hij terug.

“Afblijven”, snauwt Cornelis.

“Rustig.” Alex heft zijn handen afwerend op. “Ik wilde alleen helpen.”

Cornelis steekt het wapen in zijn broekriem. Hij bindt de zakken aan elkaar en gooit ze over zijn schouder. “Nou”, zegt hij wat vriendelijker als hij merkt dat Alex op hem blijft wachten, “af en toe neem ik een zoete aardappel, maar voor die drankjes en die rare vruchten moet je uitkijken.”

De dagen in het verloren rijk van El Dorado gaan voorbij zonder dat iemand zich daar druk om maakt. Het is er te gezellig. De pasteitjes blijken een pizzasmaak te hebben en Ede kan uren met Dippo en Siekhie aan de tafels doorbrengen.

Als ze genoeg hebben gegeten gaan ze naar de muziektent waar Babette en Kiki onderdak hebben gevonden. Ginga en Alex maken lange wandelingen over de paden rond het gouden plein, hand in hand. Ze fluisteren dwaze geheimpjes in elkaars oren, lachen er zachtjes om en af en toe raken hun lippen elkaar.

Cornelis Pieterszoon heeft zich weer teruggetrokken op zijn bank.

Daar kan hij het beste zijn goud bewaken, heeft hij brommerig uitgelegd. Alleen Kiki, die haar afkeer tegen hem heeft overwonnen, gaat hem af en toe uit medelijden opzoeken.

Maar op een dag, als de koning zijn dagelijkse rondgang maakt over het plein en Ede door de menigte tegen een van de gouden rotsblokken wordt gedrukt, voelt hij een hard voorwerp tegen zijn dij. Onderzoekend tast hij in zijn broekzak. Als hij het ding eruit haalt, realiseert hij zich met een schok, wat hij in zijn hand heeft.

Zijn elektrische tandenborstel!

Paniekerig kijkt hij om zich heen. Hoe heeft hij hier zijn tijd zitten verdoen! Hij moet de anderen zoeken. Ze moeten weg. God weet wat er met Dietje is gebeurd!

Dippo en Siekhie vindt hij bij de eettafels. “Weg?”, vragen ze verdwaasd.
“Waarom moeten we weg?”

Wanhopig schudt Ede Siekhie bij zijn schouders, maar die kluift lustig verder op zijn boutje zodra hij hem weer loslaat.

“Gebruik nog wat”, lalt Dippo terwijl hij Ede een gouden bokaal in de hand drukt. Ede laat de bokaal vallen alsof die hem brandt.

‘Shit, ze zijn allemaal betoverd’, denkt hij.

In een impuls haalt hij de tandenborstel tevoorschijn. Hij drukt op de powerknop. Het motortje zoemt en de haren van de borstel draaien rond. Hij houdt de borstel onder Siekhies neus, kietelt hem ermee. Het helpt. Siekhie niest. Langzaam worden zijn ogen helderder.

“Ede, wat doe je? Wat is er?”

Zijn stem is vast.

“We moeten weg, idioot. Dit land is betoverd. Als we er niet als de bliksem ervandoor gaan, zitten we hier voor de rest van ons leven. Ga de anderen halen,

dan probeer ik Dippo wakker te krijgen.”

“Het moet dat eten zijn”, hijgt Alex, terwijl ze zich het pad af haasten. “Cornelis Pieterszoon had ons gewaarschuwd.”

“Over Cornelis Pieterszoon gesproken...” Ginga werpt een blik over haar schouder. “Kijk eens wie daar aankomt.”

“Wacht!”

Cornelis Pieterszoon rent met zijn zakken goud in de armen achter ze aan.

Alex blijft staan. Hij geeft Ginga een duwtje. “Even kijken wat hij wil, ga jij vast achter de anderen aan.”

“Ik wil mee. Ik wacht al vierhonderd jaar op een kans om te ontsnappen uit dit ellendige rijk”, hijgt Cornelis kortademig.

“Schiet op dan.” Alex kijkt bedenkelijk naar de zakken, maar stelt niet voor er één over te nemen. Hij neemt een sprint.

“Hij wil mee”, legt hij uit als hij weer naast Ginga over het pad draaft.

Zonder te aarzelen rent Ede de woestijn in. Hij merkt nauwelijks iets van de verzengende hitte. Het rulle zand vertraagt zijn pas, maar hij blijft rennen. Aan de scherpe schaduwen van de cactussen die hier en daar groeien, ziet hij dat ze op de goede weg zijn. Hij weet het zeker. De lichtbron moet nu dichtbij zijn. De anderen sjokken in een langzamer tempo door het zand. Helemaal achteraan komt Cornelis Pieterszoon. Zijn huid is roodverbrand en zijn ouderwetse wambuis kleeft aan zijn lichaam, maar hij blijft verbeten hun voetsporen volgen.

Ede beklimt een steil oplopende zandheuvelrug. Het zand is aaneengekoekt tot harde, scherpe brokken. Boven de heuvels lijkt de lucht afgezet met een gele rand. Op handen en voeten bereikt Ede de top.

“Eureka”, roept hij met een stralend gezicht. “Ik heb het gevonden.”

Voor hem ligt een rond dal. Precies vanuit het midden gaat een heldere lichtstraal loodrecht omhoog. Eromheen trilt de lucht. Het zand stuift op, maakt kleine kringetjes, gaat liggen, stuift opnieuw op. Ede springt op. "Hier is het", gilt hij opgetogen met zijn armen zwaaiend.

"Wie gaat eerst?", vraagt Alex als ze allemaal om de lichtstraal staan.

"Laat Ede maar gaan", zegt Siekhie, "dan zien we direct hoe het werkt."

"Oké." Ede haalt diep adem. Dan stapt hij in het licht. Hij voelt hoe hij omhoog gezogen wordt, in een steeds grotere vaart.

"Nu de meisjes", beslist Alex.

"Ga jij maar Kiki." Ginga geeft haar een klein zetje.

Nauwelijks heeft Kiki's voet de lichtstraal geraakt of ze is verdwenen. Babette volgt.

"Nou ik." Cornelis Pieterszoon stapt in de straal, maar er gebeurt niets.

"Kom nou", smeekt hij terwijl hij de zakken dichter tegen zich aandrukt.

"Misschien ben je te zwaar", oppert Alex.

"Je moet die zakken achterlaten", zegt Ginga.

"Dat nooit." Cornelis laat beschermend zijn baard over het zeildoek zakken.

Besluiteloos staan ze om Cornelis heen. Hij schuift uit het licht. "Ik probeer het zo weer."

Siekhie mag gaan en hij verdwijnt voor hun ogen.

"Ik ga al", zegt Dippo als hij Ginga en Alex naar hem ziet kijken, maar net als bij

Cornelis gebeurt er niets.

“Zie je wel, ik ben helemaal niet te zwaar”, roept Cornelis triomfantelijk. “Het moet aan iets anders liggen.”

Ginga schudt haar hoofd. “Dippo, heb je goud van El Dorado meegepikt?”, vraagt ze streng.

“Helemaal niet”, ontkent hij verontwaardigd. Hij bevoelt het ringetje in zijn oor.

“Dit is van mijzelf. Heb ik met mijn eigen zuurverdiende centen gekocht.”

“Denk goed na, heb je niet per ongeluk iets meegenomen”, dringt Ginga aan.

Dippo diept in zijn broekzakken. “Hé”, roept hij. “dat is die pipit die ik in het zand heb gevonden.” Met een walgend gebaar werpt hij het glanzende brokje metaal van zich af en dan is ook hij weg.

“Ga jij nu maar”, zegt Ginga tegen Alex.

“Nee, ga jij. Ik blijf nog even hier met Cornelis.”

Ginga verdwijnt.

“Laat die zakken toch”, smeekt Alex. “Het is dat goud dat je hier gevangen houdt.” Cornelis zakt op zijn knieën. Vertwijfeld glijden zijn handen omhoog langs de zaknaden. Ze blijven liggen op de bovenste plooien, strijken die haast liefkozend plat.

“Kom toch.” Alex pakt zijn hand en probeert hem omhoog te hijsen. Huilend laat Cornelis de zakken los. Alex trekt hem mee naar de lichtstraal, stapt naar binnen, voelt hoe hij omhoog gezogen wordt, maar ook hoe Cornelis zich tegelijkertijd van hem losrukt.

“Neeeeeeee!”

Zijn wanhoopskreet echoot door de woestijn en Alex ziet in een laatste flits hoe Cornelis zich op zijn goud stort.

Het boek 'Lucenda verkoopt geschiedenis' is geschreven door Alphons Levens. Lucenda's moeder verdient niet genoeg om de zeven mensen van het gezin te onderhouden. Daarom moet Lucenda kranten verkopen. Hieronder lees je in het kort waarover het boek gaat.

Lucenda verkoopt elke dag de krant op drukke kruispunten. Als het verkeerslicht op rood staat, toeteren de chauffeurs die een krant willen hebben.

Kijk, daar toetert er één aanhoudend en uit een andere auto, ongeveer acht auto's verder, roept een man: "De West, De West!"

Lucenda weet niet wie ze het eerst moet helpen. Ze rent tussen stilstaande auto's door naar een derde man in een auto die in de rijbaan staat voor het verkeer dat rechtsaf gaat. Hij zwaait door zijn half geopend donker raam met een bankbiljet. Een krant van Lucenda valt onder het rennen op het nog niet geheel gedroogde asfalt. Vlug zoekt ze met haar linkerhand in haar zak naar kleingeld.

Ze hoort voorop de eerste auto's al optrekken. Met de overige kranten tussen haar linkerarm en haar borst geklemd rent ze tussen nog stilstaande auto's terug naar het trottoir, nog net een bromfietser ontwijkend.

"Meisje, wees voorzichtig met je wisselgeld", zegt bezorgd een voorbijgaande meneer. "Sta je hier alleen te verkopen?"

"Nee, meneer", antwoordt Lucenda. "Mijn oma staat om de hoek en mijn opa staat aan de overkant."

Op een avond is het heel druk met de krantenverkoop. Als ze teruggaan naar huis vraagt Lucenda aan oma waarom zoveel mensen die dag een krant wilden kopen. Oma kan niet zo goed lezen, maar ze heeft wel iets op de radio gehoord over mensen die lang geleden waren doodgeschoten.

Thuis vraagt Lucenda mama er ook naar. Haar moeder is verpleegster. Ze moet naar de nachtdienst, maar ze weet wel wat er aan de hand is.

"O", zegt ze. "In 1982, op 8 december, zijn vijftien mensen vermoord. Daarom spreken ze ook over de decembermoorden. Jij was toen nog niet geboren. Na al die jaren gaan ze eindelijk onderzoeken wat er precies is gebeurd op die dag."

Mama lijkt niet erg onder de indruk te zijn. "Ach kind, er zijn nog veel meer mensen vermoord in Suriname. Al eeuwen moorden ze in het land."

Ze geeft Lucenda een haastige zoen en loopt naar de deur. Lucenda loopt met haar mee, omdat ze nog iets wil zeggen.

"Ma, ik heb geen zin meer om kranten te verkopen, want die mensen doen zo wild. Bijna rijden ze je omver."

"Lucenda, dan moet je heel goed uitkijken, meisje. Je ziet toch hoe hard ik werk om wat te verdienen? Maar het is niet genoeg voor ons allemaal."

Ze wonen met zijn zevenen in een klein huis. Behalve opa, oma, mama en Lucenda zijn er ook Clyde, Whitney en Michael. Dat zijn de broertjes en het zusje van Lucenda. Lucenda's vader is niet meer in leven. Hij was politieman. Tijdens zijn werk is hij doodgeschoten.

“Bovendien”, zegt mama, “doe je ook belangrijk werk.”

“Waarom belangrijk?”, vraagt Lucenda.

Moeder vertelt over een redacteur die bij de krant ‘De Ware Tijd’ werkte. Een redacteur is iemand die samen met de journalisten bespreekt wat er allemaal in de krant moet komen te staan.

“Deze meneer Morpurgo, dat was zijn naam, heeft eens in een radio-uitzending verteld dat er geschiedenis wordt geschreven in de krant. Als al die mensen bij de krant zo hun best doen, maar niemand wil de krant helpen verkopen, dan blijft de redactie met duizenden kranten zitten, toch? Zo zie je hoe belangrijk jouw werk is. Daag, ik ga.”

Aan de ene kant vindt Lucenda het wel leuk dat ze belangrijk werk doet. Aan de andere kant blijft ze het vervelend vinden, want als de kinderen van haar klas gezellig andere dingen doen, moet zij de krant verkopen. Dat doet ze voor de school begint en ’s middags. Haar moeder heeft gezegd dat haar broertje volgend jaar ook mee moet helpen. Ze zijn echt arm en ze hebben het geld van de krantenverkoop hard nodig.

Op school merkt Lucenda dat de geschiedenisjuf niet over dingen spreekt die in de krant staan. De lessen gaan over gebeurtenissen van honderden jaren geleden, zoals de verbranding van Codjo, Mentor en Present. Wat bedoelde meneer Morpurgo toen hij zei dat de krant geschiedenis schreef? Als dat waar is, moet je toch erover kunnen praten tijdens de geschiedenislessen. Maar als Lucenda tijdens de les vragen stelt over 8 december 1982, wil de geschiedenisjuf daar niet over praten. “Dat is politiek”, zegt ze.

Pas als Lucenda zegt dat de kranten erover volstaan, en ook de andere leerlingen aandringen, vertelt de juf toch wat er in die tijd is gebeurd. Zij heeft die tijd zelf meegemaakt. Ze vertelt dat er een staatsgreep was gepleegd en waarom. Ze vertelt ook dat militairen een tijd het land hebben geregeerd. Alles wordt een stuk duidelijker voor Lucenda.

Lucenda kijkt steeds vaker in de kranten die ze verkoopt.

Ze leest de krantenkoppen en ook de artikelen. Ze denkt daarbij aan de uitspraak van één van haar leerkrachten. “Als je loempia’s verkoopt, moet je weten wat erin zit.”

Ze leest een bericht over drugcriminaliteit dat haar doet denken aan haar vader. Toen hij nog leefde was hij bij de politie. Hij is om het leven gekomen in een gevecht met misdadigers die in drugs handelden.

Lucenda denkt vol trots terug aan zijn begrafenis. Haar vader is met veel eer naar zijn graf gedragen. Zijn collega’s, de overgebleven politiemannen, hebben verteld dat hij een held was. Ze wisten hoeveel drughandelaren hij had opgesloten. Maar die ene! Die ene grote crimineel, die hij ook had willen opsluiten... Die was hem fataal geworden. Niet hem alleen. Ze waren toen in een team geweest. Een arrestatieteam. Vier collega’s waren zwaargewond geraakt tijdens het gevecht. Ze zaten nu in een rolstoel of liepen met behulp van krukken.

Lucenda leest in de krant dat er 45.000 kilo drugs in beslag is genomen door de politie. ‘Zo’n bericht zou pa trots hebben gemaakt’, denkt ze.

Hij zou trots zijn geweest op zijn collega’s, maar ook op haar. Door de krant te verkopen, verspreidt ze het nieuws. Dat is goed voor de mensen die de krant lezen, maar ook voor de geschiedenis. Het nieuws is opgeschreven in een krant die je kunt bewaren.

Lucenda komt in de krant ook vaak moeilijke woorden tegen. Woorden als ‘trend’ en ‘inconsequent’. Die zoekt ze op in een woordenboek.

Op een morgen vestigt opa Lucenda’s aandacht op een bericht in de krant.

“Heb je dat gelezen? Die oude collega’s van mij staken. Goed zo!”

“Ze zijn toch jonger dan u, opa? Want u bent van daar al gepensioneerd...”

“Ja, jonger in leeftijd, maar ik heb toch een aantal jaren met ze samengewerkt, met sommigen wel twintig tot dertig jaren.”

“Hoe lang heeft opa dan bij de S.M.S. gewerkt?”

“Veertig jaar heb ik bij die scheepvaartdienst gewerkt. Ja, ja, veertig jaar. En wil je weten wat mijn pensioen nu is?”

“Ja, opa.”

“Je kan er niet eens een portie tjauwmin mee kopen.”

“Maar waarom geven ze opa zo weinig?”, vraagt Lucenda.

“Nou, vroeger kon je met het Surinaams geld veel meer kopen. In het begin kon ik nog aardig wat met mijn pensioen kopen. Maar het geld wordt steeds minder waard.”

“Maar als opa minder kan kopen met het geld, moeten ze opa’s pensioen toch verhogen?”, roept Lucenda verbaasd uit.

“Daarom ben ik blij dat die oude mati’s van mij nu staken. Alleen moeten zij ook aan hun oude mati denken. Niet alleen hun lonen moeten omhoog, ook de pensioenen.” Opa leest verder. “Het Algemeen Bureau voor Statistiek zegt dat het aantal arme mensen negenenzestig procent van de Surinaamse bevolking is.”

Opa zucht. “Dat komt allemaal door wat er in de tachtiger jaren is gebeurd. Ik weet het zeker.”

Er valt een stilte. Opa blijft voor zich uitstaren. Ook Lucenda houdt zich stil. Ze wil echt meer weten van die tijd. De geschiedenisjuf had gezegd dat zij ook niet alles wist. In oude kranten moet er veel over geschreven zijn. Lucenda moet op zoek gaan naar die oude kranten.

“Hoe laat is het nu?”, verbreekt opa de stilte.

“Zes uur, opa.”

“Heb je je thee al op?”

“Ja, opa.”

“Goed, dan kunnen we gaan. Zet die helm maar op, dan mag je achterop de brom. Oma gaat vandaag niet mee. Ze voelt zich niet goed. Je mag vandaag bij mij komen staan.”

Lucenda doet wat haar gezegd was. Ze weet dat er nog veel ochtenden en middagen komen waarop ze dit werk zal moeten doen. Maar ze weet ook dat ze de mulo gaat afmaken en daarna naar de middelbare school gaat. En als ze daarvoor is geslaagd, dan... dan gaat ze geschiedenis studeren.

Over Selina heeft Hilli Arduin geschreven in het boek 'Ik neem je mee'. In het boek staan verschillende verhalen over kinderen die leefden toen er nog slavernij was in Suriname.

"Selina, zet dat dienblad weer op de keukentafel."

"Maar ik moet de orgeade toch naar masra Dolf brengen?"

"Hoor je niet wat ik heb gezegd, meisje."

Ma Lika pakte het blad uit Selina's hand. "Ik breng dat glas met orgeade wel naar masra Dolf."

De moeder van Selina was een totslaafgemaakte vrouw, die werkte in de keuken van het grote plantagehuis, waar meneer Dolf met zijn vrouw en vier kinderen woonde. Hij was de plantagemeester.

Selina, haar moeder en haar broertje waren het eigendom van meneer Dolf, zoals

alle zwarte mensen op de plantage. Ze moesten werken voor meneer Dolf en doen wat hij zei. De twaalfjarige Selina wist niet beter.

Selina's vader woonde en werkte vroeger ook op de plantage, maar meneer Dolf had hem verkocht aan de baas van een smederij in Paramaribo. Dat was de grote stad, waar meneer Dolf en zijn gezin vaak naar toe gingen. Vaak bleef mevrouw er wekenlang met de kinderen. Ze kon niet goed tegen het ruwe plantageleven en voelde zich eenzaam in het grote huis. Er gingen altijd een paar slaven en slavinnen mee om het gezin van dienst te zijn. Via deze slaven en slavinnen hoorde Ma Lika af en toe wat van haar man, de vader van Selina en haar broertje Boni.

Op de plantage moest Selina haar moeder helpen in de keuken. Ze begreep niet waarom haar moeder vandaag zelf de orgeade naar meneer Dolf bracht. Toen ma Lika terug in de keuken was zei ze: "Maar ma, ik moet toch orgeade brengen voor masra Dolf."

"Je moet niets", snauwde haar moeder. "Vanaf vandaag breng ik de orgeade zelf voor masra Dolf."

"Maar ma..."

"Meisje, houd je mond. Pak die pan daar en ga die schoonmaken. Vooruit, schiet op." Selina pakte de grote pan van het aanrecht en liep ermee naar de waterpomp op het erf achter de keuken. Ze ging op haar hurken zitten en begon de pan met wit zand en groene zeep schoon te schuren.

Ze vroeg zich af of ze iets verkeerd had gedaan of gezegd. Misschien was meneer Dolf boos op haar. Ze schudde haar hoofd. Nee, dat kon het niet zijn. De laatste tijd lachte hij vaak naar haar. Soms aaide hij haar over haar hoofd en schouders.

Gisteren, toen ze een glas gemberbier voor hem bracht in zijn studeerkamer, had hij haar gevraagd om op haar schoot te komen zitten. Hij had haar geknuffeld en tegen haar gefluisterd dat ze een mooi meisje was.

Ze dacht aan gisteravond. Toen ze haar moeder had verteld dat ze op schoot bij meneer Dolf moest zitten, was het alsof ma Lika een winti kreeg. Ze begon te schreeuwen, te vloeken, te zuchten en te hijgen.

“Mi Gado, o mijn God, niet mijn dochter. Hij moet met zijn poten van Selientje afblijven”, had ze geroepen.

Tant’ Lulu, tant’ Ena, vrouw Jetje en oma Nene waren geschrokken komen kijken wat er aan de hand was.

“Wat is er? Wat is er met Selientje?”, vroegen de vrouwen door elkaar.

“Selientje moest op masra Dolf zijn schoot zitten”, jammerde ma Lika.

“O, mijn God, begint hij ook met Selina. Dit mag niet gebeuren”, hadden de vrouwen boos en verontwaardigd geroepen.

Oma Nene zei met dwingende stem: “Vrouw Lika, je moet je dochter beschermen hoor. Let goed op haar.”

Opeens begreep Selina het. Ze schuurde de pan nog eens met extra kracht, terwijl ze in zichzelf prevelde: “Dát was met Elda gebeurd.”

Ze herinnerde zich heel goed hoe de tantes een tijdje geleden hadden gestaan om de moeder van Elda, haar vriendinnetje. Ze wiegden haar zachtjes heen en weer en oma Nene veegde de tranen van haar gezicht.

“Dit is het lot van onze meisjes”, jammerde vrouw Jetje.

Later zagen ze Elda huilend en wankelend op haar benen het grote huis uit komen. De vrouwen vingen haar op en oma Nene nam haar mee naar haar eigen hutje. Ze zou Elda verzorgen. Nu pas drong het tot Selina door wat met Elda was gebeurd. Meneer Dolf had haar kwaad gedaan.

Selina zuchtte, nam de schone pan mee naar de keuken en zette die op het aanrecht. Ze liep naar haar moeder toe en sloeg haar beide armen om haar heen. “Mama, ik begrijp het. Ik weet het. Ik weet waarom ik uit de buurt van masra Dolf moet blijven.”

Haar moeder keek haar ernstig aan.

“Straks is dit afgelopen, Selina. Dan gaan we weg van de plantage.

Dan gaan we in Paramaribo wonen.”
De stem van moeder was krachtig.

“Binnenkort zijn wij vrije mensen, Selientje. Vrije mensen, hoor je me. De slavernij wordt ook in Suriname afgeschaft. In Haïti zijn de mensen al vrij. Oom Kwame vertelde dat er in de stad geprotesteerd wordt. Iedereen praat over de afschaffing van de slavernij.”

Enthousiast ging ma Lika door. “Schatje, als de slavernij wordt afgeschaft, gaan we in de stad wonen bij pa. Ik ga een baan zoeken in de huishouding. Dan zullen ze mij moeten betalen voor mijn werk. Jij en je broertje zullen naar school kunnen gaan in de stad en leren lezen en schrijven. Selientje stel je voor: vrijheid, wij worden vrije mensen.”

Ze drukte Selina stevig tegen zich aan. Selina had andere grote mensen op de plantage ook horen praten over de afschaffing van de slavernij. Eerst werd er 's avonds stiekem over gesproken in de slavenhutten. Na een tijdje merkte ze dat de mannen en vrouwen ook overdag tijdens het werken over de afschaffing spraken als meneer Dolf of de basya's niet in de buurt waren. Maar de laatste tijd werd door iedereen op de plantage openlijk gesproken over de naderende emancipatie en vrijheid. Niemand was meer bang voor de basya's en hun zweepen. Ze kon zich niet goed voorstellen wat vrijheid was, maar het moest iets prachtigs zijn. En ze wist dat ze in de stad wilde gaan wonen. Ze wilde naar school gaan en leren lezen en schrijven.

Twee maanden later zat Selina weer pannen te schuren bij de waterpomp. Ze wilde dat de pannen moesten glimmen als een spiegel, want dan kreeg ze complimenten van haar moeder. Ineens hoorde ze lawaai van stemmen en de ritmische klanken van de apintidrums. Ze stond op en rende naar de ingang van de plantage. Op de weg zag ze een grote groep mensen aankomen. De mensen riepen: “We zijn vrij! De slavernij is voorbij! Loop met ons mee, we zijn geen slaven meer. Niemand kan je tegenhouden, want we zijn vrije mensen.” Iedereen op de plantage liet zijn werk staan. De mensen liepen naar de weg. Ze begonnen mee te dansen, te zingen, te roepen en te zwaaien.

“Dit is dus vrijheid”, dacht Selina. “Ik ben vrij, ik ben een vrij meisje.”

Ze begon te lachen. Hardop zei ze: “Vandaag is de eerste dag van mijn nieuwe leven.”

Ze pakte haar broertje vast en springend, zwaaiend en lachend riepen ze steeds: “Vrijheid, we zijn vrije mensen!”

Ze gingen achter hun moeder aan, die dansend met de groep meeliep. Even keek Selina achterom, naar het grote huis. Ze zag meneer Dolf, zijn vrouw en hun kinderen op de veranda staan. Meneer Dolf keek bezorgd. Hij had een diepe rimpel op zijn voorhoofd. Mevrouw keek bang naar de groep dansende mensen. Selina kon zien dat ze zuchtte.

Het kon Selina niets schelen. De slavernij was voorbij. Voor haar lag een nieuwe toekomst. Dat vond zij het allerbelangrijkste. Ze gooide haar hoofd achterover en maakte springende danspasjes met haar voeten.

Hoe zou je het vinden om jarenlang vast te zitten op een onbewoond eiland? Dat gebeurde met de hoofdpersoon van het beroemde boek 'Robinson Crusoe' dat is geschreven door de Engelsman Daniel Defoe.

Ik, Robinson Crusoe, had al jong één wens: varen op zee. Op 1 september 1651 kreeg ik mijn kans. Ik was toevallig in de havenstad Hull, waar een vriend me vroeg mee te gaan met een schip.

“Kom mee, het kost je helemaal niets.”

Eenmaal aan boord, stak er een flinke storm op. We gooiden het anker een stuk zuidelijker uit, bij Yarmouth Roads. In dit deel van de Noordzee, vlak bij de kust van Engeland, wachtten schepen vaak op een gunstige wind om verder te varen.

Maar de storm wakkerde aan en de angst sloeg toe toen een hevige wind ons schip meenam. Ik hoorde de kapitein zachtjes bidden en zag andere schepen de strijd met de wind verliezen.

“We vuren de kanonnen af als noodsignaal”, hoorde ik, waarna ik flauwviel. Toen ik weer bijkwam, zag ik de bemanning het schip verlaten. Ik haastte me achter de matrozen aan, die redding zochten in een boot dat een ander schip had uitgezet. Enkele minuten daarna zonk ons schip. We werden op de kust bij de vuurtoren aan wal gezet.

Wat nu? Terug naar mijn ouders? Indien ik verstandig was, zou ik dat hebben gedaan. Maar ik was niet verstandig. Koppig koos ik voor de zee. Ik ging naar Londen van waaruit ik kon meevaren naar de westkust van Afrika. De kapitein werd mijn makker. Van alle reizen die ik daarna maakte, was deze de meest geslaagde. De kapitein leerde me wiskunde en navigeren. Na deze reis gaf ik mijn geld in beheer in Engeland en besloot opnieuw naar Afrika te reizen. Het noodlot sloeg weer toe. Tussen de Canarische eilanden en de Afrikaanse kust werden we achtervolgd door een Turks piratenschip. We verloren het vuurgevecht. Drie mannen werden gedood en de rest werd gevangen genomen. Ik was twee jaar lang de slaaf van een Moorse kapitein. Maar op een dag zag ik tijdens het vissen kans te vluchten met het schip van de Moor. Xury, een van zijn helpers, nam ik mee.

In de haven bij Kaapverdië ontmoetten we een Portugees schip op weg naar Brazilië. De vriendelijke kapitein nam mij kosteloos mee. Het Moors schip kocht hij van me over, evenals Xury, die dat prima vond. Tweeëntwintig dagen later arriveerden we in Todos los Santos, de Allerheiligenbaai in Brazilië. Ik was, dankzij de eerlijkheid en rechtvaardigheid van de kapitein, een man met behoorlijk wat geld op zak.

Ik leerde van de eigenaar van een suikerplantage over het proces van suikerriet tot suiker. Ik kocht een stuk onbewerkt land met de bedoeling er een plantage op te zetten.

“Had ik Xury maar niet verkocht”, verzuchtte ik vaker, want het was hard werken. Gelukkig kwam de kapitein van het schip dat me gered had me weer te hulp. Het geld dat ik in Londen in beheer had gegeven werd op zijn advies naar Lissabon gestuurd. Van daaruit stuurde hij werktuigen en een knecht voor me. Het ging me voor de wind. Ik kocht een negerslaaf en nog een bediende. Toen deden enkele planters mij een geheim voorstel.

“We willen een tocht plannen om slaven te halen voor onze plantages.”

De zee trok, dus zocht ik een partner om toezicht te houden op de plantage en vertrok. Maar weer had ik pech op zee. Er stak een orkaan op en ondanks de inzet van de bemanning leden we schipbreuk. Ik wist mij drijvende te houden aan één van de wrakstukken. Vele hoge golven later, spoelde ik aan op wat ik 'het eiland der wanhoop' noemde. Behalve mijn mes, een tabakspijp en wat nat geworden tabak had ik niets bij me, maar ik was God dankbaar dat ik in leven was. Het schip was door de zee niet ver van het eiland neergesmeten. Bij eb kon ik in de verte een stuk ervan zien uitsteken boven het water. Ik bouwde een vlot van takken en lianen en haalde alles dat ik kon gebruiken uit het gezonken schip. Proviand, boeken, bouwmaterialen, munitie en wapens. Ik bouwde een hut op een hoger gelegen deel van het eiland, in de buurt van een kreek, met uitzicht op zee. Hier hield ik de dagen bij door inkervingen te maken in een houten kruis dat ik had gemaakt. Ik hield een dagboek bij.

Tien maanden nadat ik was aangespoeld, begon ik de hoop om gevonden te worden op te geven. Hier was vast nooit een mens geweest. Ik begon me erop voor te bereiden dat ik hier langere tijd zou moeten blijven. Ik had al geleerd vogels, schildpadden en konijnen te vangen en klaar te maken. Op mijn steeds langere verkenningstochten op het eiland ontdekte ik dat ik bepaalde vruchten en bladeren kon eten. Ik vlocht manden van twijgen, maakte kruiken van klei en zelfs een aarden pot die op het vuur kon. Ik had een bijbel gevonden tussen de boeken en las hier regelmatig uit, wat me troost gaf. Na zes jaren had ik tweemaal een boot gemaakt, maar die boten waren niet geschikt om ver weg te varen.

Op een middag zag ik een voetafdruk in het zand van een strand aan een kant van het eiland waar ik niet zo vaak kwam. Ik ontdekte botten van mensen rond een plek waar vuur gemaakt was.

Kannibalen, menseneters!

Vanaf toen zag ik ze vaker. Ze bleken het eiland te gebruiken voor hun bizarre eetfestijnen. Ze boezemden me zoveel angst in, dat ik niet meer in mijn huis durfde te wonen. Ik verhuisde met mijn spullen naar een grot.

In het vierentwintigste jaar zag ik in de verte een schip, maar het begon te stormen en het schip leed schipbreuk. Niemand overleefde de ramp. Ik ging met mijn boot naar het schip toe en haalde wat ik kon gebruiken.

Er gingen weer jaren voorbij. Toen, op een vrijdag, zag ik een paar kannibalen op het strand om een vuur dansen. Twee jongens van hetzelfde volk als de kannibalen, lagen klaar om gebraden te worden. Het lukte één van ze weg te komen. Hij rende mijn kant op. Ik schoot op de menseneters en redde het leven van de jongen die ik vanaf dat moment Vrijdag noemde. Ik leerde hem Engels en gaf hem een spoedcursus in allerlei werkzaamheden. Zo had ik er een knecht bij. Ik vond het belangrijk Vrijdag te leren over God en las hem voor uit de bijbel.

Op een dag, toen de kannibalen weer aan land kwamen, vochten we met de groep en reddden twee gevangenen: een Spanjaard en ... Vrijdags vader. Ze vertelden over een eiland in de buurt waar er meer Spaanse schipbreukelingen waren zonder eten of munitie. Ik hielp de Spanjaard en de vader van Vrijdag een boot te bouwen om de overige mannen te halen. Acht dagen later zagen we niet hen, maar een Engels schip voor de kust. Een aantal mannen werd aan wal gezet en achtergelaten. Ik riep vanuit de bosjes: "Wie zijn jullie, heren?"

De mannen schrokken zich wild. Niemand had een Engelsman op het eiland verwacht. Er bleek muiterij op het schip te zijn uitgebroken. De muiters waren van plan de kapitein en enkele van zijn getrouwen achter te laten. Ik sloot vriendschap met de kapitein en we besloten de muiters te overvallen en de leiding weer over te nemen. Ik kende ondertussen geen vrees meer. Al snel overmeesterden we de onbetrouwbare zeelui. We konden ze niet meenemen naar Engeland, want daar worden muiters aan de galg gehangen. Ze moesten op het eiland blijven.

"Jullie maken nog een kans", zei ik tegen ze. "Binnenkort komt er een schip met Spanjaarden langs."

Na achtentwintig jaar was ik eindelijk terug in Engeland. Mijn ouders bleken te zijn overleden, dus vertrok ik naar Lissabon. Daar vond ik tot mijn vreugde mijn oude vriend, de kapitein. Met zijn hulp kon ik de zaken regelen om over mijn plantage-opbrengsten te kunnen beschikken. Mijn partner was verheugd van me te horen.

“Ik heb zo vaak voor je gebeden”, schreef hij en ik kreeg een compleet verslag van de plantage. Daarnaast ontving ik luipaardvellen, kisten vol lekkernijen, suiker, tabaksrolletjes en goud van hem. Ik was rijk en maakte nog meer reizen. Eerst naar Spanje, waar Vrijdag een avontuurlijk duel met een beer won en wij op het nippertje ontsnapten aan wolven. Vervolgens naar Frankrijk, toen terug naar Engeland. Ik trouwde en kreeg drie kinderen. In 1694 bezocht ik mijn eiland nog eens. Ik trof er de Spanjaarden en een groter geworden bevolking. Ik beleefde nog meer avonturen, maar daar zal ik een volgende keer over vertellen.

Tegenwoordig kan je via satellieten de aarde bekijken. Het internet maakt het mogelijk om mensen overal op de wereld te bereiken. Met je mobiel kan je foto's zien van Japan en vrienden worden met iemand uit San Francisco. Als je om de wereld wilt reizen, bekijk je de reisschema's en koop je de nodige tickets. Als je goede vliegaansluitingen hebt, moet het binnen drie dagen wel lukken. Maar zo'n honderdvijftig jaar geleden ging dat niet zo. Als je rijk was en avontuurlijk kon je het wagen, maar het was best gevaarlijk. Door de stoommachine, die pas was uitgevonden, kon je een reis om de wereld maken per trein of stoomschip. Het ging vlugger dan met een zeilschip of te paard! Maar hoe veel sneller? De Franse schrijver Jules Verne schreef daar het wereldberoemde boek 'De reis om de wereld in tachtig dagen' over.

Phileas Fogg was een rijke Engelsman. Waar zijn rijkdom vandaan kwam, wist niemand. Hij was geen bankier, handelaar, landeigenaar, fabrikant of erfgenaam. Hij woonde op zichzelf met alleen een bediende. En zelfs die bediende werd ontslagen, toen hij de fout beging om meneer Fogg een kom met water van 30 graden Celsius te brengen, in plaats van de voor het scheren vereiste 32 graden

Celsius. Meneer Fogg was geobsedeerd door nauwkeurigheid en rekenen. De laatste opdracht voor de bediende werd het zoeken van een plaatsvervanger. Dat werd Jean Passepartout, een Fransman die allerlei werkjes gedaan had in Frankrijk en Engeland. Passepartout, wat 'overal gepasseerd' betekent, kreeg deze bijnaam omdat hij zich uit allerlei moeilijkheden had weten te redden.

Meneer Fogg had, zoals eerder verteld, geen familie of vrienden. Hij bezocht geen feesten, nodigde nooit iemand thuis uit of mee naar een restaurant. Hij was altijd bereid een donatie te geven voor een goede zaak, maar wenste zo anoniem mogelijk te blijven. De enige plaats waar meneer Fogg buiten zijn huis kwam, was de Reformclub. Dat was een club waar rijke heren elkaar ontmoetten. Meneer Fogg had een vast schema van eten, krant lezen, weer eten en daarna troefcall spelen met een vaste groep heren. Over het algemeen was meneer Fogg zwijgzaam, maar tijdens het kaarten kon hij weleens deelnemen aan de gesprekken.

Op een dag ging het gesprek over een grote bankroof. Er was vijftigduizend pond sterling gestolen van de Bank of England en de dief was nog op vrije voeten. De heren raakten in een heftige discussie over hoe de dief de politie zou kunnen ontwijken door het land te ontvluchten. Meneer Fogg beweerde dat je de wereld om kon reizen in tachtig dagen!

De andere heren geloofden het niet en daagden meneer Fogg uit om dat zelf te proberen. Phileas Fogg nam die weddenschap aan. Hij wedde voor de helft van zijn fortuin, twintigduizend pond sterling, dat hij om de wereld kon reizen in tachtig dagen.

Meneer Fogg liet Passepartout een lichte reistas inpakken met kleren. In een andere tas ging het resterend deel van zijn geld. Dat was nodig om de reis te bekostigen. Ze vertrokken op 2 oktober 1872 vanuit de Reformclub, om kwart voor negen 's avonds. Fogg moest uiterlijk 21 december terug zijn, om kwart voor negen 's avonds. Hij en Passepartout namen de eerstvolgende trein naar Parijs. Hun wereldreis was begonnen!

Het nieuws over de weddenschap en de wereldreis verspreidde zich als een lopend vuur over Engeland. Zijn reisschema werd bekend. De kranten stonden

vol met doemvoorspellingen; over hoeveel oponthoud Fogg zou krijgen. Slechts enkelen dachten dat hij de weddenschap zou winnen. Phileas Fogg reisde zonder zich ergens iets van aan te trekken door naar het plaatsje Suez, in Egypte. Intussen was de politie nog steeds op zoek naar de gevluchte bankrover. Bij Scotland Yard, op het hoofdbureau van de politie in Engeland, kwam een telegram binnen uit Suez.

*Ben op spoor bankrover Phileas Fogg. Stuur arrestatiebevel naar Bombay.
Fix, detective*

Detective Fix was Fogg gevolgd naar Egypte en had daar kennisgemaakt met zijn bediende. Hij hield zijn naam en functie geheim en hoorde Passepartout uit over zijn werkgever. Passepartout vertelde Fix nietsvermoedend over het eenzame bestaan van Fogg, over zijn mysterieuze rijkdom, de weddenschap en de tas met gloednieuwe bankbiljetten. Fix vond het zaakje heel verdacht. Hij besloot het tweetal te volgen naar India. In Bombay zou hij ze arresteren zodra hij het bevel in handen had. Helaas was er nog geen bevel tot inhechtenisneming bij de politie in Bombay aangekomen, toen hij aankwam.

Phileas Fogg en zijn bediende waren zich niet bewust van hun reputatie als boeven-op-de-vlucht. Passepartout ging inkopen doen. Meneer Fogg nam wat rust in het hotel, lunchte en liet in de middag thee serveren, volgens een goede Engelse gewoonte. Hij was niet geïnteresseerd in de rijke cultuur en bezienswaardigheden om zich heen.

Passepartout keek op straat zijn ogen uit bij de prachtige, kleurrijke hindoetempels. Hij liep naar binnen, maar werd tot zijn verbazing onmiddellijk aangevallen door vier pandits. Ze pakten zijn schoenen af en joegen hem de tempel uit. Op blote voeten ging hij terug naar meneer Fogg, net op tijd om de trein naar Calcutta te nemen.

Toen Fix hoorde dat Passepartout op schoenen de tempel was binnengegaan, kreeg hij een idee. Hij kon de boeven niet arresteren zonder het bevel..., maar als ze de Indiase wet overtraden, kon hij ze vasthouden!

De trein denderde voort over een nieuwe spoorbaan door het fascinerende Indiase landschap. Fogg merkte er niets van. Hij zat met zijn neus in zijn schrift

allerlei berekeningen te maken. Plotseling stopte de trein. De passagiers ontdekten tot hun schrik dat de kranten gelogen hadden over de spoorweg. Deze was nog niet helemaal klaar! De reizigers moesten zelf maar kijken hoe ze verder gingen.

De inventieve Fogg huurde een olifant. Samen met een gids trokken ze door de jungle naar de stad Allahabad, waar de trein verderging. Halverwege kwamen ze een lange rouwstoet tegen. Er was een radja overleden. Zijn vorstelijk geklede lijk werd met veel ceremonieel naar de crematieplaats gedragen. Achter hem volgde een vrouw die bedwelmd leek. De gids legde uit dat het de weduwe was. Ze zou samen met haar echtgenoot worden gecremeerd. Zo was de gewoonte in India. Er werd van weduwen verwacht dat ze dit vrijwillig deden, uit liefde. De gids vertelde dat ze in werkelijkheid meestal ertoe werden gedwongen door de familie. Fogg gruwde van deze traditie. Hoe kon men zoiets eisen van die arme vrouwen? De weduwe moest gered worden. Ze hadden nog wat tijd.

Het lijk van de radja werd op een brandstapel gelegd en bedekt met geurende bloemen. In de ochtend zou hij gecremeerd worden. Pandits zouden een nachtwake houden bij het lijk. De vrouw, die de gids herkende als Aouda, was in een tempel opgesloten. Eerst probeerden Fogg en de gids de achterkant van de tempel open te breken, maar dit werd ontdekt. Ze moesten vluchten voor de mannen van de koninklijke garde, die de tempel bewaakten. De zaak leek hopeloos. Vroeg 's morgens werd Aouda naar de brandstapel van de radja gebracht. De vuurblokjes werden aangemaakt. Fogg kon het niet aanzien. Hij stormde naar voren. Hij zou de mannen bevechten met de blote vuist! Maar toen stond het lijk op! Hij tilde de weduwe op en droeg haar mee naar de jungle. De militairen waren zo bang dat ze de radja niet eens in de ogen durfden te kijken. Dat was maar goed ook, want Fogg herkende Passepartout. Het was hem gelukt om de pandits een slaapdrank te geven. Hij had de kleding en juwelen van de radja aangetrokken. Snel vluchtten ze door de jungle op de olifant, voordat zijn list werd ontdekt.

Toen Aouda weer bij haar zinnen kwam, ontdekte ze tot haar verbazing dat ze in een trein naar Calcutta zat met vreemde, blanke mannen. Nadat deze haar alles hadden uitgelegd was ze hen heel dankbaar, maar ook bang omdat India niet

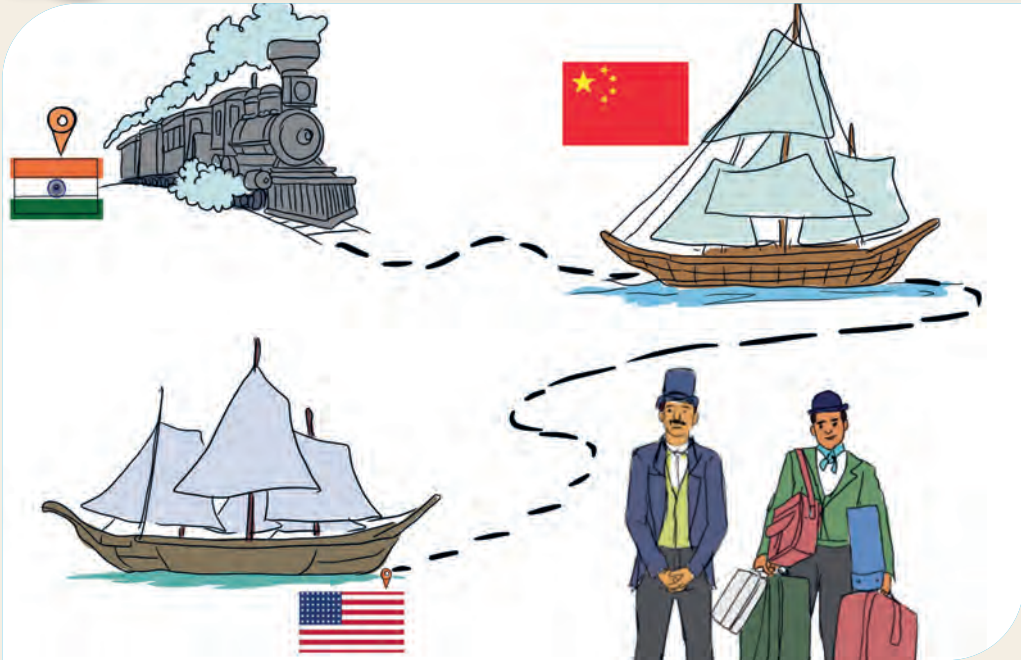
meer veilig voor haar was. Fogg had een oplossing. “Dan komt u toch met ons mee naar Hong Kong.”

Ze had een familielid in Hong Kong. Dus daar had ze wel wat aan.

Phileas Fogg kwam op de drieëntwintigste dag van zijn reis in Calcutta aan, precies zoals hij had berekend. Over vijf uur zou de boot naar Hong Kong vertrekken. Dat was het volgende deel van de reis. Helaas, op het moment dat Phileas Fogg en Passepartout uit de trein stapten, werden ze gearresteerd. Fix sleepte ze voor de rechter. Een paar boze pandits uit Bombay hielden de schoenen van Passepartout omhoog. Met schoenen een tempel betreden was strafbaar. De rechter veroordeelde zowel Passepartout als zijn werkgever tot vijftien dagen celstraf. Ze zouden niet alleen de boot missen, maar ook een te grote achterstand krijgen! Hoe konden ze de weddenschap nu winnen?

11

De wereld rond in tachtig dagen (2)

De rijke Engelsman Phileas Fogg heeft voor de helft van zijn fortuin gewed dat hij in 80 dagen om de wereld kan reizen. Hij wordt achtervolgd door detective Fix, die denkt dat hij de Bank of England heeft beroofd. Fix laat Fogg in India aanhouden.

Fogg had de helft van zijn fortuin ingezet voor de weddenschap. De andere helft had hij meegenomen om de reis te bekostigen. Dat kwam nu goed van pas. Volgens de wet kon een veroordeelde die niet direct de gevangenis in wilde, een borgsom betalen. Het geld kreeg hij terug als hij zijn straf kwam uitzitten. Fogg betaalde. Zijn vermogen daalde aanzienlijk, maar ze konden in ieder geval de boot naar Hong Kong halen.

Fix was boos dat Fogg hem ontsnapte. India was in die tijd een kolonie van Engeland. De Indiase politie werkte samen met de Engelse. Fix zou Fogg pas weer kunnen inrekenen op het eiland Hong Kong. Dat was toen ook een Britse kolonie. Fix had zich ingescheept op dezelfde boot als Fogg. Hij was van plan Passepartout verder uit te horen. Maar Passepartout was niet zo dom! Hij vond het vreemd

dat ze deze meneer Fix steeds tegenkwamen: in Egypte, in India, zelfs op de boot naar Hong Kong.

‘Hij is vast een spion van de Reformclub’, dacht Passepartout.

De boot stopte een paar uren in Singapore om steenkool op te slaan. Meneer Fogg en de lieflijke weduwe Aouda maakten een uitstapje. Het kon nog. Toen de boot weer vertrok, had Fogg een voorsprong van een halve dag op zijn schema. In Hong Kong ging het gezelschap op zoek naar het familielid van Aouda. Die bleek verhuisd te zijn naar Nederland. Fogg vroeg Aouda of ze hem wilde vergezellen tot ze Europa weer bereikten. Na wat aandringen nam Aouda zijn aanbod aan. Passepartout kocht drie tickets om van China naar Japan te varen. Bij het loket hoorde hij dat het schip dezelfde avond al zou vertrekken. Voordat hij het nieuws kon brengen aan zijn baas, kwam hij detective Fix tegen.

Het arrestatiebevel was nog niet aangekomen in Hong Kong. Hong Kong was de laatste kans voor de detective om Fogg te arresteren. Buiten het eiland had het bevel geen kracht. Fix besloot Passepartout in vertrouwen te nemen. Hij vertelde hem over zijn vermoedens dat Fogg een gezochte bankrover was. Passepartout kon het niet geloven. Hij kende Fogg als een eerlijke man! Als een laatste list bracht de detective Passepartout naar een bar. Daar voerde hij de Fransman dronken.

De volgende dag kon Fogg zijn bediende nergens vinden. Tot zijn grote schrik was hun schip ook weg! Het volgende schip zou pas over acht dagen vertrekken! Fogg liep de haven af op zoek naar een schip dat de zee tussen China en Japan kon oversteken. Maar alle schepen waren te klein. De kapiteins durfden het niet aan, hoeveel geld Fogg ze ook bood. Eindelijk vond hij een kapitein die zei: “Er is een schip dat naar San Francisco vertrekt vanuit Shanghai. Daar kan ik u wel naartoe brengen. Onderweg doet dat schip trouwens ook de Japanse stad Yokohama aan.”

Shanghai lag een stuk noordelijker, aan de kust van China. Weer een paar honderd pond sterling armer, vertrok Fogg met Aouda naar Shanghai. Ze lieten een bericht achter voor Passepartout dat ze niet langer konden wachten. Wat was er met Passepartout gebeurd? Wel, hij was helemaal dronken uit de bar gegooid. Toen hij strompelend zijn weg naar het hotel probeerde te vinden, viel

hij per toeval op de loopbaan van een schip. De loopbaan werd binnengehaakt. Toen Passepartout wakker werd, zag hij dat hij op het schip naar Yokohama zat! In Japan ontmoette hij Fogg en Aouda weer. Hij ging weer verder met hen, naar San Francisco. Die stad lag aan de westkust van Amerika.

Detective Fix bleek ook een passagier op het schip te zijn. Toen Passepartout hem zag, wilde hij hem aftakelen. De man had hem dronken gevoerd en de reis in gevaar gebracht! Maar detective Fix had zich bedacht. Fogg reisde om de wereld, dus hij zou uiteindelijk weer in Engeland terecht komen. 'Daar doe ik hem de boeien om', dacht Fix bij zichzelf. Hij zei tegen Passepartout dat hij Fogg wilde helpen om zijn reis te voltooien.

In San Francisco nam het viertal een trein, die dwars door het wilde westen naar New York ging. New York lag aan de Atlantische Oceaan. Tijdens de reis werden ze overvallen door inheemse krijgers. De passagiers hadden allemaal pistolen en wisten de aanvallers af te weren tot een militair regiment hen kwam helpen. Passepartout bleek weer vermist. Fogg wou zijn knecht dit keer niet achterlaten. De militairen wisten hem uit handen van de krijgers te bevrijden, maar toen hij terug was, hadden ze twintig uur achterstand. Detective Fix vond een oplossing om die tijd terug te winnen. Een reuzenslee met een zeil!

De trein maakte een omweg om verschillende stations aan te doen. Met de reuzenslee konden ze rechtstreeks naar het laatste station. Dat duurde maar vijf uren. Probleemloos arriveerden ze in New York.

Het leek erop dat het avontuur bijna voorbij was. Ze moesten alleen nog de Atlantische Oceaan overvaren. Ze spoedden zich naar de haven. Daar moest de boot naar Liverpool liggen. Voor hun pech bleek dat die boot drie kwartier tevoren vertrokken was.

Fogg ging op zoek naar een ander schip. Uiteindelijk vond hij een kapitein die op het punt van vertrek stond. De man vroeg wel een flink bedrag per persoon om passagiers mee te nemen. En hij ging niet naar het Engelse Liverpool maar naar het Franse Bordeaux.

Eenmaal op het schip wist Fogg, door gul te zijn met zijn geld, de bemanning ervan te overtuigen om het schip over te nemen. Ze sloten de kapitein op in zijn hut. Zo gingen ze toch op weg naar Liverpool! Omdat Liverpool verder was

dan Bordeaux, verbruikten ze al hun steenkool. De laatste paar dagen braken ze stukken hout van het schip om als brandstof te gebruiken. Fogg beloofde de kapitein dat hij alle onkosten zou vergoeden.

Op de tachtigste dag kwamen Phileas Fogg, Passepartout, Aouda en detective Fix in Liverpool aan. Ze waren nog zes uren van Londen verwijderd. Daar moest Fogg zich melden bij de Reformclub. Maar op het moment dat Fogg voet zette op Engels grondgebied, legde Fix zijn hand op zijn schouder.

“In naam van de koningin arresteer ik u.”

Fogg moest wachten in een kamer van het douanekantoor. In zijn reisboek schreef hij de data van zijn reizen op. Hij moest zich vóór zaterdag 21 december kwart voor negen in de avond aanmelden. Terwijl hij verschillende treinschema's bestudeerde, werd een beschaamde Fix het kantoor binnengedruwd door Passepartout en Aouda. De detective bood zijn welgemeende excuses aan. De echte dief was drie dagen geleden aangehouden. Fogg was onschuldig! In vliegende haast namen Fogg, Aouda en Passepartout de eerstvolgende trein naar Londen. Misschien kon Fogg de deadline nog halen. Maar op de klok van het station in Londen zagen ze de tijd. Tien voor negen. Fogg had de weddenschap verloren.

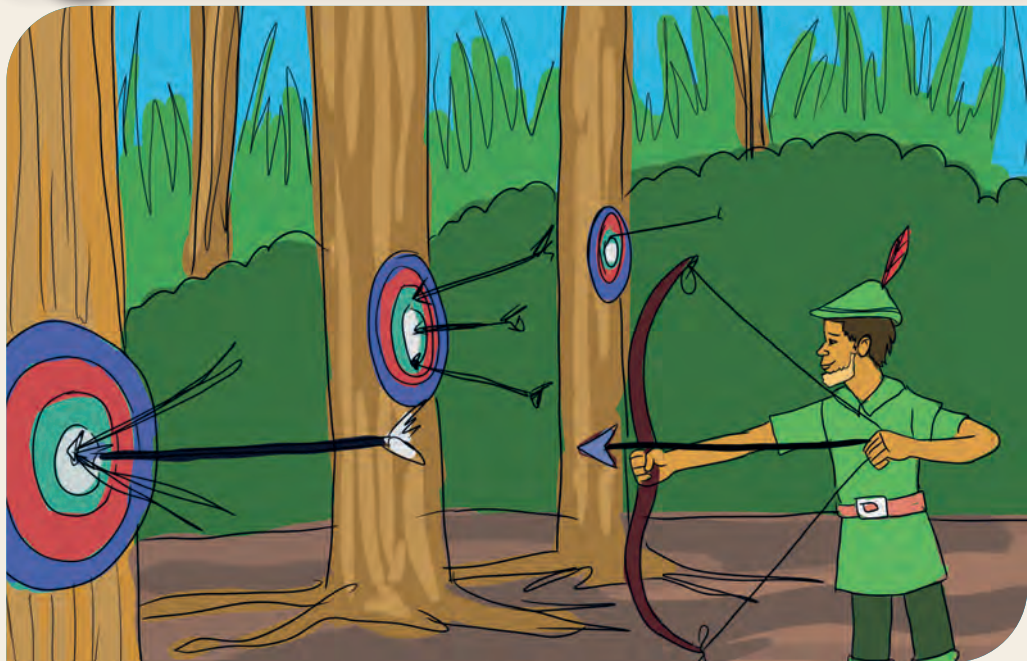
De dag erna zat Fogg terneergeslagen in zijn kamer. Hij wilde niemand zien, maar Aouda klopte op zijn deur. Fogg verontschuldigde zich bij Aouda. Hij had haar naar Europa gebracht. Hij hield van haar, maar kon haar niet veel bieden. Hij had maar duizend pond sterling over. Aouda vond dat niet erg. Ze wilde niets liever dan met hem trouwen. Fogg stuurde Passepartout naar de kerk. Hij moest de priester vragen om het huwelijk de volgende dag te voltrekken.

De heren van de Reformclub, die de weddenschap hadden aangenomen waren, in hun schik. Op zaterdagavond 21 december waren ze present in de club. Ze keken vol verwachting naar de klok. Die wees bijna kwart voor negen. Maar voordat ze konden juichen, werd de deur opengeschopt. Daar was Phileas Fogg. Hij was precies op tijd!

Wat was er gebeurd? Fogg was op zijn reis over de datumgrens gereisd. Elke keer dat hij een lengtegraad verder ging, werd de dag voor hem vier minuten korter.

En Fogg, die nauwkeurig de vertrektijden bijhield, zette zijn horloge altijd op de lokale tijd. Uiteindelijk was hij 24 uur vóór op de tijd in London. Passepartout ontdekte dit toen de priester opmerkte dat hij de volgende dag de mis moest verzorgen. Dat deed hij altijd op zondag. Ze waren dus op vrijdag aangekomen en niet op zaterdag. In allerijl had Passepartout zijn baas naar de Reformclub gestuurd.

Phileas Fogg had de weddenschap gewonnen. Hij was er niet rijker van geworden, want hij had de helft van zijn fortuin uitgegeven aan de reis. Maar hij had Aouda gevonden en Passepartout bij zich. Daarmee was hij dik tevreden.

Robin Hood is een legendarische Engelse volksheld. Het eerste verhaal waarin hij voorkomt, werd in de 14e eeuw geschreven door William Langland. Robin Hood woonde in het bos met zijn kameraden in de buurt van het plaatsje Nottingham. Men vertelt dat hij van de rijken stal om aan de armen te geven.

In het bos van Sherwood stikte het van de bandieten. De zakenman Staynton bleef er liever ver vandaan, maar de machtige sheriff van Nottingham had hem ontboden. De kortste route liep door het bos. De sheriff wilde trouwen met zijn dochter Elizabeth of zijn nichtje Matilde. Eén van ze zou zijn vrouw worden. Onderweg gebeurde wat de zakenman vreesde. De koets werd gestopt door een bende.

“Goede heer, we willen uw reis vergemakkelijken door uw zakken wat leger te maken”, riep de bendeleider.

“Wees kalm”, fluisterde Staynton tegen de meisjes. Hij pakte een kistje met goudstukken en maakte de deur van de koets open.

“Alsjeblieft, hier is alles wat ik aan waarde heb. Laat u alsjeblieft deze jongedames ongedeerd, in de naam van de heilige Maria”, smeekte hij.

De bandietenleider was een jongeman met een korte, blonde baard. Op zijn hoofd had hij een puntige, groene hoed waar een veer uitstak.

Hij zei joviaal: “Maar goede heer, waar ziet u mij voor aan? Ik zou nooit een vrouw kwaad doen. Ik ben Robin Hood en dit zijn de mannen van mijn Vrolijke Bende!”

Voordat hij kon verdergaan, sprong Matilde uit de koets. Haar oom en nichtje keken verschrikt toe! Wat deed ze?!

“Je bent niet anders dan een ordinaire crimineel. Hoe durf je onschuldige mensen te beroven”, beet ze hem toe. “Had ik een zwaard of boog, dan zou ik je een lesje leren!”

Robin Hood lachte.

“Die uitdaging neem ik aan! Will Scarlet, breng ons een goede boog!”

Will Scarlet, zijn beste vriend, bracht twee bogen. Robin liet een zak vullen met zand. Will moest twintig meter verder gaan staan en de zak omhoog gooien. Zowel Matilde als Robin moesten de zak proberen te raken. Als het Matilde lukte, kregen ze hun kistje met goud terug en vrije doortocht door het bos. Will gooide de zak omhoog. Op het moment dat Robin zijn pijl schoot, spande ook Matilde haar boog en liet snel een pijl los. Haar pijl botste tegen die van Robin en raakte de zak zand, terwijl de pijl van Robin weg geketst werd. De bandietenleider was onder de indruk. Hij hield zijn woord en gaf het kistje terug. Met zijn Vrolijke Bende vergezelde hij de koets tot ze uit het bos reden.

In Nottingham bekeek de sheriff de huwelijkskandidaten. Hij koos Matilde en zei dat Elizabeth moest trouwen met zijn vriend, Guy of Grisborn. Elizabeth en

Matilde moesten niets van de mannen hebben. De sheriff was een gemene man die hoge belastingen van de burgers eiste en hen mishandelde als ze dat niet

konden betalen. Zijn vriend was nog erger. Hij vermoordde mensen voor zijn plezier en dankzij zijn vriendschap met de sheriff werd hij niet gestraft. Elizabeth vluchtte naar een klooster, maar Matilde wilde dat niet. Het vrome nonnenleven was niets voor haar. Ze ging naar het bos van Sherwood en sloot zich aan bij de Vrolijke Bende. Ze nam een nieuwe naam aan: Marian.

De sheriff van Nottingham haatte Robin Hood. Het lukte hem maar niet de schurk te pakken die geldwagens beroofde. De arme mensen hielden wel van hem, omdat hij het geld onder hen verdeelde. Robin Hood was zelfs niet bang voor de monniken die kerkbelasting ophaalden. Toen een monnik tegen Robin zei dat zijn ziel verdoemd was door gierigheid, antwoordde hij: "Welnee. De volgende arme persoon die ik tegenkom, krijgt alles wat ik van jou genomen heb."

Hij is gewoon een opschepper met een grote mond, vond de sheriff. De sheriff kreeg een idee. Hij zou Robin Hood in een val lokken.

Hij liet bekendmaken dat er in Nottingham een boogschutterstoernooi gehouden zou worden. De winnaar zou een gouden pijl krijgen. Toen Robin Hood dat hoorde, wilde hij meedoen. Will Scarlet en Marian waarschuwden hem, omdat ze vermoedden dat het een valstrik van de sheriff was.

"Laten we ons dan vermommen", zei Robin. "Verbergen jullie je zwaarden in geval er iets gebeurt."

Op de dag van het toernooi waren Robin Hood en zijn Vrolijke Bende nergens te bekennen. Het toernooi begon met dertig schutters, maar op een gegeven moment waren er slechts drie over. Eén was Guy van Grisborn. De tweede was een netjes geklede jongeman, die zichzelf Lord James noemde. Hij had een bruine baard en brede schouders. De sheriff wist dat Robin smalle schouders had en een blonde baard, dus die man kon hem niet zijn. De laatste was een vreemdeling, die zich had aangemeld als De Rooie. Hij droeg een voddig pak, waarvan de scheuren gelapt waren met bonte stukjes stof. De capuchon van zijn rode mantel had hij ver over zijn gezicht getrokken. Je zag alleen een ooglapje en een blonde baard.

Guy spande zijn boog en nam een tijdje om te mikken. Zijn pijl boorde zich een halve centimeter naast het middelpunt van de roos. De Rooie spande zijn boog

en in een vloeiende beweging schoot de pijl weg. Raak! Precies in het midden! De sheriff kreeg een vermoeden wie de vreemdeling was. Nu was het de beurt van Lord James. Hij spande zijn boog, mikte en trof ook raak. De pijl van De Rooie werd in het midden gespleten. Iedereen juichte.

De sheriff feliciteerde de winnaar en gaf hem de gouden pijl. Daarna keerde hij zich naar de vreemdeling.

Met een vlugge beweging trok hij de capuchon weg.

“Hier is de verliezer: de schurk, Robin Hood!”, riep hij.

Maar tot ieders verbazing was het Marian die zich had vermomd als De Rooie. Robin Hood bevrijdde zichzelf van zijn valse schouders en hield de gouden pijl omhoog. “Dank je voor de gouden pijl, sheriff!”

De mannen van de Vrolijke Bende trokken hun zwaarden. In de chaos die toen ontstond, ontsnapten Robin en zijn bende aan de sheriff.

Robin Hood beleefde nog vele avonturen, totdat koning Richard van Engeland het bos bij Sherwood bezocht. Hij had veel gehoord over Robin Hood. De koning amuseerde zich met zijn streken en waardeerde zijn hulp aan de armen. Hij wilde Robin Hood graag zelf ontmoeten. Zijn ridders hadden een idee. Ze zouden zichzelf en de koning vermommen als kardinalen die kerkgeld vervoerden. Als ze door het bos van Sherwood reden, zou dat de Vrolijke Bende wel aantrekken.

Ze kleedden zich in lange kardinaalspakken met staf en mijter en begonnen aan hun tocht. En ja, bij Sherwood werden ze aangehouden door de Vrolijke Bende. Robin Hood bood gul aan om hun geldzakken te dragen die zo zwaar leken aan hun heupen. De als kardinaal vermomde koning stemde toe, maar zei dat als Robin Hood hun geld nam, hij ook hun dorst moest lessen.

Robin vond dat een goede gedachte. Ze reden naar de schuilplaats van de Vrolijke Bende in het bos en dronken samen veel wijn. Het werd erg gezellig en Robin Hood nodigde de kardinalen uit samen de maaltijd te gebruiken. Onder het eten kwamen de verhalen goed los. Robin Hood vertelde over de sheriff en de boogschutterswedstrijd.

De koning wilde met eigen ogen zien hoe goed de rovers konden boogschieten. Robin, Marian en Will spanden hun bogen en schoten in een boomstam. Will ging als eerst. Daarna Marian, wiens pijl vlak naast die van Will belandde. Robin spande zijn boog, maar omdat hij zoveel gedronken had, vloog zijn pijl mis en verdween in het bos. Hij mopperde, maar zijn mannen lachten alleen maar. Het feest werd verstoord toen een ridder, die bevriend was met Robin Hood, het kamp binnenreed. Hij haastte zich naar de bendeleider en riep: "Robin, je moet vluchten! De koning is met zijn mannen op zoek naar je!" Toen zag hij de kardinalen en tot zijn schrik herkende hij de koning. De koning wist dat het tijd was om de waarheid te vertellen.

"Ja, Robin, ik ben inderdaad jullie koning, Richard van Engeland."

Iedereen knielde voor de koning als teken van eerbied.

"Robin Hood", vervolgde de koning, "ik had veel over je gehoord en nu heb ik zelf gezien wat soort man je bent. Ik heb respect voor je bedoelingen en goede daden, maar ik kan geen misdadigheid toestaan in mijn rijk. Ik schenk je vergeving voor alle misdaden die jij en je mannen begaan hebben, maar in ruil daarvoor moet je je bende ontbinden en jezelf voegen aan mijn zijde. Je zult een krijger voor het rijk worden."

Robin kon dit natuurlijk niet weigeren. En dat was het laatste avontuur van Robin Hood en zijn Vrolijke Bende.

De grootmoeder van de schrijver van dit verhaal was een totslaafgemaakte zwarte Haïtiaanse vrouw. De schrijver zelf, Alexandre Dumas, die leefde van 1802 tot 1870, groeide op in Frankrijk. Hij werd een beroemde schrijver. Dit verhaal, dat oorspronkelijk in het Frans is geschreven, komt uit hoofdstuk 8 van het boek 'Georges'. Dumas laat het verhaal zich afspelen op het Afrikaanse eiland Mauritius, dat in die tijd onder Frans beheer stond. Toch kan men er makkelijk de situatie in Haïti in herkennen. Haïti werd in 1804 onafhankelijk van Frankrijk, na een succesvolle slavenopstand.

De stilte van de nacht werd alleen doorbroken door het geluid van de talloze stekelvarkentjes, die 's nachts aan de boomschors knaagden.

Twee zwarte mannen liepen stil door het bos. Af en toe stopten ze, luisterden, keken spiedend om zich heen, en als ze gerust waren gesteld, vervolgden ze hun weg. Ze kwamen bij een kleine open plek, verborgen tussen dichte begroeiing. Ze kapten een paar bladeren van een wilde bananenboom, legden die op de grond en gingen erop zitten.

“Weet je zeker dat je wilt vluchten, Nazim?”, zei Laïza.

“Meer dan ooit, broer. Ik heb het slavenwerk tot nu toe gedaan, maar ik ga dood van dit ellendige leven. Als ik niet terug kan gaan naar Anjouan, ga ik dood.”
Laïza zuchtte.

“Het eiland van onze ouders is best ver van hier”, zei hij.

“Dat maakt niets uit”, reageerde Nazim.

“En als de boot kapseist?”

“Dan moeten we uit alle macht zwemmen en als we niet meer kunnen zwemmen, dan moeten we voor een laatste keer naar de hemel kijken waar de Grote Geest op ons wacht. Hij zal ons omarmen.”

“Dan ben je dood”, zei Laïza.

“Het is beter dan het slavenbestaan”, zei Nazim.

“Dus je wilt dit Franse eiland verlaten.”

“Ik ben vastberaden.”

“Al riskeer je daarmee je eigen leven.”

“Al riskeer ik mijn eigen leven.”

“Het is een kans van één op tien dat je Anjouan bereikt.”

“Daar weet ik.”

“Als het niet anders kan, moet je gaan broer. Maar denk toch nog een beetje erover na”, zei Laïza.

“Ik denk er al twee jaar over na; vanaf het moment dat generaal Mongallos me meenam op zijn rooftochten, en me daarna weer doorverkocht aan een andere kapitein. Ze hebben me geketend en toen ik mezelf probeerde te wurgen met mijn ketenen, heeft men me in het ruim vastgemaakt. Ik probeerde mijn hoofd te breken door ermee te bonken tegen de wand van het schip. Toen heeft men stro tegen de wand gezet. Daarna weigerde ik te eten. Men heeft mijn kaken opengetrokken en het eten door mijn keel geperst. De kapitein wilde zo snel mogelijk van me af zijn en heeft me op dit eiland verkocht voor de helft van de prijs. Dat zou nog te veel zijn, want ik was van plan me met huid en haar te verzetten tegen dit slavenbestaan. Maar toen hoorde ik plotseling jouw stem, broer. Je stem vulde mijn hart, ik kon jouw hart tegen het mijne voelen kloppen en plotseling voelde ik me gelukkig. Ik wilde weer leven.”

Nazim zweeg. Laïza wachtte tot hij verder zou gaan. Hij hoorde opnieuw het verdriet in zijn broers stem, toen die sprak.

“Een jaar lang heb ik dat geloofd. Maar, vergeef me broer, jouw broederliefde is niet meer genoeg. Het land van onze ouders roept me. Ik zie onze vader en onze moeder voor me en mijn geliefde Irna. Het werk valt me zwaar, het is vernederend en ik kan er niet meer tegen.”

“Nazim, luister toch naar me. Het is misschien beter nog een tijdje te wachten. Vandaag zijn we slaven, maar over een maand, misschien twee, of drie zullen we meesters zijn. Denk je dat ik niet weet wat het is om elke dag de wreedheid van de blanken mee te maken en door hen te worden vernederd. Zou je ze niet verslagen willen zien? Zou je ze niet op hun beurt twaalf uur per dag willen laten werken, en straffen met de zweep? Er zijn maar twaalfduizend blanken op het eiland. Wij zijn met tachtigduizend man.”

“Je hebt me dit vaker verteld, Laïza, en ook dat er een kans van tien tegen één is dat je plan slaagt. Maar ik kan er niet aan meedoen, Laïza, ik kan niet... Ik heb de ziel van onze moeder gezien. Ze heeft me gezegd dat ik moet terugkeren naar ons land.”

“Heb je haar gezien?”, vroeg Laïza.

Nazim knikte. “Al vijftien dagen bezoekt een vogel mij. Het is dezelfde vogel die

in Anjouan op haar graf zit en zijn lied fluit. Hij is de zee overgestoken met zijn kleine vleugels en hij is bij mij gekomen. Ik heb zijn lied herkend. Luister, daar is hij.”

Op hetzelfde moment vloog een nachtegaal naar een hoge tak van de enorme boom waaronder de broers zaten en begon daar een lied te fluiten. Laïza en Nazim luisterden stil naar de nachtelijke zangvogel. De nachtegaal stopte en vloog naar een boom verderop. Hij vloog in de richting van het land waar ze vandaan kwamen. Hij zong hetzelfde lied, vloog weer op, nog steeds zingend. Het lied was als een verre echo van het eiland van hun afkomst. De vogel was nu zo ver dat ze alleen de hoogste noten konden horen. De nachtegaal vloog verder, zong nog steeds zijn lied, maar deze keer was hij zo ver, zo ver..., dat de broers tevergeefs luisterden. Ze hoorden niets meer.

“Hij is teruggekeerd naar Anjouan”, zei Nazim, “maar hij zal terugkeren om mij de weg te wijzen. Ik ben klaar.”

Laïza knikte.

“Op een verlaten plek langs de Zwarte Rivier heb ik een boot verborgen, groot genoeg om je mee op de zee te wagen. Als je wilt, kan je vannacht al vertrekken Nazim.”

“Kom jij niet mee?”

“Nee”, zei Laïza. “Ik blijf hier.”

Nazim slaakte een diepe zucht.

“Wat houdt je tegen”, vroeg hij na een moment van stilte. “Waarom kom je niet mee naar het land van onze voorouders?”

“Dat heb ik je al eerder gezegd. Nazim, over een jaar zullen we dit eiland van de blanken overnemen. Mijn vrienden hebben me gekozen om de opstand te leiden.

Ik kan ze niet in de steek laten.”

“Maar wat moet ik onze vader zeggen als hij vraagt waarom Laïza niet is meegekomen?”

“Zeg hem dat ik dood ben”, antwoordde Laïza met doffe stem.

“Hij zal me niet geloven”, zei Nazim hoofdschuddend.

“Waarom niet?”

“Hij zal zeggen dat als zijn zoon dood is, hij zijn ziel zal zien. Hij zal zeggen dat de ziel van Laïza hem niet heeft bezocht. Laïza kan niet dood zijn.”

“Wel, zeg hem dan dat ik verliefd ben op een blanke vrouw. Dan zal hij me vervloeken. Maar ik kan het eiland nu niet verlaten.”

“Moge de Grote Geest ons bijstaan”, zei Nazim. “Breng me naar de boot.”

“Wacht”, zei Laïza.

Hij liep naar een holle boom en haalde er een glasscherf en een kalebas met kokosolie uit.

“Broer, het kan dat je met een goede wind over drie tot vier dagen Anjouan bereikt, maar het kan ook dat een grote golf je terugwerpt op de kust. Inmiddels zal men doorhebben dat je bent gevlucht en je signalement zal over heel het eiland verspreid zijn. Dan zal je Marron moeten worden, en moeten vluchten naar de bossen.”

“Broer, je weet toch dat men mij het hert van Anjouan noemt”, zei Nazim.

“Klopt, maar een hert kan in een val lopen. Dan moet je tussen hun vingers door kunnen glippen. Kom broer, laat me je leren hoe een Marron zichzelf beschermt.” Laïza trok Nazim naar een plek die goed verlicht werd door de maan en de sterren. Met de scherf sneed hij zijn broers haar af als een ervaren barbier. Daarna goot hij kokosolie over zijn schouders en wreef zijn hele lichaam ermee in, van kop tot teen, tot Nazim glom als een godheid.

Toch was Laïza nog niet gerust. Hij greep Nazim bij zijn arm, omklemde hem met zijn hand in een ijzeren greep en groef zijn vingers in zijn lijf. Als Laïza hem kon ontsnappen, zou hij aan iedereen kunnen ontsnappen.

Nazim trok zich los. Zijn arm gleed tussen de vingers van Laïza door als een slang tussen de klauwen van een leeuw. Toen pas was Laïza gerust. Hij gaf hem de kalebas die nog voor driekwart gevuld was met kokosolie. Hij vroeg hem zuinig met de olie om te gaan, even zuinig als met de cassavebroden waarmee hij zijn honger zou moeten stillen en het water dat zijn dorst moest lessen.

Nazim maakte de kalebas vast aan zijn riem. Daarna gingen de broers op weg naar de Zwarte Rivier, waar de boot verborgen lag.

Dit verhaal is een deel uit het boek 'De avonturen van Alice in Wonderland', dat is geschreven door de Engelsman Lewis Carrol. Als het boek begint, lees je dat Alice met haar zus bij een kreekje zit. Plotseling ziet ze een wit konijn, dat op zijn horloge kijkt. "Ik ben laat", zegt het konijn en hij verdwijnt in een hol. Alice gaat hem achterna. Ze komt in een wonderlijke wereld terecht. Ze gaat bijvoorbeeld op theevisite bij Maartse Haas.

Er was een tafel gedekt onder de boom voor het huis van Maartse Haas. Maartse Haas en Hoedenmaker dronken thee. Tussen hen in zat Slaapmuis. Maartse Haas en Hoedenmaker gebruikten hem als kussen. Ze leunden op hem en babbelden over zijn hoofd heen.

Het was een grote tafel en de drie zaten bij elkaar aan een hoek van een lange zijde. Toch riepen ze: "Er is geen plaats, er is geen plaats", toen ze Alice zagen. "Er is meer dan genoeg plaats", zei Alice verontwaardigd. Ze ging zitten op de gemakkelijke stoel aan het hoofd van de tafel.

“Neem een wijntje,” zei Maartse Haas uitnodigend.

Alice zag alleen thee op de tafel. “Ik zie geen wijn”, zei ze.

“Die is er ook niet”, zei Maartse Haas.

“Dan kan je die toch niet aanbieden”, zei Alice boos.

“En jij kan niet hier zitten zonder uitnodiging”, kaatste Maartse Haas terug. “Ik wist niet dat de tafel alleen voor jullie was,” zei Alice. “Er is gedekt voor zoveel mensen.”

“Je moet je haar laten knippen”, zei de Hoedenmaker.

“Het is onbeleefd om persoonlijke kritiek te geven”, zei Alice streng.

De Hoedenmaker sperde zijn ogen wijd open en zei toen: “Waarom lijkt een raaf op een schrijftafel?”

“O, leuk!”, riep Alice. “Raadsels! Ik denk dat ik het antwoord weet.”

“Bedoel je dat je het antwoord weet?”, vroeg Maartse Haas.

“Precies”, antwoordde Alice.

“Dan moet je dat zeggen”, vervolgde Maartse Haas.

“Dat zei ik toch”, zei Alice. “Wat ik zeg, is hetzelfde als wat ik bedoel.”

“Helemaal niet!”, zei Hoedenmaker. “Want dan is ‘ik zie wat ik eet’ hetzelfde als ‘Ik eet wat ik zie’.

“En dan zou ‘ik wil wat ik krijg’ hetzelfde zijn als ‘ik krijg wat ik wil’”, voegde Maartse Haas toe.

“Je zou dan kunnen zeggen,” klonk de slaperige stem van Slaapmuis, “dat ‘ik

adem terwijl ik slaap' hetzelfde is als 'ik slaap terwijl ik adem'."

"Bij jou is dat hetzelfde", zei Hoedenmaker.

Het was even stil.

Alice dacht na over raven en schrijftafels.

Hoedenmaker keek op zijn horloge. Hij schudde het en hield het tegen zijn oor.
"De hoeveelste van de maand is het vandaag?", vroeg hij aan Alice.

"De vierde", antwoordde ze prompt.

"Twee dagen mis", zuchtte Hoedenmaker.

Hoedenmaker staarde verdrietig naar zijn horloge. Toen doopte hij het in zijn thee. Alice was achter hem komen staan. Toen hij het weer uit de thee haalde, zag ze dat het horloge alleen de maand aangaf.

"Wat grappig", zei ze. "Je horloge geeft geen tijd aan, alleen de maand."

"Waarom zou dat moeten?", wees Hoedenmaker haar terecht. "Jouw horloge geeft toch ook geen jaar aan."

"Natuurlijk niet", zei Alice "omdat het jaar een hele tijd hetzelfde blijft."

"Zo is het ook met mijn horloge", zei Hoedenmaker.

"Ik begrijp u niet", zei Alice, zo beleefd mogelijk.

Hoedenmaker deed alsof hij haar niet had gehoord.

"Heb je de oplossing van het raadsel?", vroeg hij.

"Nee", antwoordde Alice, "wat is het antwoord?"

“Ik heb geen idee”, zei Hoedenmaker.

“Ik ook niet”, zei Maartse Haas.

Alice zuchtte. “Kunnen jullie niets beters doen met je tijd dan het te verspillen aan het geven van raadsels zonder antwoorden?”

“Als je Tijd even goed kende als ik, zou je niet zo praten”, zei Hoedenmaker. “Tijd is geen **het**, Tijd is een **hij**.”

“Ik begrijp u niet”, zei Alice, weer zo beleefd mogelijk.

“Natuurlijk niet!”, riep Hoedenmaker minachtend. “Jij hebt nog nooit met Tijd gesproken.”

“Misschien”, durfde Alice voorzichtig tegen te spreken, “maar ik weet dat de tijd vreselijk lang duurt als ik op muziekles ben.”

“Dat verduidelijkt alles!”, riep Hoedenmaker. “Hij kan er niet tegen als je van hem baalt. Je moet hem te vriend houden. Dan doet hij alles voor je. Bijvoorbeeld: Stel dat je muziekles negen uur ’s ochtends begint, dan geef je hem zachtjes een hint en voordat je denkt, wijst de klok twaalf uur, tijd voor de lunch.”

“Dat zou geweldig zijn..., alleen zou ik dan niet hongerig zijn”, zei Alice bedachtzaam.

“Hmmm”, gaf Hoedenmaker toe, “maar je kan het zo lang als je wilt twaalf uur laten blijven. Dan word je vanzelf hongerig.”

“Zullen we van onderwerp veranderen”, kwam Maartse Haas tussenbeide.

“Vertel ons een verhaal.”

“Ik ken geen enkel verhaal”, zei Alice.

“Dan moet Slaapmuis het doen”, riepen Maartse Haas en Hoedenmaker tegelijk.

Slaapmuis opende zijn ogen.

“Vertel ons een verhaal!”, riep Maartse Haas.

“Ja, alsjeblieft”, smeekte Alice.

“En snel een beetje”, voegde Hoedenmaker eraan toe, “want straks val je weer in slaap.”

“Er waren eens drie zusjes”, ratelde Slaapmuis. “Ze woonden op de bodem van een put.”

“Wat aten ze daar?”, vroeg Alice die altijd alles wilde weten over eten en drinken.

Slaapmuis dacht na.

“Brokjes bruine suiker”, zei hij toen.

“Dat kan toch niet”, zei Alice vriendelijk. “Dan zouden ze ziek worden.”

“Klopt”, zei Slaapmuis. “Ze waren erg ziek.”

Alice probeerde zich voor te stellen hoe het zou zijn om op zo’n rare manier te leven. “Waarom leefden ze op de bodem van een put?”, vroeg ze verder.

Slaapmuis dacht weer een tijdje na voor hij antwoord gaf.

“Het was een put met brokjes bruine suiker.”

“Dat bestaat niet.” Alice werd nu wel boos om zoveel onzin, maar Maartse Haas en Hoedenmaker riepen: “Ssst!”

Slaapmuis was gepikeerd. “Als je niet netjes kan luisteren, moet je het verhaal maar zelf verder vertellen.”

“Nee, gaat u alstublieft door”, zei Alice nederig. “Ik zal u niet meer onderbreken.”

“De drie zusjes... leerden tekenen...”

“Wat tekenden ze?”, vroeg Alice. Ze was haar belofte al vergeten.

“Brokjes bruine suiker”, zei Slaapmuis, zonder na te denken.

“Ik wil een schoon kopje”, onderbrak Hoedenmaker het verhaal nu. “Laten we allemaal een plaats opschuiven.”

Hij schoof op, gevolgd door Slaapmuis. Maartse Haas ging op de stoel van Slaapmuis zitten en Alice nam met tegenzin plaats op de stoel van Maartse Haas. Hoedenmaker was de enige die iets had aan de plaatsverandering. Alice was er zelfs een stuk slechter vanaf gekomen. Maartse Haas had flink met melk geknoeid in zijn bord. Ze schoof het bord een stuk van zich af.

Ze geloofde nog steeds niets van het vreemde verhaal, maar ze wilde Slaapmuis niet beledigen. Zo lief als ze kon, zei ze: “Maar ik begrijp het niet zo goed. Waar kwamen de brokjes bruine suiker vandaan?”

“Je kan water halen uit een waterput”, zei Hoedenmaker, “dan kan je toch begrijpen dat je suiker uit een suikerput moet halen, dommie.”

“Maar ze waren in de put”, zei Alice tegen Slaapmuis, zonder in te gaan op het laatste woord van Hoedenmaker.

“Natuurlijk”, zei Slaapmuis, “in de put.”

Deze uitleg bracht Alice zo in de war dat ze Slaapmuis een poosje liet vertellen zonder hem te onderbreken.

“Ze leerden tekenen....”, ging Slaapmuis door, terwijl hij gapend over zijn ogen wreef, want hij was erg slaperig. “En ze tekenden allerlei dingen.... allerlei dingen die beginnen met een M...”

“Waarom met een M?”, kon Alice niet nalaten te vragen.

“Waarom niet?”, zei Maartse Haas.

Alice zweeg.

Slaapmuis had zijn ogen gesloten en dommelde in. Hoedenmaker kneepte hem venijnig in zijn wang. Met een gillette schrok Slaapmuis weer wakker. Hij ging verder waar hij was gebleven: "... die beginnen met een M, zoals muizenvallen, maan, mond, meerderheid..., weten jullie dat je kan zeggen 'meer dan een meerderheid'...., hebben jullie ooit een tekening gezien van meer dan een meerderheid?"

"Nu je het zegt", verbaasde Alice zich, "Ik denk het niet..."

"Dan moet je je mond houden", zei Hoedenmaker.

Alice vond dit zo onbeschoft, dat ze opstond en wegliep. Slaapmuis viel direct in slaap. De andere twee deden alsof er niets aan de hand was, hoewel Alice twee keer omkeek, half hopen dat ze haar terug zouden roepen. Het laatste wat ze zag, was dat ze Slaapmuis in de theepot probeerden te duwen.

"Daar ga ik in ieder geval nooit meer naar toe", zei Alice tegen zichzelf terwijl ze het bos inliep. "Het was de stomste theevisite die ik ooit heb meegemaakt?"

Op dat moment zag ze een deurtje open staan in de stam van een dikke boom. "Dat is vreemd", mompelde ze. "Maar alles is vreemd vandaag. Ik kan net zo goed naar binnen gaan." Ze liep door een gangetje en toen... stond ze tussen kleurige bloemperken, in een tuin met spuitende fonteinen.

Het wereldberoemde boek 'Alleen op de wereld' over de vondeling Remy is geschreven door de Fransman Hector Malot.

Remy woonde tot zijn achtste bij vrouw Barberin, net buiten het Franse dorpje Chavanon. Hij dacht dat zij zijn moeder was. De man van vrouw Barberin werkte als bouwvakker in Parijs. Op een dag kwam Barberin thuis. Hij had een ongeluk op het werk gehad en kon zijn beroep niet meer uitoefenen. Toen hij Remy zag, snauwde hij tegen zijn vrouw: "Wat doet hij nog hier?"

Remy ontdekte een verschrikkelijke waarheid. Barberin en vrouw Barberin waren niet zijn echte ouders. Hij was een vondeling. Barberin nam hem mee naar het dorpsbestuur in de hoop wat geld te krijgen om Remy te onderhouden.

Onderweg ontmoette hij echter een oude man met een lange grijze baard en fleurige kleren. Deze stelde zich voor als signore Vitalis, muzikant. Zijn gezelschap bestond uit dieren die kunstjes konden doen. Dat waren de honden Dolce, Zabino en Capi en het aapje Joli-Coeur. Vitalis had een hulpje nodig voor zijn optredens. Barberin verkocht Remy toen aan hem. Hij kon niet eens afscheid nemen van

vrouw Barberin die hem als haar eigen zoon had opgevoed.

Vitalis was streng, maar ook vriendelijk. Hij leerde Remy zingen, dansen en toneelspelen. Ze zwierven van stad tot stad. Remy begon plezier te krijgen in de optredens. Het leven zag er goed uit.

Maar in de grote stad Toulouse kregen ze ruzie met een politieagent. Toen de man Remy sloeg, gaf Vitalis hem een pak rammel. Daarom werd Vitalis twee maanden opgesloten. Remy zwierf alleen met de dieren door de stad. Ze leden honger.

Om de aandacht van hun hongerige magen af te leiden begonnen ze kunstjes te doen aan de waterkant. Dit trok de aandacht van de Engelse mevrouw Milligan en haar invalide zoontje Arthur, die in een rolstoel zat. Ze maakten een boottocht over de rivieren van Frankrijk.

Arthur lachte en klapte in zijn handen van plezier toen hij het optreden van Remy en de dieren zag.

“Mama, mogen ze aan boord?”, smeekte hij.

Ze kregen een heerlijke maaltijd. Toen mevrouw Milligan hoorde dat ze geen thuis hadden, mochten ze op de boot slapen. Mevrouw Milligan schreef een brief naar Vitalis om te vragen of ze voor Remy mocht blijven zorgen. Maar Vitalis weigerde. Hij was te veel gehecht geraakt aan zijn hulpje. Hun zwerversbestaan begon weer. Het werd winter.

Onderweg naar de stad Troyes werden ze door de sneeuw overvallen. Ze zochten onderdak in een verlaten schuur. Remy moest over het vuur waken, maar viel in slaap. Toen hij wakker werd was het vuur uit en Zabino, Dolce en Joli-Coeur verdwenen. Buiten hoorden ze gejam van de honden en het huilen van wolven. De volgende ochtend vonden ze alleen het aapje in een boom, bijna helemaal bevroren.

Ze haastten zich met het arme beestje in dekens gewikkeld naar een dokter in Troyes. Om de kosten te betalen was Vitalis gedwongen te zingen, iets wat hij niet graag deed. Toch zong hij zo mooi dat ze een heel goudstuk kregen.

Ondanks hun inzet stierf Joli-Coeur aan een longontsteking.

Nu was van de dieren alleen het hondje Capi nog over.

Ze trokken verder naar Parijs. Daar was Vitalis genoodzaakt Remy achter te laten bij padrone Garafoli. Dit was iemand die weeskinderen opving.

Vitalis wist niet dat de kinderen op straat moesten bedelen.
Remy maakte kennis met Mattia die ook bij de padrone bleef.

Garafoli was een wrede man, die de kinderen sloeg en liet verhongeren als ze niet genoeg stuivers binnen brachten. Vitalis was woedend toen hij ontdekte dat Garafoli de kinderen mishandelde, maar Garafoli lachte hem uit.

“Haal de politie er maar bij, dan zeg ik hen ook wie je echt bent, Vitalis!”

Vitalis nam Remy weer bij zich. Ze vertrokken uit Parijs, maar al gauw merkte Remy dat Vitalis te ziek was om te reizen. Remy sleurde hem terug naar Parijs, maar het was te laat. Vitalis kwam om van de kou en honger.

Garafoli had intussen de politie op het spoor van de oude man gezet. Zo kwam Remy te weten dat Vitalis vroeger in Italië een beroemde zanger was geweest. Toen hij ouder werd, ging zijn stem achteruit. Zijn vrienden lieten hem in de steek en hij maakte schulden. Hij ontvluchtte Italië en begon door Frankrijk te zwerven. Vitalis was dood. Remi en de hond Capi voelden zich verlaten en alleen. Maar toen ontmoetten ze Acquin, een weduwnaar met vier kinderen. Zij namen Remy en Capi liefdevol op in hun gezin. Het geluk duurde helaas niet lang. Een hagelstorm vernietigde de kassen van Acquin, die bloementeler was. Hij kon zijn schulden niet betalen en werd in de cel gezet. Zijn kinderen werden naar verschillende familieleden gestuurd. Remy was geen echte zoon, dus hij werd op straat gezet. Remy ontmoette Mattia weer, die niet meer bij Garafoli was. Ze besloten als muzikanten door Frankrijk te gaan trekken.

Remy had altijd veel van vrouw Barberin gehouden en toen hij in de buurt van haar dorp was, zocht hij haar op.

Vrouw Barberin was dolblij om hem te zien en ze had groot nieuws.

“Barberin is dood, maar hij had contact met advocaten uit Engeland. Ze waren op

zoek naar jou, Remy. Ze weten wie je echte ouders zijn.”

Ze liet Remy een brief zien, waarin het adres van de advocaten stond. Remy, Mattia en Capi maakten met een veerboot de oversteek naar Engeland. In Londen klopten ze aan bij de advocaten. Die brachten Remy naar zijn echte ouders: de Driscolls.

De Driscolls vielen tegen. Ze waren arm, zakkenrollers en dieven. Er kwam af en toe een man op bezoek die met een nijldige blik naar Remy keek. Remy kon de Engelse taal niet zo goed volgen, maar hij hoorde de naam noemen van Arthur Milligan. Dat was zijn vriend in de rolstoel, met wie hij op de boot had mogen varen. De man was zijn oom, James Milligan.

Toen de Driscolls ontdekten dat Capi een gehoorzame hond was die trucjes kon doen, leerden ze hem stelen. Capi moest de wacht houden, terwijl ze bij een kerk inbraken. Het ging mis! De Driscolls konden weggkomen, maar Capi werd gepakt.

Omdat Remy zijn baasje was, werd hij gezien als medeplichtige en moest hij de gevangenis in. Met de hulp van Mattia konden Remy en Capi ontsnappen.

Ze vluchtten terug naar Frankrijk.

Teleurgesteld in zijn echte familie, ging Remy op zoek naar Lize, de jongste dochter van de familie Acquin, bij wie hij een tijdje zo gelukkig was geweest. De oom en tante die haar hadden opgevangen, waren vertrokken. Hij hoorde dat ze Lize niet hadden meegenomen. Ze hadden haar achtergelaten bij een lieve Engelse mevrouw die met haar zoontje een boottocht door Frankrijk maakte. Remy wist direct wie dat waren: mevrouw Milligan en haar Arthur!

In Vevey, een plaatsje in het zuiden van Frankrijk, vonden ze Lize. Remy wilde mevrouw Milligan en Arthur verrassen, maar schrok toen hij een bekende figuur op de loopplank van de boot zag. Het was James Milligan die zo nijdig naar hem had gekeken toen hij bij de Driscolls was. Zou hij Remy naar zijn echte ouders in Engeland terugsturen?

Gelukkig had de oom Remy niet gezien. De volgende dag gingen Mattia en Lize naar mevrouw Milligan. Ze vertelden haar wat Remy had meegemaakt in

Engeland en hoe de oom van Arthur erbij betrokken was. Toen ze het hoorde, werd ze heel stil.

Enkele dagen later ontving mevrouw Milligan iedereen bij haar, ook Remy en James Milligan. Ze liet een bekentenis zien van vader Driscoll. Hij was toch nog opgepakt voor de diefstal in de kerk en zat in de gevangenis. Driscoll had jaren geleden de baby van mevrouw Milligan gestolen uit zijn wiegje en te vondeling gelegd in Parijs. Hij had dit gedaan in opdracht van James Milligan, die het fortuin van zijn oudere broer wilde erven. Destijds konden alleen mannen erven, dus als mevrouw Milligan geen zonen had, zou hij alles krijgen. De oom hoopte dat Arthur vanzelf dood zou gaan omdat hij als baby heel ziek was. Dankzij de inspanningen van mevrouw Milligan gebeurde dat niet. Eindelijk wist Remy de waarheid: zijn echte moeder was mevrouw Milligan en Arthur was zijn broer!

Remy werd later Lord Milligan en woonde in een kasteel in Engeland. Hij was getrouwd met Lize en had met haar een zoon die hij Mattia noemde. Vrouw Barberin woonde ook in het kasteel en hielp de kleine Mattia verzorgen. Mattia was getrouwd met een Italiaanse dame. Wanneer de families bij elkaar kwamen, gaven Remy en Mattia vaak optredens zoals ze deden toen ze kinderen waren. Alleen waren ze nu niet meer alleen op de wereld.

De Deense schrijver Hans Christian Andersen is over de hele wereld beroemd geworden door de prachtige sprookjes die hij schreef. Sommige sprookjes hebben een triest einde, zoals 'De kleine zeemeermin'.

De kleine zeemeermin zwom naar de bruisende draaikolk waaronder de zeeheks woonde. Ze was daar nog nooit geweest; er groeiden geen bloemen, geen zeegras, niets dan de naakte, grauwe zandbodem, die zich uitstreckte tot de draaikolk, waar het water rondtolde en alles meesleepte in de diepte. Door die vernielende waterstroom moest zij heen om in het gebied van de zeeheks te komen, en dan was er nog een lange weg, over hete borrelende modder. Dat noemde de heks haar veengrond. Daarachter lag haar huis midden in een wonderlijk bos. Alle bosjes en bomen waren half dier, half plant. Zij leken op honderdkoppige slangen, die uit de grond groeiden. De takken waren lange slijmarmen, met vingers als kronkelende wormen. Alles wat zij grijpen konden, hielden zij vast en lieten het nooit weer los.

De kleine zeemeermin bleef angstig buiten het bos staan. Ze hoorde haar

hart kloppen. Bijna was ze teruggegaan, maar ze dacht aan de prins en aan de mensenziel en toen voelde ze zich weer moedig. Haar lang fladderend haar bond zij vast om haar hoofd, zodat de takken het niet zouden grijpen, en haar armen vouwde ze stijf over haar borst. Zo schoot ze voorbij, als een vis, langs de bomen, die hun kronkelende armen en vingers naar haar uitstrekten. Ze zag hoe ze allemaal wat vasthielden, dat zij gegrepen hadden. Mensen, die in zee waren verdronken, waren er tot geraamten geworden. Stukken van schepen en kisten hielden ze vast, skeletten van landdieren, en een kleine zeemeermin, die zij gevangen en gewurgd hadden; dat was het allervreselijkst!

Ze kwam aan bij een slijmerige open plek in het bos. Daar kropen vette waterslangen, die hun lelijke, geelwitte buik lieten zien. In het midden stond een huis van uitgebleekte mensenbeenderen. Daar zat de zeeheks. De waterslangen liet ze kruipen over haar bovenlijf, dat met wratten bedekt was, terwijl ze een dikke pad voerde.

“Ik weet wat je wilt”, zei de heks. “

Het is erg dom van je, maar je zal je zin krijgen, want het zal je ongeluk brengen, mijn mooie prinses! Je wilt je vissenstaart kwijt en een paar stompen hebben om op te lopen net als de mensen. Dan kan de jonge prins verliefd op je worden en dan krijg je een onsterfelijke ziel.”

Toen lachte ze zo hard en zo lelijk dat de pad en de slangen op de grond vielen waar ze zich in de modder wentelden.

“Je komt op tijd”, zei de heks, “als morgen de zon op is, zou ik je pas over een jaar weer kunnen helpen. Ik zal een drank voor je maken. Daarmee moet je, voordat de zon opgaat, naar het land zwemmen en hem dan opdrinken op het strand. Dan verdwijnt je vissenstaart en krijg je wat de mensen noemen ‘allerliefste beentjes’. Maar het doet pijn; het is alsof een scherp zwaard door je heen snijdt. Iedereen zal zeggen dat je het mooiste mensenkind bent, dat ze ooit hebben gezien. Je zal net als in de zee een zwevende gang hebben. Geen danseres zal zich eleganter voortbewegen dan jij, maar met iedere schrede is het alsof je trapt op een scherp mes, alsof je bloeden moet. Wil je zoveel lijden, dan zal ik je helpen.”

“Ja”, zei de kleine zeemeermin met bevende stem en ze dacht aan de prins en aan een onsterfelijke ziel.

“Maar denk eraan”, zei de heks, “als je eenmaal een mens bent, kun je nooit meer een zeemeermin worden. Je kunt nooit meer door het water naar je zusters komen en naar je vaders paleis. En als de prins je niet zó lief krijgt, dat hij zijn vader en moeder vergeet en al zijn gedachten bij jou zijn en de priester jullie handen in elkaar legt, waardoor je man en vrouw wordt, dan krijg je geen onsterfelijke ziel. De eerste morgen nadat hij getrouwd is met een ander, zal je hart breken en word je schuim op het water.”

“Ik wil het”, zei de zeemeermin. Ze was bleek als de dood.

“Maar je moet mij ook betalen”, zei de heks, “en ik verlang niet weinig. Je hebt de mooiste stem van allen hier beneden op de zeebodem. Daar denk je hem mee te betoveren, maar die stem moet je mij geven. Het beste wat je bezit wil ik hebben voor mijn kostbare drank. Mijn eigen bloed moet erin, om hem scherp te maken als een tweesnijdend zwaard.”

“Maar als je mijn stem wegneemt”, zei de kleine zeemeermin, “wat houd ik dan over?”

“Je mooie gestalte, je zwevende gang en je sprekende ogen. Daar kun je wel een mensenhart mee strikken. Nou, heb je de moed al verloren? Steek je tong maar uit, dan snijd ik haar af als betaling en dan krijg je die machtige drank.”

“Het is goed”, zei de prinses.

De heks pakte de ketel waarin ze de toverdrank zou koken.

“Zindelijkheid is een goed ding”, zei ze en ze schuurde de ketel uit met slangen die ze in een knoedel bond. Toen maakte ze een snee in haar borst. Het zwarte bloed druppelde in de ketel die ze op vuur zette. De damp die opkwam, vormde de wonderlijkste figuren. Het was om van te griezelen. Steeds gooide ze wat nieuws in de ketel en toen het goed kookte, was het alsof een krokodil hilde.

Eindelijk was de drank klaar. Hij zag eruit als helder water.

“Daar heb je hem”, zei de heks en ze sneed de kleine zeemeermin haar tong af. Die was nu stom. Ze kon niet meer zingen of spreken.

“Als de bomen je willen grijpen als je teruggaat”, zei de heks, “gooi dan een druppel van de drank naar ze, dan springen hun armen en vingers in duizend stukken.”

Maar dat hoefde niet. De bomen trokken zich verschrikt terug, toen ze de glinsterende drank zagen die in haar hand licht gaf en fonkelde als een ster. Zo kwam ze langs hen heen en door de bruisende draaikolk. Ze kon haar vaders paleis zien. De lichten waren uitgedoofd in de grote danszaal. Zeker sliepen ze allemaal daarbinnen, maar ze ging niet naar hen toe. Ze was nu stom en wilde voor altijd van hen weggaan. Het was alsof haar hart zou breken. Ze ging de tuin in en nam een bloem van ieder van haar zusters bloemperkjes. Wel honderd kushandjes wierp ze naar het paleis, terwijl ze opsteeg in de donkerblauwe zee. De zon was nog niet op, toen ze het kasteel van de prins zag en de prachtige marmeren trap besteege.

De kleine zeemeermin dronk de fonkelende drank. Het was alsof een tweesnijdend zwaard door haar lichaam ging. Ze viel in zwijm en lag neer alsof ze dood was. Toen de zon over de zee scheen, kwam ze weer bij. Ze voelde een vlijmende pijn, maar voor haar stond de mooie prins. Hij keek naar haar met zijn koolzwarte ogen, zodat zij de hare moest neerslaan. Toen zag ze dat haar vissenstaart weg was en dat ze de mooiste beentjes had, die een meisje maar kan hebben. Maar ze was helemaal naakt. Daarom hulde ze zich in haar lange, zwarte haar. De prins vroeg wie zij was. Zij zag hem droevig aan met haar donkerblauwe ogen. Spreken kon ze niet. Hij nam haar bij de hand en leidde haar het paleis in.

Het was zoals de heks had gezegd: met iedere stap was het alsof ze op priemende dolken en vlijmscherpe scheermessen trapte. Maar aan de hand van de prins zag het eruit alsof ze zo licht als een veer naar boven steeg en iedereen bewonderde haar bevallige, zwevende gang. Kostbare kleren van zijde en mousseline kreeg ze.

Ze was de mooiste van het paleis, maar ze was stom. Ze kon zingen noch spreken. Mooie danseressen, in zijde en goud gekleed, dansten voor de prins en zijn

koninklijke ouders. De één zong mooier dan de ander. De prins klapte in zijn handen en glimlachte tegen haar. De kleine zeemeermin wist dat zij zelf veel mooier had kunnen zingen.

“Kon ik hem maar vertellen dat ik om bij hem te zijn mijn stem heb weggegeven”, dacht ze verdrietig.

De kleine zeemeermin hief haar armen omhoog, en zweefde op haar teenspitsen zoals nog nooit iemand gedanst had. Bij iedere beweging kwam haar schoonheid meer uit, maar iedere keer als ze de grond raakte, was het alsof scherpe messen in haar voeten sneden. Als anderen sliepen, ging ze naar het strand. Ze koelde haar brandende voeten in het zeewater en dacht aan allen daar in de diepte.

Dit beroemde verhaal, dat ook is verfilmd, is oorspronkelijk geschreven in het Frans, door Gabriëlle-Suzanne Barbot de Villeneuve.

Er was eens een rijke koopman, die zes dochters had. Ze woonden in een prachtig huis, waar allerlei bedienden hen op hun wenken bedienden. In hun kasten hingen de mooiste jurken en hun sieradendozen waren gevuld met gouden en zilveren sieraden. Ze kregen wat ze verlangden, totdat de koopman de ene na de andere tegenslag kreeg. Hun huis, met al hun goud en mooie spullen erin, brandde af. De koopman raakte zijn schepen kwijt door schipbreuk en piraterij. Het gezin verviel in bittere armoede.

Teleurgesteld verhuisden ze naar een klein huis in een donker bos. Ze hadden daar geen bedienden en alle kinderen moesten hard werken. Hun luilekkere leven was geëindigd en de meisjes klaagden de hele dag. Alleen Belle, de jongste dochter, bleef vrolijk. Haar naam paste goed bij haar, want ze was erg mooi. Belle betekent 'schoonheid'.

Op een dag vertelde iemand de koopman dat één van zijn schepen toch nog in de haven was aangekomen. Volgens die persoon was de lading nog aan boord. De koopman pakte zijn reistas in en zadelde zijn paard. Hij wilde meteen naar de haven om het schip te inspecteren.

“De armoede is voorbij”, juichten de zussen en elk gaf de koopman een lange verlanglijst mee. Alleen Belle niet.

“Wat zal ik voor je meebrengen, Belle?”, vroeg haar vader.

“Kom veilig terug, vader. Verder hoef ik niets”, zei ze.

Haar vader bleef aandringen. “Zeg het maar Belle, wat wil je?”

“Weet je papa, breng me dan maar een roos.”

In de stad bleek echter dat de handelswaar was gestolen. Verslagen begon de koopman aan de terugweg. Onderweg begon het zo hard te regenen, dat hij ergens moest gaan schuilen. Eindelijk, het was al vrij donker, zag hij een stalletje. Daar bracht hij de nacht door.

De volgende morgen ontdekte hij achter het stalletje een groot kasteel. De poorten waren open en hij liep naar binnen.

‘Wat is het stil’, dacht de koopman. Hij ging zitten en viel in slaap. Toen hij wakker werd, stond er een heerlijke maaltijd voor hem klaar. Er was niemand te zien, maar de koopman had honger en at het eten dankbaar op. Daarna doolde hij door het kasteel en de tuin. Daar zag hij een haag vol prachtige, rode rozen. Hij dacht aan Belle en plukte er één.

Op dat moment verscheen er iets, dat leek op een groot, behaard beest.

“Je steelt mijn bloemen!”, brulde het beest.

Verstard van schrik liet de koopman de roos vallen. Bevend vertelde hij over zijn tegenspoed en over zijn belofte aan Belle.

“Ik laat je gaan, maar binnen één maand moet één van jouw dochters mij hier komen helpen. Ze moet wel vrijwillig komen. Neem die roos maar mee”, gromde het beest dreigend.

Bij thuiskomst gaf de koopman Belle verdrietig de roos.

“Hier is de roos. Als je eens wist wat het gekost heeft.”

Toen hij vertelde wat het beest wilde, werden de zussen kwaad.

“Het is Belles schuld! Zij heeft om een roos gevraagd!”

“Ik had dit toch niet kunnen weten”, zei Belle verdrietig. “Maar jullie hebben gelijk. Daarom zal ik met vader teruggaan naar het beest.”

Zo vertrok Belle met haar vader naar het vreemde kasteel. Weer was er niemand om hen te ontvangen, maar binnen ontdekten ze een rijk gedekte tafel. Vader en dochter aten in stilte. Na de maaltijd hoorden ze een gegrom. Belle beefde toen ze het afschuwelijke beest zag, maar ze deed haar best haar angst te verbergen.

“Goedenavond”, groette ze.

“Goedenavond Belle”, antwoordde het beest. “Ben je vrijwillig gekomen en blijf je wanneer je vader teruggaat?”

“Ja”, antwoordde het meisje dapper.

Toen knikte het beest tevreden naar haar vader.

“Morgen vertrek je en je mag hier nooit terugkomen. Belle, in de kamer hiernaast mag je uitkiezen wat je voor je zusters wilt sturen.”

Toen liet hij ze alleen.

Van de schrik bekomen, begaven ze zich naar de kamer. Wat een rijkdom aan spullen! Beladen met goud, jurken, sieraden, en nog veel meer, vertrok de koopman de volgende morgen.

De eerste nacht droomde Belle over een prins, die zei: "Je zal beloond worden. Geloof niet wat je ziet en ga niet weg voor je me hebt gered."

De droom liet Belle niet los.

Het beest had nooit zijn naam genoemd, dus noemde ze hem maar Beest. 'Beest houdt een prins gevangen', dacht ze. Maar waarom had hij in haar droom gezegd dat ze haar ogen niet moest vertrouwen? Terwijl ze hierover peinsde, verkende ze het kasteel. In een kamer vol spiegels ontdekte ze een schilderij. Daarop herkende ze de prins uit haar dromen. Een andere kamer zat vol muziekinstrumenten en er was een bibliotheek vol boeken. Overdag zag Belle niemand, maar tegen de avond kwam Beest haar opzoeken. Hoewel ze hem eng vond, babbelde ze opgewekt over haar belevenissen van de dag.

"Belle, wil je met me trouwen?", gromde Beest eens op een avond.

Vertwijfeld riep ze: "Wat moet ik zeggen?"

Wat zou haar antwoord uitmaken? Beest kon toch met haar doen en laten wat hij wilde.

"Zeg ja of zeg nee, maar zeg het zonder angst", antwoordde Beest.

"Nee Beest", riep Belle vlug, voordat ze niets meer zou durven zeggen.

Die avond droomde Belle weer van de prins. Hij liep in de tuin.

"Belle, wat ben je onaardig tegen me. Ik zal zo nog lang ongelukkig zijn." Toen Belle de volgende dag de tuin verkende, herkende ze elk plekje. Het was precies zoals in haar dromen. Alleen de prins ontbrak.

Zoals gewoonlijk kwam Beest 's avonds op bezoek. Hij stelde Belle dezelfde vraag

als de vorige avond. Weer zei ze “nee”, waarna Beest nors vertrok. De dagen verstreken. Elke avond vroeg Beest Belle ten huwelijk. Beetje bij beetje verloor Belle haar angst voor Beest.

“Waarom kijk je bedroefd, Belle?”, vroeg Beest haar eens.

“Ik verlang naar huis”, zei ze.

Het gezicht van Beest vertrok. “Haat je me dat je weg wilt?”

“Nee”, antwoordde ze zacht. “Ik zou je erg missen als ik wegging, maar ik mis mijn vader ook. Laat me alsjeblieft twee maanden naar hem teruggaan. Ik beloof je dat ik daarna bij je terugkom.”

Beest stemde met veel moeite in. “Goed ik geloof je. Vergeet me niet. Je mag gaan als je bij me terugkomt.”

Blij ging Belle naar bed. De volgende dag zou ze vertrekken. Die avond droomde ze weer van de prins. Hij zei niets, maar leek erg verdrietig.

Beest gaf haar enorm veel kostbaarheden mee voor haar familie. Eenmaal thuis, vroeg Belle haar vader naar de betekenis van haar dromen.

“Ik denk”, zei haar vader, “dat de prins je wil zeggen dat je de liefde van Beest moet belonen door met hem te trouwen?”

Belle probeerde zich te vermaken thuis, maar niets was hetzelfde. Ook droomde ze niet meer van de prins. Toen kreeg ze een nare droom waarin ze hoorde dat Beest stervende was. Een engelachtige vrouw zei: “Je moet terug, je moet het leven van Beest redden.”

Toen Belle wakker werd, pakte ze direct haar spulletjes in en nam haastig afscheid van haar familie.

“Ik wil terug naar Beest.”

In vliegende galop, bereikte ze het kasteel. Ze rende door de poorten naar binnen. Hij was niet in het kasteel. Ze vond hem in de tuin, liggend naast de rozenhaag. Huilend streelde ze zijn hoofd.

“Ik ben te laat. Hij is dood.”

Maar wacht eens... nee, hij ademde nog. Snel sprenkelde ze wat water op zijn gezicht. Beest opende langzaam zijn ogen.

“Beest, lieve Beest, ik houd van je. Ik dacht dat ik je kwijt was.”

“Houd je werkelijk van mij? Ik lag op sterven omdat ik dacht dat je niet meer terugkwam.”

Die avond vroeg hij haar weer: “Belle, wil je met me trouwen?”
En dit keer antwoordde ze: “Ja, lieve Beest.”

Op dat moment flitsten er lichten aan rond het kasteel. Buiten zag ze in vuurvliegletters geschreven ‘Lang leve de prins en zijn bruid’.

Belle keek om, maar Beest was verdwenen. In zijn plaats stond daar de prins uit haar dromen. Toen kwam de engelachtige vrouw binnen met een statige dame die een kroon op haar hoofd had.

“Koningin”, zei de engelachtige dame, “dit is Belle, de jongedame die uw zoon gered heeft. Hij houdt van haar en zij van hem. Stemt u toe dat ze met elkaar trouwen?”

“Met heel mijn hart!”, riep de koningin. “Ik kan je niet genoeg danken, Belle. Een slechte tovenaars had hem veranderd in een beest. Je hebt me mijn zoon teruggegeven. Door jouw liefde is die betovering verbroken.”

Al gauw trouwde de prins met Belle en ze leefden nog lang en gelukkig.

Het verhaal over Peter Pan, de jongen uit Neverland, is oorspronkelijk geschreven in het Engels, door de Schotse schrijver J.M. Barrie. Peter Pan werd wereldberoemd.

Peter Pan kwam uit Neverland. Dat was een land waar de kinderen uit het gezin Darling over fantaseerden. Wendy Darling was de oudste. Na haar kwamen George en Michael. Ze hadden ook een hond, Nana, die op hen moest letten. Verder woonde Liza bij het gezin, een bediende met een lange rok en een dienstmeisjesmuts. Ze was zo klein als een dwerg. De kinderen Darling fantaseerden over een jongen in Neverland die Peter Pan heette. Ze vertelden elkaar en hun ouders over de jongen.

“Peter Pan is even oud als ik”, zei Wendy. “Hij is mijn vriendje.”

‘Ach’, dachten de ouders, ‘alle kinderen fantaseren weleens.’ Het zou vanzelf overgaan. Maar op een ochtend lagen er bladeren op de vloer van de kinderkamer.

“Die heeft Peter gebracht”, zei Wendy verrukt.

“Peter bestaat alleen in je dromen”, zei haar moeder.

Toch was het vreemd dat die bladeren er lagen. Er was geen enkele boom met dit soort bladeren in de buurt. 's Nachts droomde mevrouw Darling van een vreemde jongen. Midden in haar droom schrok ze wakker van geluiden die uit de kinderkamer kwamen. Toen ze ging kijken, zag ze de jongen uit haar droom. Zijn kleren waren gemaakt van dezelfde soort bladeren als die ze op de vloer van de kinderkamer had gevonden. Dit moest Peter Pan zijn!

Intussen had Nana de vreemde jongen ook ontdekt. Hij gromde en sprong op Peter af. Die dook snel het raam uit. Nana kon nog net zijn schaduw vastpakken met haar tanden. Mevrouw Darling borg de schaduw op in een lade, die ze goed afsloot. Peter Pan wilde zijn schaduw terug. Pas een week later kreeg hij de kans daartoe. Meneer en mevrouw Darling gingen uit, naar een belangrijk feest. Ze waren nauwelijks de deur uit, of één van de kleinste sterren aan de hemel riep:

“Nu, Peter!”

Op hetzelfde moment schoot een elfje omlaag, vloog het huis binnen en doorzocht elke kast. Het elfje heette Tinker Bell. Ze was gekleed in dezelfde bladeren als die op de vloer van de kinderkamer hadden gelegen. “Tink, heb je mijn schaduw gevonden?”, vroeg Peter.

“In de ladekast”, klonk het.

Peter wilde zijn schaduw pakken, maar ze waren te lang van elkaar gescheiden geweest. De schaduw ontglipte hem steeds. Peter begon te huilen. Zijn gesnik maakte Wendy wakker.

“Wie ben jij?”, vroeg Peter toen hij zag dat ze naar hem keek.

“Wendy Moira Angela Darling. En jij?”

“Ik ben Peter Pan.”

“En je huilde omdat... ?”

“Omdat ik mijn schaduw niet te pakken kan krijgen.”

“Ik help je wel”, zei Wendy. Ze stapte uit bed en pakte naald en garen. Toen de schaduw even niet oplette, greep ze hem beet en naaide hem aan Peter vast. Wendy kreeg als dank een eikel uit de eikenboom, waar de bladeren vandaan kwamen. Ze beloofde Peter dat ze de eikel aan een ketting om haar hals zou dragen.

Peter vertelde dat hij uit Neverland kwam. Daar woonde hij bij de Verloren Jongens in een huis onder de grond.

“De Verloren Jongens zijn kinderen die uit hun kindervagen zijn gevallen. Ze zijn toen de weg naar huis kwijtgeraakt. Ik kom naar jullie kinderkamer om naar verhaaltjes te luisteren. Die vertel ik dan weer aan de jongens.”

Het was tijd om te gaan. Peter wilde terug naar de jongens om hun één van de laatst gehoorde verhaaltjes te vertellen.

“Niet weggaan, Peter! Ik ken zoveel verhalen!”, riep Wendy.

Peter stopte.

“Kom dan mee! Ik leer je wel vliegen!”

“Kun je George en Michael ook leren vliegen?”, smeekte Wendy.

“Vooruit dan maar”, antwoordde Peter.

Snel schudde Wendy haar broertjes wakker. Peter blies een wolkje feeënstof op hen en ...

“Kijk mij eens! Ik vlieg!”, riep George, terwijl hij het raam uitzweefde. Wendy, Michael en Peter gingen achter hem aan.

Ondertussen was Nana, die voelde dat er iets vreemds aan de hand was, meneer en mevrouw Darling op het feest gaan halen. Hij blafte zo alarmerend, dat ze zich onmiddellijk naar huis haastten. Maar helaas, ze waren te laat. Vanaf de straat zagen ze vier kleine figuurtjes het raam van de kinderkamer uitvliegen. Na een tijdje sloot Tinker Bell zich bij hen aan.

Neverland had heel aparte bewoners. Je had de zes Verloren Jongens, waarvan Peter Pan de leider was. Tinker Bell woonde ook in Neverland. Er was een groep vechtlustige Inheemsen die rondliep met tomahawks, strijdbijlen. Het opperhoofd had een dochter, die Tiger Lily heette. De gemeenste figuur was kapitein Haak, de baas van een piratenschip. Zijn rechterhand was afgebeten door een krokodil. Op de plaats van zijn rechterhand stak een haak uit zijn arm. De kinderen naderden Neverland. Ze vlogen over zee. Plotseling klonk er een kanonschot en Peter werd door de lucht weggeblazen. Tinker Bell moest nu de kinderen Darling verder begeleiden naar Neverland. Maar Tink was jaloers op Wendy. Ze vond dat Peter haar vriendje was. Toen ze dichtbij Neverland waren en ze de Verloren Jongens zag, riep ze: "Schiet op haar! Dit is een opdracht van Peter."

Wendy viel naar beneden met een pijl in haar borst. Maar Peter was net op tijd terug om haar te redden. Wendy was niet dood. De eikel die ze van Peter had gekregen en aan haar ketting droeg, had de pijl tegengehouden. "Ik heb een moeder voor jullie meegebracht en jullie willen haar doodmaken?! ", riep Peter boos tegen de Verloren Jongens.

Hij was ook woest op Tink.

"Ga weg, ik wil je voorlopig niet zien!"

De Verloren Jongens bouwden een gezellig huisje in Neverland voor Wendy en haar broertjes.

"Wendy, wees onze moeder", smeekten de jongens.

"Goed", zei ze. "Ik zal mijn best doen."

De jongens zagen Peter Pan al een beetje als hun vader en nu werd Wendy hun moeder. Peter en Wendy namen hun rol als vader en moeder van het gezin serieus. Wendy kookte allerlei fantastische hapjes en 's avonds vertelde ze de jongens verhaaltjes voordat ze gingen slapen.

Peter kon heel goed stemmen nabootsen. Eens hadden een paar piraten Tiger Lily ontvoerd en opgesloten op hun schip. Peter was aan boord geslopen en had de stem van kapitein Haak nagedaan.

“Laat haar gaan”, riep Peter met de stem van de kapitein.

De piraten keken vreemd om zich heen.

Hij riep weer: “Nu of ik steek mijn haak in je.”

De piraten gehoorzaamden en Tiger Lily ontsnapte. Toen de kapitein aan boord kwam en vroeg waar de gevangene was, begrepen de piraten dat ze voor de gek waren gehouden. Kapitein Haak was woest, maar de Inheemsen waren blij. De aanwezigheid van Wendy ging niet voorbij aan Kapitein Haak.

“De jongens hebben een moeder. Daarom kunnen we ze niets doen.”

“Dan ontvoeren we haar en maken haar tot onze moeder”, stelde een piraat voor. “Dat is een geweldig plan”, grinnikte Haak wreedaardig.

Op de avond dat ze Wendy wilden ontvoeren, vertelde Wendy de jongens een verhaal over kinderen die wegvlogen uit hun kamer, maar later teruggingen. “Hun ouders waren enorm blij dat ze terugkwamen”, eindigde ze het verhaal met een tevreden lach om haar lippen.

“Ik ben weggevlogen van huis, maar toen ik terugging, lag er een ander kindje in mijn bed en was mijn moeder me vergeten.”

Het was Peter die dat zei. Wendy, George en Michael wilden na dit gehoord te hebben meteen terug naar huis. De andere jongens waren bedroefd, totdat Wendy zei: “Als jullie meegaan, zullen onze ouders jullie adopteren.”

Peter vond het geen goed idee. Hij liep boos het huis uit en verdween in de nacht. Vlak daarna vielen de piraten het huis van Wendy binnen. Ze sleepten haar naar hun schip. Tink zag het en ging zo snel ze kon Peter halen. "Je moet Wendy redden", riep ze wanhopig.

Ze vlogen zo snel mogelijk terug. Er volgde een hevig gevecht, maar Peter kon Wendy bevrijden. Kapitein Haak werd zo bang voor de boze Peter, dat hij de zee indook toen hij hem op zich af zag komen. Ze hebben hem nooit meer teruggezien.

Wendy en haar broertjes gingen terug naar haar ouders en alle Verloren Jongens gingen mee. Wat waren meneer en mevrouw Darling blij! De jongens waren allemaal welkom.

Maar Peter wilde terug naar Neverland. Toen hij een jaar later op bezoek kwam, was Wendy Neverland bijna vergeten. Ze trouwde en kreeg een dochter, Jane. Peter kwam Jane halen om mee te gaan naar Neverland. Later, toen Jane volwassen was, kreeg ze een dochter, Margaret. Dit was de kleindochter van Wendy. Ook zij mocht met Peter Pan mee op bezoek naar Neverland. Wendy werd oud en grijs en Peter... die bleef altijd een jongen.

De verhalen over Mowgli zijn geschreven door Rudyard Kipling, een Engelsman die in India werd geboren. Hij heeft daar een groot deel van zijn leven gewoond.

In de heuvelachtige bossen van het Seonigebied, in het midden van India, woonden allerlei soorten dieren. Beren, panter, olifanten, slangen, jakhalzen, tijgers, wolven en nog veel meer. Elk dier was natuurlijk anders en had zijn eigen manier van leven en zijn eigen manier van denken, maar allemaal kenden ze de wetten van de jungle. Zo wisten de dieren wat ze aan elkaar hadden.

In de valleien had je mensendorpjes. De dieren hadden met elkaar afgesproken dat ze de mensen met rust zouden laten. Het was te gevaarlijk om mensen aan te vallen. Als dat gebeurde, kwamen ze het bos in om de dieren dood te schieten. Toch gingen Tabaqui, de jakhals, en Shere Khan, de tijger, soms naar het mensendorp. Tabaqui zocht tussen het afval naar restjes eten. Shere Khan was veel gevaarlijker. Hij haatte mensen, want eens was hij door ze opgejaagd en met een poot in hun kampvuur terecht gekomen. Sindsdien liep hij mank.

Op een dag had Tabaqui op een vuilhoop een groot schapenbot gevonden. Hij griste het weg en liep ermee naar het bos. Hij zag niet dat er een klein jongetje achter hem aan waggelde. Tabaqui was al snel tussen het struikgewas verdwenen. Het jongetje zag hem niet meer, maar liep toch verder het bos in. In de buurt was er een wolvenhol. Vader Wolf hoorde de bladeren van de struiken ritselen. Net toen vader Wolf wilde springen, zag hij het mensenjong. Het kind probeerde over de stam van een omgevallen boom te kruipen.

“Is dat een mensenjong?”, vroeg Raksha, de moederwolf. “Wat is hij lief.”

Ze pakte hem voorzichtig op met haar bek en legde hem tussen haar eigen jongen in het hol. Het mensenjong vond het lekker warm tussen de welpen. Hij stak zijn duim in zijn mond en viel in slaap.

Plotseling hoorden de wolven een luid gegrom. Shere Khan stond bij de opening van het hol. Hij had de mensengeur geroken en stak ongevraagd zijn hoofd naar binnen. Vader Wolf was woedend om zoveel brutaliteit. Toch probeerde hij beleefd te blijven.

“Goedemorgen, Shere Khan, waar hebben we de eer van je bezoek aan te danken?”, zei hij, terwijl hij dreigend naar voren kwam.

Shere Khan deed een stap achteruit, maar trok zijn bovenlip op, zodat zijn scherpe hoektanden beter te zien waren.

“Dat mensenjong waar ik achteraan zat, is hier naar binnen gegaan. Geef me mijn prooi”, gromde hij.

Raksha, die hem ook gehoord had, duwde vader Wolf opzij. Ze zou Shere Khan zijn aangevlogen als hij niet nog een stap naar achteren had gedaan. Haar ogen fonkelden van boosheid.

“Het mensenjong is van mij. Het zal niet gedood worden, maar leven in de wolvenroedel om uiteindelijk jacht te maken op jou! En nu, verdwijnt!!”
Shere Khan wist dat hij op dat moment niet verder zou komen.

Hij draaide zich om, maar bij het weglopen zei hij: “We zullen wel zien. Jij bent niet de baas in de roedel. Het is mijn prooi en ik zal hem krijgen.”

Vader Wolf wist dat de tijger gelijk had. Niemand mocht zonder de toestemming van de wolvenroedel in de heuvels van het Seoniwoud wonen. Maar Raksha was vastbesloten. Ze zou het mensenjong houden. Hij was naar haar toegekomen zonder enige angst te tonen. Als hij wakker werd, zou hij vast honger hebben. Ze zou hem voeden, net als haar andere jongen.

“Lig stil, kleine kikvors”, zei ze bemoederend tegen het slapende mensenjong. “Ja, ik zal je Mowgli noemen, de kikvors. Wees niet bang. Ik zal je beschermen tegen die boze Shere Khan.”

Bij de wolven was het zo, dat alle jonge welpen, zodra ze op hun eigen poten konden staan, getoond moesten worden aan de Roedelraad. De Roedelraad werd gevormd door alle wolven in een bepaald gebied. Eens per maand, als het volle maan was, werd er een raadsvergadering gehouden. Dan konden de wolven de kleintjes bekijken. Daarna mochten die, tot ze volwassen waren, gaan en staan waar ze wilden. Geen dier mocht ze in die tijd kwaad doen. Daar moesten de wolven voor zorgen.

De vergadering van de wolven van Seoni werd gehouden op het Raadsplateau. Dat was een rotsachtige vlakte op een heuvel, waar plaats was voor wel honderd wolven. Op een hoog rotsblok zat Akela, een grote grijze wolf, die de aanvoerder was van de wolven. Bij aanvang van de vergadering huilden de wolven gezamenlijk een minuut lang tegen de maan. Elk dier in de wijde omgeving wist dan dat een wolvenvergadering zou beginnen. De wolven bespraken de problemen die zich hadden voorgedaan in het bos. Akela luisterde naar elke wolf die wat te zeggen had en gaf daarna een wijze raad of nam een besluit waaraan iedereen zich moest houden. Op deze manier werden al eeuwenlang de problemen tussen de wolven en met andere dieren opgelost. Het laatste onderdeel van de bijeenkomst was het voorstellen van de wolvenpups. De welpen moesten één voor één naar het midden van de kring lopen. Sommigen, die niet zo goed durfden, kregen een zetje van hun moeders.

Bij elke nieuwe welp riep Akela dat de bijeengekomen wolven goed moesten kijken. “Jullie kennen de wet van de jungle”, riep hij dan. “Zorg ervoor dat deze welp veilig is in ons gebied.”

Toen Raksha Mowgli naar voren schoof, was er plotseling een dreigend gegrom te horen. Shere Khan verhief zich tussen de wolven. Hij was speciaal naar de wolvenvergadering gekomen om ervoor te zorgen dat de wolven Mowgli zouden afwijzen. Hij stak zijn manke poot naar voren en brulde: “Die welp is mijn prooi. Geef hem aan mij.”

Akela liet zich niet van zijn stuk brengen. Shere Khan was een buitenstaander. Hij had niets te zeggen in de vergadering van de Roedelraad. Onverstoorbaar vervolgde Akela: “Kijk goed, mijn wolvenvolk, kijk goed naar deze nieuwe welp.” Toch was er een wolf die vond dat Mowgli er vreemd uitzag voor een wolf. Hij vroeg permissie om te spreken en zei: “Het is een beetje vreemd dat wij voor de veiligheid van een mensenjong moeten zorgen.”

De regels van de Roedelraad schreven voor dat er bij een verschil van mening over het opnemen van een welp in de roedel, tenminste twee leden van de roedel in het voordeel van de welp moesten spreken. Dat mochten niet de vader of de moeder zijn.

Alle wolven zwegen. Toen stond er een grote, bruine beer op. Zijn naam was Baloe. Hij was de enige niet-wolf, die een stem had in de Roedelraad. Hij was een wijze goeroe, die de welpjes de wetten van de jungle leerde. Hij zei dat het mensenjong niemand kwaad zou doen. Hij was bereid ook de goeroe van het mensenjong te zijn en hem te leren hoe hij in de jungle moest leven en laten leven.

Akela knikte. “Dan hebben we nog één stem nodig.”

Raksha keek wanhopig om zich heen. Weer zwegen de wolven. Toen drong een zwarte panter die achter de wolven had gestaan naar voren. Zijn vacht glom in het maanlicht. Zijn naam was Bagheera. Hij was de assistent van Baloe en kende de wetten van de jungle goed.

“We weten allemaal dat de wet van de jungle zegt dat het leven van een welp afgekocht kan worden”, zei hij, terwijl hij de kring rondkeek.

“Ik heb net een vette koe gedood, die van haar kudde was afgedwaald. Zouden jullie die willen accepteren in ruil voor het leven van het mensenjong?”

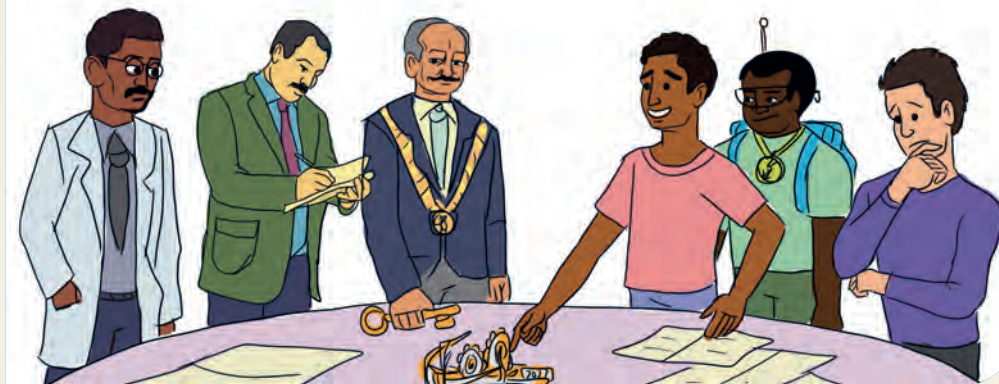
Er was rumoer te horen onder de wolven. Toen riep de wolf die had gezegd dat Mowgli er niet als een wolf uitzag: “Ach, laat hem maar. Lang zal hij het toch niet kunnen volhouden.”

Raksha slaakte een zucht van opluchting. De stem van Akela klonk weer: “Kijk goed, mijn wolven. Kijk goed naar dit nieuwe jong.”

De wolven bekeken Mowgli één voor één en liepen de heuvel af, op zoek naar de vette koe. Shere Khan brulde van woede. Het was hem niet gelukt het mensenjong te krijgen. Mankend verdween hij in de nacht.

Zo werd Mowgli opgenomen in de roedel van het Seoniwoud, in ruil voor de vette koe van Bagheera, de panter, en op voorspraak van Baloe, de beer.

Mowgli groeide op binnen de wolvenroedel. Baloe, Bagheera en zijn wolvenouders leerden hem alles wat hij van de jungle moest weten. Hij nam deel aan de vergaderingen van de Roedelraad, waarin hij ook een stem had gekregen. Hij voelde zich een wolf en wantrouwde mensen. Raksha en Bagheera waarschuwden hem steeds voor Shere Khan, die hem nog steeds wilde doden. Mowgli zou in zijn leven nog heel wat avonturen beleven.

Naar vroeger kan je niet terug en de toekomst moet nog komen. Dit gold niet voor meneer Tijdreiziger in dit wonderlijke verhaal, dat de schrijver H.G. Wells in 1895 publiceerde.

“Luister goed”, zei meneer Tijdreiziger donderdagavond na het eten.

We hadden genoten van een heerlijke maaltijd en zaten nog wat na te borrelen. De gasten waren personen van aanzien: een psycholoog, een arts, de burgemeester van ons stadje en een hooggeleerde wiskundige. Ikzelf was uitgenodigd omdat ik een neef was van meneer Tijdreiziger.

“Ik ga vreemde dingen vertellen, waarbij jullie alles moeten vergeten dat je hebt geleerd over de meetkunde.”

Zijn meestal bleke gezicht had een levendige kleur.

“We kunnen in alle richtingen bewegen, ook in de tijd.”

Niemand geloofde hem, maar we begonnen allen hardop te fantaseren. “We zouden terug kunnen reizen in de tijd”, riep de arts.

“Ja, of nog beter, vooruit reizen in de tijd en ons voordeel halen met onze kennis over de toekomst”, riep de burgemeester.

“Jammer dat het niet mogelijk is”, zuchtte de wiskundige.

“Toch wel, ik kan het bewijzen”, zei meneer Tijdreiziger beslist.

Hij verliet de kamer, verdween in zijn laboratorium en kwam terug met een klein, glinsterend voorwerp. Hij plaatste het voorwerp op een tafel waar we omheen mochten staan. Als hij een goocheltruc wilde uitvoeren om ons beet te nemen, dan zouden we het ongetwijfeld zien.

“Ik zal deze machine, een model in het klein, door de tijd laten reizen.”

De psycholoog boog naar voren.

“Draai aan dit hendeltje”, instrueerde meneer Tijdreiziger hem.

Gewillig deed de gast wat hem was gevraagd. Een windvlaag, een flikkering van de lampen en de machine was verdwenen. Triomfantelijk stak meneer Tijdreiziger zijn pijp aan.

“Moeten wij geloven dat de machine de toekomst in gereisd is?”, vroeg de arts op half spottende toon.

“Naar de toekomst of naar het verleden”, antwoordde meneer Tijdreiziger.

“Binnenkort zal ik zelf ook zo’n reis maken, want ik heb de machine zo goed als klaar.”

Nieuwsgierig volgden wij hem naar zijn laboratorium, waar een vreemd soort eenpersoonsvehikel stond.

“Dit is vast een grap”, lachte de wiskundige ongelovig.

Meneer Tijdreiziger keerde zich om. “Ik ben nog nooit zo serieus geweest.”

Tijdreizen..., was echt mogelijk?

De volgende donderdag waren we weer te gast bij meneer Tijdreiziger, maar hij was er zelf niet. Een bediende opende de deur en vroeg ons te wachten. Even later voegde een journalist zich bij ons.

“Tijdreizen..., daar moet je me meer over vertellen”, zei de journalist nieuwsgierig.

Ik zou net beginnen over de vorige week, toen meneer Tijdreiziger binnenkwam. Wat was er met hem gebeurd?! Zijn jas en haren zaten onder het stof, er zat een snee in zijn kin en hij liep een beetje mank.

De bediende bracht hem iets te drinken en toen hij wat rustiger was, zei hij: “Ik ga me opfrissen, dan kom ik eten. Ik lust vlees.”

We vroegen ons allemaal af of hij door de tijd was gereisd.

“Ja”, zei hij, toen hij een poosje later opgefrist en keurig gekleed de kamer binnenliep, “maar nu wil ik eerst wat eten.”

De bediende had de tafel gedekt en we tastten toe. Gulzig at meneer Tijdmeter van het vlees. Na het eten stak hij een sigaar op.

“Ik ga jullie wat vertellen, maar niemand mag me onderbreken. Het klinkt misschien gelogen, maar elk woord is waar. Vanaf het moment dat ik vandaag om vier uur in mijn tijdmachine ben gestapt tot nu toe, zijn er acht dagen verstreken; acht bijzondere dagen.”

Hij blies een kringetje rook uit en ging toen verder.

“Eerst deed ik een test. Een snelle ruk aan de starthendel en meteen weer aan de stophendel brachten me vijf uren in de toekomst. Ik trok nog eens aan de starthendel. Ik voelde me door de tijd zoeven, dag en nacht wisselden elkaar razendsnel af. Ik zag bomen groeien en weer verdorren. Seizoenen vlogen voorbij. Ik landde op een grasveld waar ik werd ontdekt door kleine wezens. Ze hadden krullend haar, smalle rode lippen en waren gekleed in zijdeachtige stoffen. Ze spraken met elkaar in een zachte taal. Ik kreeg een bloemenkrans met vreemde bloemen om mijn nek gehangen. We gingen een enorm gebouw binnen en kwamen bij tafels die beladen waren met fruit, alleen maar fruit. We gingen zitten en de wezens begonnen te eten. Weet u, heren, het was verbazingwekkend om te zien hoe snel deze wezens de interesse in iets kwijtraken. Net zo enthousiast als ze om me heen hadden gestaan in de tuin, net zo ongeïnteresseerd leken ze nu. Ik kon doen en laten wat ik wilde. Terug in de tuin, keek ik op de wijzers van de tijdmachine. Ze stonden op het jaar achthonderdtweeduizendzevenhonderdeneen (802701). Ik besloot nog wat rond te kijken voordat ik weer zou vertrekken. Ik zag geen huizen, alleen paleizen met eet- en slaapvertrekken. De vruchten waren heerlijk, de bloemen van een wonderlijke schoonheid en er was geen muskiet te zien. De wereld leek perfect.

Toen ik terug was bij de plek waar ik geland was, bleek de tijdmachine verdwenen. De wezentjes ontweken me, toen ik ze probeerde te vragen waar de machine was. Paniekerig en angstig dat ik niet terug zou kunnen keren, bracht ik een slapeloze nacht door in de tuin. Er zat niets anders op dan op zoek te gaan naar de tijdmachine. Op mijn volgende tocht merkte ik een aantal putten op die heel diep leken. Ze hadden een koepel erboven die ze waarschijnlijk tegen de regen moest beschermen. Toen ik in een put keek, hoorde ik geluiden in de diepte.

Op de derde dag redde ik een klein vrouwtje, dat dreigde te verdrinken. Ze heette Weena en volgde me vanaf toen overal. Van haar kwam ik te weten dat deze mensen, Eloï genaamd, alleen fruit aten. Dieren kenden ze niet. Weena was, net als de anderen, bang voor de schaduwen van de nacht. De wezens sliepen bij elkaar in de slaapzalen. Ik sliep buiten.

Op een ochtend meende ik vanuit mijn ooghoek iets grijsachtigs in een put te zien verdwijnen. Later zag ik een paar aapachtige figuren in de verte rennen. Ze droegen een klein lichaam mee. Weena zei dat ze Morlocks heetten en aan haar gedrag zag ik dat ze grote angst voor ze had.

De vierde ochtend ging ik wat verder dan de andere dagen. In een bosrijk deel kwam ik terecht bij een vervallen paleisruïne. Een deel ervan bestond uit kelders. Toen ik me daar waagde, zag ik opeens de grijs-rode ogen van een Morlock naar me kijken. Hij verdween in een schacht. Wie weet hadden de Morlocks mijn tijdmachine gestolen. Ik besloot af te dalen in de schacht. Weena deed haar best me tegen te houden, maar ik was vastberaden. Ongeveer honderd meter onder de grond ontdekte ik na een krampachtige afdaling een grotere ruimte, waar Morlocks woonden. Op de grond zag ik schedels en beenderen. Ik kon de monsters van me afhouden door hen te verblinden met het licht van mijn lucifers. Ik vluchtte de schacht uit. Nu begreep ik waarom de Eloi bang waren in het donker.

Ik besepte dat ik ook op zoek moest gaan naar een veilige slaapplek. Dat deed ik de volgende dag. Weena kwam met me mee. Onderweg vulde ze mijn jaszakken met bloemen. We vonden een verlaten oosters paleis, geschilderd in groene en blauwe tinten.”

Hier pauzeerde meneer Tijdreiziger. Hij liet ons twee onbekende bloemen zien. Hoewel ze verwelkt waren, was hun vreemde schoonheid nog zichtbaar.

“Het oosters paleis was erg groot. Het was leeg, maar het leek of het in haast was verlaten. Alles stond er nog. Ik vond dozen met lucifers en kamfer. Het begon al te schemeren toen we opgeschrikt werden door donkere schaduwen die door de paleistuin slopen. Morlocks! Ik stak een blok kamfer aan. De Morlocks trokken zich terug. Langzaam begon ik de situatie te begrijpen. De Eloi’s waren bij gebrek aan vlees fruit gaan eten, en de Morlocks aten... Eloi’s!

Mijn lucifers raakten op. Om een nieuwe aanval van de Morlocks te voorkomen, maakte ik in de tuin een vuur van droge takken. Toen de wind de vlammen hoog aanwakkerden, rende ik het paleis weer in. We moesten ons verbergen. Tot mijn verrassing zag ik plotseling de tijdmachine staan in een van de zalen. Zo snel als ik kon, klom ik op het zadel en trok aan de starthendel...”

Iedereen was stil. Toen sprak de redacteur.

“Je zou verhalenverteller moeten worden.”

Hij geloofde meneer Tijdreiziger niet. We vertrokken, maar ik keerde de volgende dag terug. Mijn oom was er niet. Op de plek waar de tijdmachine had gestaan, lagen twee verwelkte bloemen. Dat is nu drie jaar geleden. En ik...? Ik wacht. Ik weet dat hij eens terug zal keren.

De schrijfster van het boek 'De geheime tuin' is de Engelse Frances Hodgson Burnett. Haar boek verscheen in 1911 en was razend populair. Er zijn verschillende filmversies van gemaakt.

De Engelse Mary Lennox werd in India geboren, in de tijd dat India een Britse kolonie was. Ze zag er afschuwelijk uit met haar magere lijf, gele haar en nors gezichtje. Haar vader werkte de hele dag en haar moeder, een jetset beauty, voelde niets voor een baby.

"Hou het kind uit mijn buurt", droeg ze het Indiase kindermisje op. De bedienden gaven toe aan al Mary's grillen, zodat ze niet zou huilen. Zo werd ze een egoïstisch en verwend kind.

Toen Mary negen was, heerste in India de dodelijke ziekte cholera. De mensen in haar huis stierven of trokken weg. Na dagen van stilte, vond een officier van het Britse leger Mary in het lege huis.

“Er is niemand meer”, fluisterde de officier. Zo hoorde Mary van de dood van haar ouders.

Mary moest naar Engeland, naar haar oom Archibald Craven. Meer over hem en haar nieuwe thuis kwam ze pas te weten, toen ze bij aankomst in Engeland werd opgehaald door mevrouw Medlock, de dikke huishoudster van meneer Craven.

“Misselthwaite Manor is een heel groot huis met een heleboel kamers die op slot zitten”, zei mevrouw Medlock. Toen Mary niet reageerde, ging ze door: “Van je oom zal je niet veel merken. Hij is rijk, maar had al jong een bochel. Toch trouwde de zus van je vader met hem. Ze hielden echt van elkaar en waren gelukkig, maar toen stierf ze...”

De rest van de reis naar Misselthwaite Manor verliep in stilte.

“Meneer Craven hoeft haar niet te zien. Morgen vertrekt hij naar Londen”, zei de deftige geklede butler toen ze aankwamen.

Er veranderde veel voor de verwende Mary. De bedienden in Engeland waren niet zo meegaand als die in India. Ze kon ze niet zomaar beledigen en ze moest zichzelf leren aankleden.

Ze speelde buiten met Dickon, het broertje van het vriendelijke dienstmeisje Martha. Martha kwam uit een groot gezin, met elf kinderen. Ze vertelde Mary vaak over haar familie en eens stuurde Martha’s moeder een springtouw voor Mary. Martha leerde haar touwtje springen.

Het was ook Martha die haar vertelde over de geheime tuin.

“Let op”, zei Martha, “één van de tuinen zit al tien jaar op slot. Daar mag niemand komen.”

Mary was verbaasd. “Een tuin kan toch niet op slot?!”

De volgende dag merkte ze een muur op, waar boomtoppen bovuut staken. Was dat die geheime tuin? Een roodborstje floot fluitend rond. Het gezang maakte Mary blij.

Ben Weatherstaff, de tuinman, bleek de vogel te kennen.

“Hij woont achter de muur”, vertelde hij.

“Waar is de deur naar die geheime tuin?”, vroeg Mary.

“Steek je neus niet waar die niet hoort”, waarschuwde Ben.

“Je tante heeft die tuin aangelegd. Ze stierf in die tuin toen een tak van een boom op haar viel”, vertelde Martha haar later.

Niet lang daarna hoorde Mary in het huis een geluid, alsof iemand hilde. Ze ontdekte een gang naar een deur, die ze niet eerder had gezien. Daarachter hoorde ze een kind huilen.

Mevrouw Medlock zag haar en siste boos: “Terug naar je kamer, anders word je ook opgesloten.”

Geschrokken vluchtte ze naar buiten, waar ze het roodborstje in de aarde zag wroeten, op zoek naar wormen. Plotseling zag Mary een roestige sleutel in de aarde liggen. Was dit de sleutel naar de geheime tuin?

Een windvlaag waaide wat hangende bladeren omhoog. Daar was... een deur en... een sleutelgat. Snel haalde Mary de sleutel uit haar zak, opende de deur en glipte de tuin in. Ze ontdekte rozenstruiken en nog meer bloemen die her en der in de verwilderde tuin groeiden. Ze begon onkruid weg te trekken. Samen met Martha schreef ze een brief aan Dickon en vroeg hem van het meegestuurde geld tuingereedschap te kopen.

Hij kwam zelf de gekochte spullen brengen.

“Kun je een geheim bewaren?”, vroeg Mary. Ze pakte zijn hand en nam hem mee naar de geheime tuin.

“Wat sprookjesachtig!”, zei Dickon. “Kom! Ik help je planten!”

Ze gingen aan de slag met het tuingereedschap.

Diezelfde avond sprak ze voor het eerst met haar oom. Hij had een knap, maar verdrietig gezicht en bleek helemaal geen boeman. Hij vertelde dat hij een paar maanden op reis moest.

“Wat wil je om mee te spelen?”, vroeg hij.

“Een beetje aarde om te planten”, zei Mary.

Ze zag een vlaag van trieste herinnering over zijn gezicht trekken.

’s Nachts werd Mary wakker van gehuil. Toen ze uit bed stapte en op het geluid afging, kwam ze weer in de verboden gang. Dit keer opende ze de deur. Een jongen lag in bed: Colin Craven.

“Waarom heeft niemand me verteld over jou?!”, riep Mary.

“Ik moet hier liggen, anders krijg ik een bochel”, zei Colin bedroefd.

Mary beloofde hem vaker op te zoeken, maar toen ze Martha de volgende dag vertelde over Colin, reageerde het dienstmeisje geschrokken.

“Je had niet moeten gaan!”, riep ze.

Maar Mary ging toch en haar gezelschap deed Colin goed, want al snel kon hij uit bed en in een rolstoel zitten. Mary vertelde hem over India, over de heidevelden om het huis heen en over haar vriend Dickon.

Colins arts, die ook een neef van zijn vader was, had hem verteld dat hij jong zou sterven. Dokter Craven, die alles zou erven als Colin stierf, wilde niet dat Mary bij Colin kwam.

“Te veel opwindning maakt je zieker”, zei hij.

“Mary maakt me juist beter”, riep Colin. Een andere arts had hem ook gezegd dat de buitenlucht hem goed zou doen.

Intussen werkten Mary en Dickon in de geheime tuin. Het duo werkte zo hard dat Mary een tijdje niet naar Colin ging, wat hem boos en verdrietig maakte.

“Ik wil ook met jou naar buiten”, zei hij, toen ze hem na een tijdje weer opzocht. Toen vertelde ze Colin dat ze de geheime tuin had gevonden en dat ze hem ernaartoe wilde brengen.

“Ik zal het zien!”, reageerde hij blij en verrast.

Mary vroeg hem het nog geheim te houden, want alleen Martha en Dickon wisten dat ze de sleutel had gevonden.

Eindelijk was het zover! Colin had zijn bedienden weggestuurd. Mary en Dickon reden hem in zijn rolstoel naar de geheime tuin. Alles stond in bloei en Colin genoot. Ze lieten hem elk hoekje zien.

“Over een tijdje zal je hier rondrennen”, beloofde Dickon aan Colin.

Opeens werden ze ontdekt door Ben, die op een ladder stond.

“Je bent niet kreupel!”, riep Ben stomverbaasd.

“Staan Colin, je kan het”, moedigde Dickon hem aan en hij hielp Colin rechtop te staan.

Ben hilde dikke tranen bij die aanblik.

“Niks verklappen”, zei Colin.

“Ik ben hier twee jaar geleden over de muur geklommen om de rozen te snoeien”, zei Ben. “Je moeder was dol op ze.”

Colin plantte die dag zelf een roos.

Elke dag brachten ze Colin naar de tuin.

“Er is magie hier”, zei hij. Samen met Mary en Dickon volgde hij de ontwikkeling van elke plant en elk dier. Hij deed spieroefeningen en liep steeds beter.

“De magie zit in mij. Ik kan het”, herhaalde Colin steeds.

Als het regende, oefende Colin het lopen onder leiding van Mary in de verlaten vleugels van het huis.

Toen Dickons moeder hoorde dat Colin kon lopen, zei ze dat er een wonder was gebeurd.

“Wat zal zijn vader blij zijn”, riep ze.

Toen ze weer eens in de tuin waren, verraste ze hen met een bezoekje.

“Prachtig is het hier!”

Ze knuffelde Colin en zei: “Jouw moeder is hier in deze tuin. Ze let op je en geeft je kracht. ”

Meneer Craven droomde die nacht van zijn vrouw.

In de droom zei ze: “Kom naar de tuin.”

De volgende morgen ontving hij een brief van Dickons moeder.

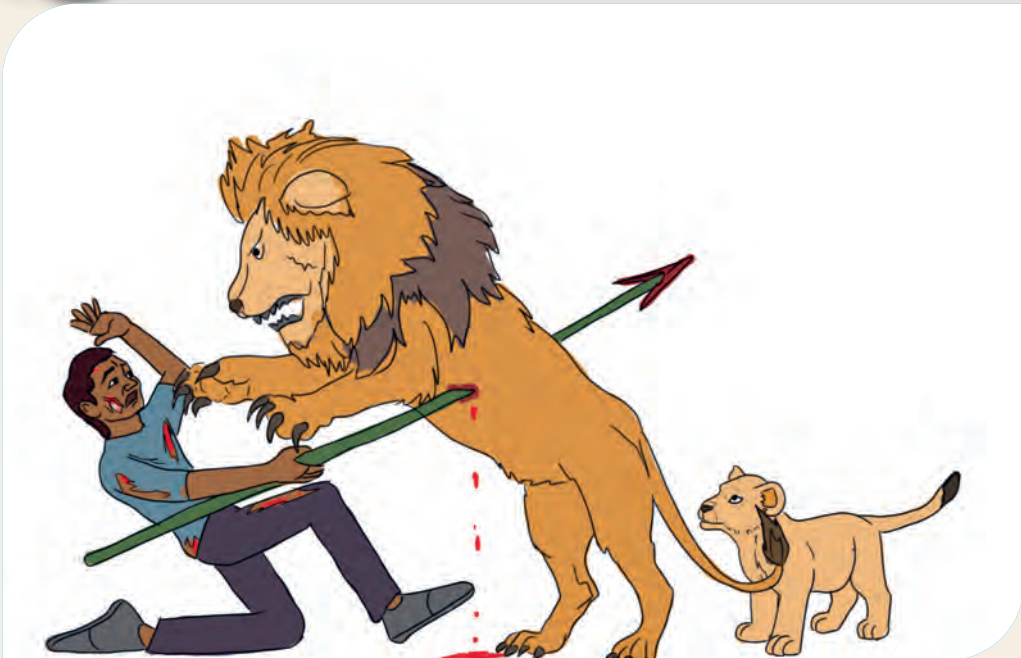
“Komt u snel naar huis, meneer. Iemand wacht op u”, schreef ze.

Bij thuiskomst hoorde meneer Craven tot zijn verbazing dat Colin buiten was. In een opwelling liep hij naar de geheime tuin. Hij zag de deur openstaan en hoorde geluiden daarbinnen. Op dat moment vloog Colin rennend op hem af.

“Vader!”, riep Colin. “Ben je blij?”

Meneer Craven was een moment sprakeloos.

“Laten we de tuin binnengaan”, lachte hij toen. “Dan kan je me alles vertellen.” Toen de bedienden na een tijdje uit het raam keken, konden ze hun ogen niet geloven. Meneer Craven en Colin liepen samen naar het huis. Ze zagen er beiden gelukkig en gezond uit.

De Amerikaanse schrijver Edgar Rice Burroughs heeft de verhalen over Tarzan bedacht. Tarzan was als baby in de jungle van Afrika gevonden door apen. Zij namen het blanke jongetje op in hun groep. Toen hij volwassen was, ontmoette hij een blank meisje en haar vader. Ze kwamen bij hem in de jungle wonen. Er zijn veel Tarzanverhalen en enkele van ze zijn verfilmd.

Sabor, de leeuw, zoogde haar jong; een zacht en pluizig bolletje. Ze lag languit op haar zij in de zon voor de rotsachtige grot die haar hol was. Hoewel haar ogen half gesloten waren, was ze waakzaam. Er waren eerst drie van die bolletjes geweest, twee meisjes en een jongetje. Numa, hun vader en Sabor waren blij met ze geweest, en trots.

Maar de laatste tijd was voedsel schaars, waardoor Sabor niet genoeg melk had kunnen produceren voor de hongerige leeuwenspuppies. Bovendien waren er zware regens gevallen, en het vochtige weer had de kleintjes ziek gemaakt. Alleen de sterkste welp was in leven gebleven, hun zoon. De twee dochters waren doodgegaan.

Het had Sabor pijn gedaan. Ze had heen en weer gelopen tussen de harige overblijfselen van de meisjes, jankend, kreunend en zuchtend. Af en toe duwde ze tegen hen aan met haar neus, alsof ze hen wilde wekken uit de slaap waaruit je niet kan ontwaken. Tenslotte moest ze het opgeven, en nu was haar hele leeuwenhart vol van zorg voor de kleine mannetjeswelp, die bij haar was gebleven. Daarom was Sabor extra waakzaam.

Numa, de leeuwenvader, was weg. Twee nachten geleden had hij een prooi gedood en gisteravond was hij opnieuw op jacht gegaan. Hij was nog niet terug. Sabor dacht half slaperig aan Wappy, de dikke antilope. Misschien sleepte Numa haar op dit moment door de jungle, op weg naar hun hol. Of misschien was het hem gelukt Pacco, de zebra, te pakken te krijgen. Zebravlees was het lekkerste vlees van de jungle, mals en sappig. Sabor watertandde. Maar wat was dat? Een nauwelijks hoorbaar geluid had haar aandacht getrokken. Ze hief haar kop op, keek argwanend naar links en rechts. Met gespitste oren probeerde ze het geluid dat haar rust had verstoord weer te onderscheppen. Ze stak haar neus in de lucht. Een lichte windvlaag streelde haar neusgaten, maar bracht alleen de geur van bos.

Nee, het was niet de geur die maakte dat ze zich oprichtte. Het was het geluid dat ze eerder had gehoord, en opnieuw hoorde, een beetje sterker. Iets bewoog en wat het ook mocht zijn, het kwam dichterbij. Sabors instinct sloeg alarm. Ze schudde het welpje los van haar tepel. Hij liet wat babygegom horen, om te laten merken dat het hem niet beviel, maar toen zijn moeder een onverbidelijke snauw liet horen, was hij onmiddellijk stil. Hij ging naast zijn moeder staan, zijn blik in dezelfde richting als het hare. Sabor wist dat ze op haar hoede moest zijn. Ze wist niet zeker wat het was, maar het kon gevaarlijk zijn. Daar twijfelde ze niet aan. Misschien maakte ze zich voor niets druk, misschien was het Numa die terugkeerde.

Nee, dit geluid hoorde niet bij de bewegingen van een leeuw. Met een klaaglijke zucht wierp ze een blik op haar jong. Ze was altijd bang dat hem iets gevaarlijks kon overkomen; dit jongetje dat als enige van haar welpjes was overgebleven. Maar zij, Sabor, zijn moeder, zou hem beschermen. Op dat moment ving ze tussen de boslucht een andere geur op. Haar verontruste

moedergezicht veranderde onmiddellijk in een masker van wilde woede. Ze trok haar lippen omhoog en ontblootte haar dodelijke hoektanden, want ze had de geur herkend van de gehate mens. Dat moest het wezen zijn dat ze eerder had gehoord. Ze deed een stap naar voren, legde haar kop plat en zwaaide haar gespierde staart heen en weer. Op de onverklaarbare manier waarop dieren met elkaar communiceren, beval ze haar kleintje om stil te liggen en niet te bewegen tot ze terug was. De geur vormde een spoor in de lucht. Snel en geluidloos sloop ze door het bos op zoek naar de bron ervan.

De scherpe oren van het kleintje hoorden nu ook wat zijn moeder had gehoord. Ook hij ving de mensengeur op. Hij had nog nooit eerder een mens geroken en wist niet waar mensen toe in staat waren. Toch herkende hij het onmiddellijk als iets vijandigs. Instinctmatig gingen de haren op zijn rug rechtop staan en ontblootte hij zijn kleine hoektanden. Hij negeerde het bevel van zijn moeder. Terwijl zij vlug en stil door het struikgewas voortbewoog, volgde hij haar. Zijn achterwerk wiebelde van de ene kant naar de andere, zoals dat het geval is als kleine leeuwtjes lopen. Als de situatie niet zo gevaarlijk was, zou je kunnen lachen om de grappige leeuwenpasjes die hij maakte. De leeuwin, die zich gespannen concentreerde op wat er voor haar lag, wist niet dat hij achter haar aankwam.

De jungle in de omgeving van het leeuwenhol was dicht begroeid, maar de leeuwen hadden door hun regelmatige gaan en komen een tunnelachtig pad dwars door de begroeiing gemaakt. Een kilometer verder kruiste dat, op een kleine open plek, een veel belopen jagerspad.

Toen Sabor bij de open plek kwam, zag ze vanuit het bos het object van haar angst en haat daar staan. Onder andere omstandigheden zou ze hem met rust laten. De open plek was ver genoeg van haar hol en haar kleintjes. Ze zou zichzelf onzichtbaar hebben gemaakt en verdwijnen voordat hij haar kon benaderen. Ze zou zich hebben afgevraagd of die mens wel op jacht was naar haar. Misschien was hij zich helemaal niet bewust van haar aanwezigheid en van haar kleintjes. Maar vandaag was de leeuwin nerveus en angstig. Haar moederinstinct voerde de boventoon en haar bezorgdheid was verdrievoudigd. Ze had nog maar één welp over uit de worp van drie. Al haar moederliefde had zich op hem geconcentreerd. Niemand mocht hem van haar afnemen. Ze zou niet wachten

tot de bedoelingen van de man duidelijk werden. Ze zou niet wachten tot hij het leven van haar jong zou bedreigen.

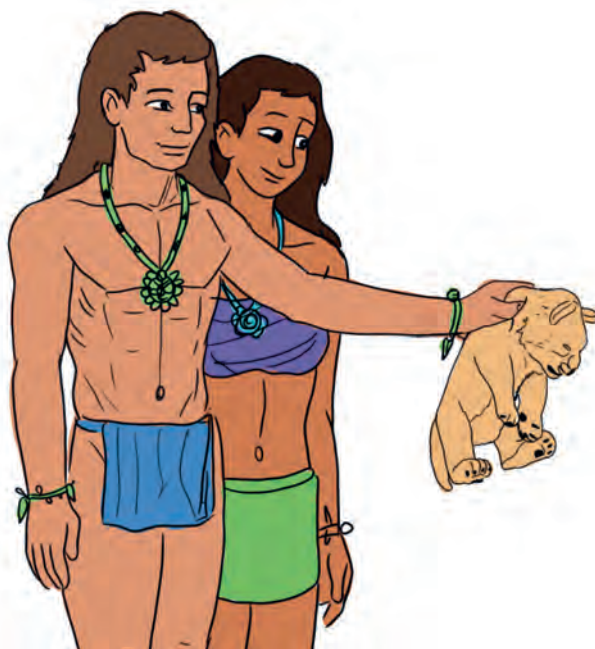
Ze sprong vooruit om hem tegen te houden. Van een liefhebbende moeder veranderde ze in een schrikwekkend beest van vernietiging. Haar instinct was nog maar op één ding gericht. Ze moest deze vijand doden.

De jager was zich niet bewust van de aanwezigheid van de leeuw. Als uit het niets verscheen een duivelachtige kat die op hem afsprong met de snelheid van een pijl. De man joeg niet op leeuwen. Hij zou weggevlucht zijn als er een plek was waar hij naartoe had kunnen vluchten, maar de dichtstbijzijnde boom was verder van hem af dan de leeuwin. Ze zou hem overrompeld hebben voordat hij ook maar een stap had gedaan. In een flits zag hij de kleine welp achter haar.

Het was hopeloos. Hij kon nog maar één ding doen. Hij had een scherpe speer in zijn hand. Automatisch bracht hij de arm met de speer zo ver mogelijk naar achteren. Op het moment dat Sabor opsprong om hem te overheersen, gooide hij de speer. De scherpe punt doorboorde het hart van de leeuwin. Tegelijkertijd boorden haar klauwen zich in het gezicht en de schedel van de jager. De leeuwin viel met haar volle gewicht op de man en trok hem mee naar de aarde. Na een paar laatste stuiptrekkingen waren zowel de man als de leeuwin morsdood. Het leeuwenjong bleef staan. Hij keek met verbaasde ogen naar de allereerste ramp die hij in zijn korte bestaan meemaakte. Hij wilde naar zijn moeder, maar durfde niet verder te gaan. De angst voor de mensengeur hield hem tegen. Hij begon klagelijk te janken. Zijn gehuil had er tot nu toe er altijd voor gezorgd dat zijn moeder zich naar hem toe haastte om te kijken wat er met hem aan de hand was.

Maar dit keer kwam ze niet. Ze hief niet eens haar kop op. Hij was verward en kon niet begrijpen wat er aan de hand was. Hij jankte weer. Er moest iets ergs zijn gebeurd. Hij voelde zich zo eenzaam. Hij zag dat het vreemde wezen onder zijn moeder ook niet bewoog. Voorzichtig maakte hij wat stapjes naar haar toe. Toen er niets gebeurde, durfde hij wat verder. Na een tijdje was hij zo dicht bij Sabor dat hij zijn neus tegen haar aan kon duwen. Langzaam drong het tot hem door dat zijn mooie, grote moeder niet meer hetzelfde was. Er was iets veranderd aan haar, ze lag daar zo stil. De kleine welp kroop dicht tegen haar aan, zachtjes jankend, tot hij tenslotte in slaap viel.

En daar vonden Tarzan en zijn vrouw Jane hem.

Tarzan en zijn vrouw Jane kwamen terug van een bezoek aan één van de koninkrijken op het grote Afrikaanse continent. De tocht naar huis was lang en zwaar. Ze hadden gelopen over bergen, langs ravijnen en verschillende rivieren overgestoken tot ze bekend oerwoudterrein bereikten. Halverwege de middag kwamen ze bij de open plek op het jagerspad, waar het kleine leeuwenjong tegen zijn dode moeder aan lag te slapen.

In één oogopslag overzag Tarzan de tragedie die hier plaats had gevonden. Hij realiseerde zich dat ze de dorpelingen moesten waarschuwen om het lijk van de jager weg te halen, voordat roofdieren zijn lichaam uit elkaar zouden scheuren. Het welpje, dat geluiden hoorde, maakte zijn open ogen en richtte zich op. Met de oren plat tegen zijn kop aan gromde hij tegen ze, half verscholen vanachter een levenloze poot van zijn moeder.

Ondanks de tragische aanblik van het geheel, glimlachte Tarzan.

“Wat een dapper beestje”, zei hij terwijl hij op het leeuwenjong afliep.

Hij verwachtte dat de welp zou wegrennen, maar dat gebeurde niet. Integendeel, het jong gromde en sloeg met zijn poot naar de uitgestoken hand van Tarzan.

“Wat een moedig kereltje”, zei Jane. “Arm weesje. Dat zou een prachtige leeuw worden als zijn moeder in leven was gebleven. Kijk eens hoe hij zijn rug recht houdt, zo strak en sterk als een speer. Wat moet er zonder moeder worden van dat beestje?”

“Hij hoeft niet dood te gaan”, merkte Tarzan op.

Jane betwijfelde dat. “Er is weinig kans dat hij dit overleeft zonder zijn moeder. Zo’n kleintje heeft op zijn minst nog een paar maanden moedermelk nodig. Wie gaat daarvoor zorgen?”

“Ik”, antwoordde Tarzan.

“Ga je hem adopteren?”, vroeg Jane lachend.

Tarzan knikte.

“Mooi”, zei Jane gekscherend, “dan word je de pleegmoeder van de zoon van Numa, de leeuw.”

Tarzan trok zich niets aan van haar grapjes. Al die tijd was hij het leeuwtje blijven observeren. Met een onverwachte beweging greep hij de welp bij zijn nekvel en hield hem omhoog. Het leeuwtje begon wild te blazen en probeerde Tarzan te krabben. Tarzan streelde de kleine manen en maakte zachte, kirrende geluidjes, zoals een moederleeuw zou hebben gedaan wanneer ze met haar jongen speelde. Het jong leek hem te verstaan. Na een tijdje stribbelde hij niet meer tegen en probeerde ook niet meer de hand van Tarzan te bijten. Tarzan hield de pup tegen zijn behaarde borst aan. Het beestje leek niet bang te zijn. Hij ontblootte niet eens zijn hoektanden. De eens zo gehate mensengeur scheen hem niet meer te storen.

“Hoe is je dat gelukt?”, riep Jane verwonderd uit.

Tarzan haalde zijn schouders op. Voor hem was het simpel.

“Je weet toch dat ik opgevoed ben door apen. Misschien was mijn vader een aap. Kala, de apin die mij heeft gezoogd, beweerde dat altijd. Ik kan met dieren communiceren en weet met welke signalen ik duidelijk moet maken dat ik hun vriend ben. Zelfs deze kleine deugniet begrijpt me.”

Tarzan en Jane vervolgden hun weg naar het dichtstbijzijnde dorp om de mensen te waarschuwen dat één van hun jagers was gedood.

In het dorp ging Tarzan ook op zoek naar melk voor de welp. Leeuwenmelk zou hij zeker niet vinden. Hij moest dat zien te vervangen door moedermelk van een ander dier.

De dorpelingen reageerden eerst wat afstandelijk. Ten slotte had de moeder van de welp één van hun mannen gedood. Aan de andere kant waren de heldendaden van Tarzan niet onbekend in de jungle. Het verhaal van de blanke man die kon praten met de dieren was wijdverspreid in dit deel van Afrika. Nu zagen ze hem in levenden lijve. Hoewel hij blank was, droeg hij alleen een lendendoek. Andere blanken droegen witte pakken en tropenhelmen. Ze hadden dragers bij zich die hun lasten moesten sjouwen. Deze man en zijn vrouw waren alleen. Ze hadden geen lasten bij zich. Zelfs wapens ontbraken. Deze blanke man en zijn vrouw werden beschermd door de talismannen om hun nek en bovenarmen.

Hoewel het dorp rouwde om de man die door de leeuw was gedood, behandelden ze Tarzan en Jane met groot respect. Umanga, het dorpshoofd, zei dat Tarzan gebruik mocht maken van de warme melk van zijn schapen. Hij vond het een eer om Tarzan in zijn dorp op bezoek te hebben. Zolang hij bleef, zou hij genoeg melk voor de welp hebben.

Intussen was het Tarzan opgevallen dat er heel wat honden rondliepen in het dorp. In de buurt van de hut van Umanga had hij een teef gezien met zware uiers vol melk.

De volgende dag vroeg hij aan het dorpshoofd van wie de hond was.

“Ik zou haar graag willen kopen”, zei hij.

“U mag haar hebben, Bwana Tarzan,” zei Umanga. “U hoeft niet voor haar te betalen. Ze heeft pas geworpen maar al haar pups zijn gestolen. Het moet een van de aboma’s zijn geweest, die vaker kippen komen stelen.”

Umanga liet de hond vangen door een paar jongens uit het dorp. Ze bonden een riem om haar nek en trokken haar mee naar de plek waar Umanga en Tarzan stonden te wachten. De hond was vermagerd, maar haar uiers waren nog gezwollen. Ze hingen bijna op de grond.

“Ik heb jongere honden, met malser vlees. Ik zou het een eer vinden als u er één als een geschenk van me wilt accepteren. Ik moet u zeggen dat deze, die u heeft uitgekozen, niet zo goed zal smaken”, verontschuldigde Umanga zich.

“Ik wil haar niet eten”, zei Tarzan hoofdschuddend. “Ik wil haar meenemen, zodat ze het leeuwenjong onderweg kan zogen. Haar uiers produceren nog melk.”

De teef was eerst bang voor Tarzan. Hij rook anders dan de dorpelingen. Ze wilde wegvlugten toen Tarzan de riem overnam van de jongens. Ze blafte en gromde toen bleek dat ze niet weg kon. Maar op dezelfde manier als Tarzan het vertrouwen had gewonnen van het leeuwenjong, wist hij ook de hond tot rust te brengen en haar zover te krijgen dat ze meeding.

In de hut waar hij van de dorpelingen mocht blijven, wist hij de teef verder te bedaren met zijn vriendelijke stem, rustige aanraking en kleine brokjes vlees. Het arme dier keek hoopvol op naar de vreemde, grote man. Hij was gewend aan een leven van schelden en schoppen en toegeworpen restjes om haar honger te stillen.

Toen moest Tarzan de leeuw en de hond bij elkaar brengen. Dat ging niet zomaar, want beide dieren waren doodsbang voor elkaars geur. Het leeuwte blies en beet, de hond gromde en ontblootte zijn hoektanden.

Tarzan bond de hond vast in de hut waarin hij sliep. Jane probeerde de welp te voeden met geitenmelk, maar het grootste deel van de melk liep langs de leeuwenbek.

’s Nachts probeerde Tarzan de welp bij de teef te leggen. Uiteindelijk was het beestje zo hongerig dat hij de warme melk uit de uiers van de hond niet meer

kon weerstaan en begon te zuigen. Zachtjes streelde Tarzan de dieren, totdat het leeuwte voldaan in slaap viel naast de hond.

De volgende dag namen Tarzan en Jane afscheid van Umanga en zijn dorpsgenoten. Het was tijd om de weg naar huis te vervolgen. De hond dribbelde naast ze voort aan een riem die Jane vasthield. Tarzan droeg het slapende leeuwte in een doek die hij over zijn schouder had gebonden.

De dorpingen hadden het leeuwte bewonderend Jad-bal-ja - Gouden Leeuw - genoemd, omdat zijn vacht een glanzende goudgele kleur had. Elke dag wende Jad-bal-ja meer aan zijn hondenpleegmoeder, die hem uiteindelijk accepteerde als een eigen jong. Tarzan en Jane noemden haar Za, het woord voor 'meisje' in de taal van de jungle. De tweede dag al maakte Jane de riem los. Za volgde hen gehoorzaam op hun pad door de jungle. Za werd een trouwe metgezel bij hun verdere avonturen. Jad-Bal-Ja bleef bij Tarzan tot hij groot genoeg was om terug te keren naar zijn soortgenoten, maar ook hij heeft de mensen die zijn leven hadden gered nooit vergeten.

De Amerikaanse schrijver Mark Twain heeft de verhalen over Huckleberry Finn bedacht. In het boek 'De lotgevalen van Huckleberry Finn', laat hij de hoofdfiguur zelf vertellen over zijn avonturen. De verhalen spelen zich af op en rond de Mississippirivier in Amerika, vlak na de Amerikaanse burgeroorlog. Tijdens deze oorlog, die duurde van 1861 tot 1865, vochten zuidelijke en noordelijke staten van Amerika met elkaar. De zuidelijke staten hielden vast aan het systeem van slavernij, terwijl dat in de noordelijke staten was afgeschaft.

In een vorig avontuur hadden mijn vriend Tom Sawyer en ik een zak geld gevonden die gestolen was door een dievenbende. We kregen een flinke beloning, maar omdat we minderjarig waren, werd ons geld door meneer Thatcher beheerd. Hij gaf ons regelmatig een uitkering uit het geld. De rechter had mij onder de hoede geplaatst van de weduwe Douglas en juffrouw Watson, die een nette jongen van mij probeerden te maken. Ik moest niet worden als mijn vader, die bekend stond als een dronkaard.

Het leven van een nette jongen vond ik maar saai.

Ik had een groep vrienden met wie ik vaak 's nachts op pad ging. We kwamen bij elkaar in een grot in een heuvel. Tom Sawyer was de leider en we noemden onszelf Tom Sawyers Bende. De club was uiterst geheim en had allerlei lugubere regels die Tom uit een piratenboek had. Je moest een eed afleggen dat je je aan de regels zou houden. We prikten ons met een speld in de vinger en tekenden de eed met bloed.

“We zijn rovers, dus we houden mensen aan, stelen hun spullen en vermoorden ze”, zei Tom. Het was duidelijk dat hij veel spannende boeken had gelezen. Een maand later had onze schurkenbende nog niemand vermoord. En beroven? We hadden alleen een zondagschoolklasje hun donuts met jam afhandig gemaakt. Eens werden we bijna gesnapt door Jim, een zwarte man die als slaaf werkte voor de weduwe en juffrouw Watson. Jim had een ketting met een ster met vijf punten om zijn nek hangen. Hij beweerde dat hij daarmee heksen kon oproepen. Ik was blij dat hij die nacht voorbijliep zonder ons op te merken.

Overdag voelde ik me eenzaam en niet op mijn gemak in de keurige kleren waarin ik van de weduwe moest rondlopen. Maar waar zou ik anders heengaan? Mijn vader was altijd dronken en ik had hem in geen tijden gezien. Ik moest naar school. Eerst vond ik er niets aan, maar ook dat begon te wennen. De weduwe vond dat ik betere manieren kreeg.

Op een avond kwam ik mijn kamer binnen en daar zat papa. Een magere, witte, in vossen geklede man met onverzorgd lang haar. Hij was door het raam binnengekomen.

“Pa”, riep ik, “wat doe je hier?”

“Ik heb gehoord dat je behoorlijk wat geld hebt.”

Pa had gedronken. Ik rook de alcohol in zijn adem.

“En je gaat naar school, dus denk je dat je beter bent dan je vader, hè?” Het bleek dat papa naar de rechter was geweest. Het was een nieuwe rechter, die mijn vader nog niet kende. Mijn vader wilde mijn voogd worden. Ik wist wel waarom. Hij wilde mijn geld hebben.

Papa beloofde de rechter dat hij alles beter zou doen. Hij zou zich netjes kleden, een vaste woonplaats zoeken en hij zwoor plechtig dat hij geen drank meer zou aanraken. De rechter geloofde zijn praatjes en besloot dat mijn vader mijn voogd moest zijn. Hij bood hem zelfs een logeerkamer aan tot wij een eigen huis zouden hebben.

Maar de eerste de beste nacht sloop vaderlief via het raam de logeerkamer uit en bedronk zich; de rechter compleet voor schut zettend. Pa kwam me halen en zei dat ik met hem mee moest gaan. Ik vond het een kans om weg te komen bij de weduwe en juffrouw Watson. Pa nam me mee naar een boshut diep in het bos.

Na twee maanden was ik alle regels van de weduwe vergeten en vloekte ik even hard als mijn vader.

Maar het leven in het bos werd eentonig. Naast jagen en vissen was er niet veel te doen. Pa liet me niet gaan. In juni steeg het water in de rivier en met de juniregens kwam mijn kans om te ontsnappen. Ik vond een op drift geraakte kano. Ik verborg de boot achter het struikgewas. Toen pa sliep, heb ik alles dat waardevol was meegenomen. Ik smeerde mijn jas in met varkensbloed. Zo zou men denken dat er schurken waren geweest, die mij hadden vermoord en alle spullen hadden meegenomen. In de kano begon ik de rivier af te drijven.

Uiteindelijk kwam ik aan op Jackson's Island, een eilandje in de Mississippi-rivier. Daar ontdekte ik dat er een zoekactie naar mij op touw was gezet. Pa had Tom Sawyer gewaarschuwd en hem verteld dat ik na een brute beroving was verdwenen. Samen met meneer Thatcher en nog een paar mannen zochten ze op het eiland naar mijn lijk. Toen ik ze onverrichterzake weer zag vertrekken, ademde ik opgelucht. Niemand zou me hier nog zoeken.

Later verkende ik het eiland. In het struikgewas lag een bekende gestalte te slapen.

"Jim!" Wat was ik blij hem te zien.

Hij dacht een geest te zien, toen ik hem wakker schudde.

"Ik ben niet dood, Jim."

Jim was weggelopen, omdat juffrouw Watson gedreigd had hem te verkopen. Hij was vertrokken in de nacht dat ik 'vermoord' was. We bleven op het eiland en hielpen elkaar overleven.

Op een dag deed ik iets doms. Ik had een ratelslang gedood. Om Jim te laten schrikken, legde ik het dier aan zijn voeteneind. Ik vergat dat ratelslangen altijd in een paar optrekken. Die avond werd Jim gebeten door de andere slang. Vier dagen was hij behoorlijk ziek. Ik heb hem nooit verteld dat het mijn schuld was... We maakten tripjes naar de omliggende streken en pikten van alles mee; zelfs vrouwenkleren. Als vrouw verkleed, ging ik een dorp in, waar ik me voorstelde als Sarah Williams. Ik raakte in gesprek met een zekere Judith Loftus, die ik hoorde praten over de moord op Huckleberry Finn.

"Ze dachten eerst dat die vader zelf de moordenaar was", roddelde ze. "Maar het moet die weggelopen negerslaaf zijn geweest, want die was op diezelfde dag verdwenen. Er staat een beloning op zijn kop", vervolgde ze. "En weet je, ik zag al twee keer rook op Jacksons Eiland, waar eigenlijk niemand woont. Die neger is zeker daar en mijn man is van plan hem met een ploeg te gaan vangen!"

Ik maakte zo snel als mogelijk dat ik wegwam. Het eiland was niet meer veilig. Jim en ik bouwden een vlot en vertrokken. De Mississippi rivier is een lange en brede rivier vol gevaren. Op een avond zagen we het wrak van een stoomboot op een grote rots liggen. In het wrak vonden we heel wat bruikbare spullen. We voeren door de staat Missouri, richting Iowa, naar de vrije noordelijke staten. Jim droomde over zijn vrijheid. Hij wilde werk zoeken in het noorden, zodat hij zijn vrouw en kinderen vrij kon kopen.

"Huck, als we ver genoeg komen, ben ik straks een vrij man", zei hij.

Ik was opgegroeid in het zuiden. Ik wist dat het als blank verraad werd beschouwd als je een slaaf hielp vluchten. Wat zouden Jims eigenaressen, de weduwe Douglas en juffrouw Watson, ervan vinden?

We besloten op aparte vloten over de rivier te gaan. Er hing een dikke mist en ik zag nauwelijks een hand voor mijn ogen. Die nacht was ik banger dan ooit in mijn leven. Op bepaalde momenten hoorde ik gegil op de rivier. Zou het Jim zijn? Toen de mist de volgende dag wegtrok, zag ik Jim komen aandrijven. Zijn vlot had het duidelijk zwaar te verduren gehad.

“Huck, je leeft!”, riep hij blij.

We gingen weer samen verder en kwamen bij een deel waar de rivier enorm breed was en er veel stoomboten langs voeren. Eén daarvan kwam veel te dichtbij. Ik gilde, maar het was te laat. Het schip raakte het vlot. Ik dook in het water.

“Jim! Jim!”, riep ik uit alle macht toen ik weer boven water kwam, maar Jim was verdwenen. Ik zwom naar de kant en klom aan wal. Niet ver daar vandaan zag ik een blokhut. Ik liep ernaartoe en klopte aan.

“Wie is daar?”, riep een stem.

“George Jackson”, loog ik. Ik vertelde de man dat ik van de stoomboot afgevallen was. Ik mocht binnenkomen, kreeg warme kleren aan van een jongen van mijn leeftijd en een maaltijd voor mijn hongerige buik. Zo maakte ik kennis met de Grangerfords, een fijn gezin, dat rijk was aan boerderijen.

Huckleberry Finn is na een wilde vaart over de Mississippirivier terechtgekomen bij het gezin van kolonel Grangerford. Hij vertelt verder over zijn belevenissen.

Naast de kolonel bestond het gezin Grangerford uit de jongens Buck, Tom en Bob en twee mooie dochters, juffrouw Charlotte en juffrouw Sophia. Het was een rijke blanke familie, die een hele stoet zwarte mensen als slaven in dienst had. Elk gezinlid had zijn eigen zwarte bediende. Ook ik kreeg een bediende toegewezen. Zoon Buck was van mijn leeftijd. Hij vertelde me dat Emmeline, een derde dochter, jong was gestorven. Drie andere zonen waren vermoord.

“Vermoord?!” riep ik geschrokken uit.

Buck vertelde me dat de Grangerfords al dertig jaren een vete hadden met de Shepherdsons, een andere rijke, blanke familie. Het gekke was dat ze nog steeds probeerden elkaar uit te moorden, terwijl niemand meer de oorzaak van de vete wist. Er kon elk moment geschoten worden. De families sleepten hun geweren daarom overal naartoe; zelfs naar de kerk.

Wat de families niet wisten, was dat juffrouw Sophia een relatie had met één van de Shepherdsons. Op een dag liep het tweetal weg. Er ontstond een vuurgevecht tussen de beide families.

“Dood ze!”, werd er aan alle kanten geroepen. Ik verstopte me in de paardenstal. Toen de kruitdampen waren opgetrokken en de Shepherdsons verdwenen, vond ik twee lijken voor de stal.

De zwarte man die me was toegewezen als bediende riep me. Hij vroeg me hem te volgen naar de rivier. Op de oever stond... Jim!

Jim had flink gewerkt aan zijn vlot. Het vaartuig zag er weer goed uit.

Hij wilde verder varen naar het noorden en vroeg wat mijn plannen waren. Ik wilde zo snel mogelijk weg bij die waanzinnige familie.

“Kom met me mee”, zei Jim.

Ik liet me dat geen twee keer zeggen. We voeren enkele dagen verder en maakten toen ons kamp op een riviereilandje. Op een avond zag ik een kano drijven en zwom erheen. Toen ik ermee langs de oever van de rivier voer, smeekten twee mannen me om hen mee te nemen. Ze werden achtervolgd. Snel liet ik hen in de kano klimmen. De oudere man was een jaar of zeventig en de jonge was rond de dertig. Ze zeiden dat ze van adel waren. Ze vertelden een zielig verhaal dat hun rijkdom en titels waren afgepakt. Het klonk zo overtuigend, dat Jim en ik ze met eerbied behandelden en ons best deden het hun naar de zin te maken.

Al gauw ontdekte ik echter dat de mannen ordinaire oplichters waren. Hertog en Koning, zoals we ze noemden, bedachten allerlei snode plannen, die ze daarna uitvoerden. Zo gingen ze aan wal in een klein dorp. Ik ging mee. Alle mensen waren aan de rand van het dorp bijeen in een gebedsbijeenkomst. Hertog bleef een beetje rondhangen in het dorp, terwijl Koning en ik naar de bijeenkomst gingen. Koning vertelde de predikant dat hij een piraat was en dat hij spijt had van zijn wrede zeeroversdaden. Hij wilde zich bekeren.

“Morgen ga ik de zee op om andere piraten te bekeren”, riep hij in vervoering, met tranen in zijn ogen.

Men geloofde hem en haalde een flink bedrag op om hem te steunen in deze ‘roeping’. Glunderend liet hij zijn buit zien aan Hertog.

Deze toonde ons iets dat me bleek deed wegtrekken. Het was een aanplakbiljet met een foto van Jim. Er stond op dat hij was weggelopen en dat degene die hem terugbracht 200 dollar beloning zou ontvangen. Gelukkig lieten ze Jim met rust. We voeren verder over de rivier. Als we ons kamp maakten, oefenden Hertog en Koning sketches uit diverse bekende boeken. In de plaatsen die we aandeden gaven ze één voorstelling en maakten bekend dat er een vervolgvoorstelling zou zijn de volgende avond. Als de mensen hadden betaald voor tweede voorstelling, glipten ze weg met het geld.

Het was een ruige tijd. Ik kwam in aanraking met allerlei gespuis. Zo was ik eens getuige van een moord. Een dronkaard werd bij daglicht in een drukke dorpsstraat neergeschoten en niemand deed er iets aan. Hertog en Koning gingen door met hun oplichterijen. Eens deden ze zich voor als broers van de overleden meneer Wilks, een rijke man.

“Oh, onze arme broer”, snikten ze bij de lijkist.

Meneer Wilks had drie dochters, die blij waren familie te hebben bij de begrafenis. Hun vader had een brief nagelaten waarin stond dat zijn broers 6000 dollar moesten krijgen. De dochters van de overledene waren lieve, zachtaardige meisjes. Ik vond het vreselijk dat ze zo werden opgelicht, dus besloot ik in actie te komen. Ik pakte het geld weg en wilde het ergens verstoppen, waar de meisjes het later zouden vinden. Ik werd echter opgeschrikt en verborg het geld toen maar in de lijkist, die nog in het huis stond. Helaas kon ik het geld niet meer uit de kist halen en Wilks werd ermee naar het kerkhof gedragen. Tijdens de begrafenis kwamen de echte broers Wilks aangereden. Hertog, Koning en ik werden vastgehouden. Op mijn aanwijzingen werd de zak met geld in de kist gevonden. Op dat moment zag ik kans te vluchten. Ik rende naar de rivier en sprong op het vlot dat lag aangemeerd.

“We zijn van ze af, Jim!”, riep ik blij, tot ik de stemmen van Hertog en Koning

achter me hoorde. Ze waren ook weggekomen en woedend dat ik hun plan in duigen had laten vallen. We voeren verder en gingen pas dagen later weer aan wal. Moe van het oplichtersduo, besloot ik wat rond te kijken in een dichtbijzijnd stadje. Toen ik terugkwam, bleek Jim weg. De oplichters hadden hem verkocht aan de eigenaar van een katoenplantage. Toen ik poolshoogte ging nemen op de plantage, kwam er een blanke mevrouw naar buiten.

“Mijn lieve Tom!”, riep ze blij en omhelsde me. Later, toen ze me voorstelde aan haar echtgenoot, begreep ik dat ze me aanzag voor mijn vriend Tom Sawyer. Ze bleek Toms tante te zijn, Sally.

Het ging me vrij gemakkelijk af Tom Sawyer te zijn, tot ik begreep dat Tom was verwacht door tante Sally. De echte Tom kon elk moment opdagen. Gelukkig wist ik hem op te vangen op de weg die naar de plantage ging. Toen hij me zag, dacht hij dat het mijn geest was. Ik vertelde hem hoe ik bij mijn vader was weggelopen en iedereen had laten denken dat ik dood was. Ik vertelde hem ook waarom ik zijn identiteit had aangenomen. We besloten dat ik Tom zou blijven en dat hij zich zou voordoen als zijn halfbroer, Sid Sawyer.

Tom vertelde me over de opschudding die mijn ‘dood’ had veroorzaakt en ik vertelde hem over mijn reisavonturen met Jim. Ik had intussen ontdekt waar Jim werd vastgehouden. ’s Nachts werd hij opgesloten in een hut. Tom en ik beraamden een plan om Jim te helpen vluchten. We groeven een gang naar de hut die uitkwam vlak naast de mat waarop Jim sliep.

We hadden echter niet aan de honden gedacht en toen we met Jim naar de rivier renden, sloegen ze alarm. We werden gevolgd door mannen met pistolen en honden, maar wisten toch het vlot te bereiken. We zouden net afvaren, toen bleek dat Tom in zijn kuit was geraakt door een kogel.

Jim stond erop dat hij hulp kreeg. Jim bleef bij Tom achter en ik ging hulp halen bij tante Sally. Daar was ik toen de mannen die ons achtervolgd hadden terugkwamen. Jim was geboeid en Tom werd bewusteloos op een matras gelegd. De dokter werd gehaald. Die haalde de kogel uit Toms been en verzorgde de wond. Jim werd weer opgesloten. Toen Tom bijkwam, biechtte hij op hoe we Jim hadden helpen vluchten.

“Jullie hebben een slaaf helpen ontsnappen?”, kermde tante Sally ongelovig.

“Ja”, antwoordde Tom trots. “Slavernij is niet goed.”

Op dat moment kwam Toms tante Polly aan bij het huis. Tante Sally was blij haar zus te zien. Tante Polly kende me goed.

“Dat is Huck Fin en geen Tom”, zei ze tegen tante Sally. Toen moesten we ook dat opbiechten. Gelukkig was men niet al te boos op ons.

Tante Polly had meer nieuws. Juffrouw Watson was gestorven en in haar testament had ze Jim zijn vrijheid gegeven. Jim werd vrijgelaten en was dolgelukkig.

Tom vertelde ook dat meneer Thatcher nog steeds mijn geld bewaarde. Ik kon weer op mijn uitkering rekenen.

“Heeft mijn vader het hem niet afhandig gemaakt”, zuchtte ik.

Toen zei tante Polly dat mijn vader was overleden. Dit bericht gaf me rust, tot tante Sally zei dat ze me wilde adopteren. Ze zou een nette jongeman van me maken. ‘Nee’, dacht ik. ‘Niet weer, hè?!’

De schrijver van het boek 'Het spook van de opera' is de Fransman Gaston Leroux. Hij ging vaak naar opera's in het Palais Garnier in Parijs, één van de grootste operagebouwen ter wereld. Hij was ervan overtuigd dat het spook, waarover allerlei geruchten de ronde deden, echt heeft bestaan.

Op een avond waren de spelers en medewerkers bij elkaar voor een klein feestje na een succesvol optreden. De meisjes van het ballet vertelden dat ze een schim hadden zien zweven in één van de vele gangen van het theater. Het moest het beruchte spook van de opera zijn. Ze beschreven het als een gelig gezicht, dat veel weg had van een doodskop, boven een lange zwarte mantel. De oogkassen waren zo diep gezonken dat je alleen de schittering van zijn ogen kon zien en een neus had hij niet. De kleur van zijn huid was ziekelijk geel en hij had maar drie lokken haar, over zijn oren en voorhoofd.

Het feestje was ook bedoeld om het debuut van Christine Daaé te vieren. De prima donna, de hoofdzangeres, had zich ziek gemeld en Christine Daaé was voor haar ingevallen. Ze had haar rol zo prachtig vertolkt dat het publiek tot tranen toe

was geroerd.

Tot de toeschouwers behoorde ook de edelman Raoul de Chagny. Raoul en Christine kenden elkaar uit hun kindertijd. Haar vader werkte op het landgoed van de De Chagny's. Ze hadden samen gespeeld en waren later een beetje verliefd op elkaar geworden. Maar Christine was niet van adel, en de familie had Christine weggestuurd zonder dat Raoul het wist. Niet lang daarna was haar vader overleden.

Raoul was verrast om haar als prima donna te zien en probeerde haar na de opvoering te spreken. Hij zag haar in de foyer, maar ze deed alsof ze hem niet kende. Raoul achtervolgde haar zonder dat ze het merkte naar haar kleedkamer. Voor hij aan kon kloppen, hoorde hij haar met iemand praten. Christine zei: "Toen ik zong, dacht ik alleen maar aan jou."

Een mannenstem antwoordde: "Toen je zong, waren de engelen stil!"

Raoul was benieuwd wie die nieuwe man in Christines leven was. Hij verschool zich in de gang totdat hij Christine de kamer zag verlaten. Even later opende hij de deur van de kleedkamer. Er was niemand!

Het spook van de opera bestond niet alleen in de geruchten van de spelers. Er waren echte bedreigingen van een onbekende afperser die de managers van het operapaleis chanteerde. Ze moesten maandelijks twintigduizend francs betalen en bij elke opvoering een bepaald balkon vrijhouden. Daar mochten geen andere operabezoekers komen. De managers hadden de bedreigingen altijd serieus genomen.

Maar toen gingen de oude managers met pensioen. Ze waarschuwden de nieuwe managers voor het spook van de opera. Die had inmiddels ook een nieuwe eis: Christine Daaé moest alle kansen krijgen.

Intussen was Raoul blijven aandringen om Christine te spreken. Na een hele tijd stemde ze eindelijk toe om hem in het geheim te ontmoeten op het kerkhof waar haar vader begraven lag. Daar vertelde Christine dat haar vader haar op zijn sterfbed beloofd had, dat hij vanuit de hemel een engel van muziek zou sturen. "De engel heeft me leren zingen, Raoul. En hij heeft ervoor gezorgd dat ik de rol van de prima donna heb gekregen op die avond dat je me hebt horen zingen. Het

is alsof je in de hemel bent, als hij zingt. Maar soms ben ik bang voor hem. Hij zegt dat ik van hem ben. Ik kan je niet meer ontmoeten. Anders zal de engel ons verschrikkelijk straffen.”

De nieuwe managers beschouwden de verhalen over het spook als een grap. Voor de voorstelling van het beroemde operastuk ‘Faust’, trokken ze de prima donna Carlotta aan. Ze verhuurden het speciale balkon en om te bewijzen dat er niets was om bang voor te zijn, gingen ze daar ook zelf zitten tijdens de voorstelling.

Christine had een kleine rol in het stuk. Ze kwam op en zong zo lusteloos dat iedereen zich afvroeg hoe ze voorheen zo mooi had gezongen.

Toen kwam Carlotta op. Ze was bekend om haar verrukkelijke en krachtige stem. Ze opende haar mond en ... er kwam een lelijk gekwaak uit haar keel! De toeschouwers hoorden een holle lach boven hun hoofden. Een spottende stem riep: “Ze zingt zo vals dat ze het plafond neerhaalt!”

En toen brak het touw dat een enorme kroonluchter vasthield. Het gevaarte stortte neer op het publiek en veroorzaakte vele gewonden en een dode. Vanaf toen deden de managers weer wat het spook wilde.

Op een dag kreeg Raoul een uitnodiging voor een gemaskerd bal in het operagebouw. Op dit feest kwam elke gast in een vermomming. Hij werd ontvangen door iemand die zich verkleed had als de Dood. Hij herkende de stem van Christine achter het masker. Ze nam hem mee de trappen op naar het dak van de opera en daar vertelde ze hem alles.

“Ik had kleine rollen bij de opera als zangeres. Op een dag hoorde ik een mannenstem in mijn kleedkamer. Hij verklaarde dat hij de engel was die mijn vader mij had beloofd. Hij leerde mij zingen als een prima donna. Op een dag werd ik door de spiegel een donkere gang ingetrokken. Daar stond een man met een masker op mij te wachten. Erik, zo heette hij, bracht mij via de kelders van Palais Garnier naar een ondergronds meer. In een flits zag ik daar ook een Arabische man, die we vaker bij de operavoorstellingen zien. Maar Erik negeerde hem. Op een bootje gingen we naar zijn huis, in het midden van het meer. Hij eiste dat ik voor altijd bij hem moest blijven. Ik kon niet ontsnappen.

Ik ontdekte dat Erik elk muziekinstrument meesterlijk bespeelde, prachtig kon zingen en zelf zijn eigen stukken componeerde. Ik werd nieuwsgierig naar de man achter het masker, dus op een onbewaakt moment trok ik het eraf. Liever had ik dat nooit gedaan. Eriks gezicht was verschrikkelijk verminkt, als een schedel zonder neus. Hij was woedend op me! Toch liet hij mij gaan. Hij gaf me een gouden ring. Hij beloofde dat er geen nare dingen in het operagebouw zouden gebeuren als ik hem trouw was en vrijwillig naar zijn huis ging.”

Christine wist niet wat ze moest doen. Aan de ene kant smeekte ze Raoul om haar ver weg te brengen waar Erik hen nooit zou vinden. Aan de andere kant had ze ook Erik lief. Ze zou hem niet zomaar kunnen achterlaten. Ze wilde nog eenmaal als prima donna optreden, en een afscheidslied voor hem zingen. Raoul ging akkoord en ze spraken af om direct na de voorstelling te vertrekken.

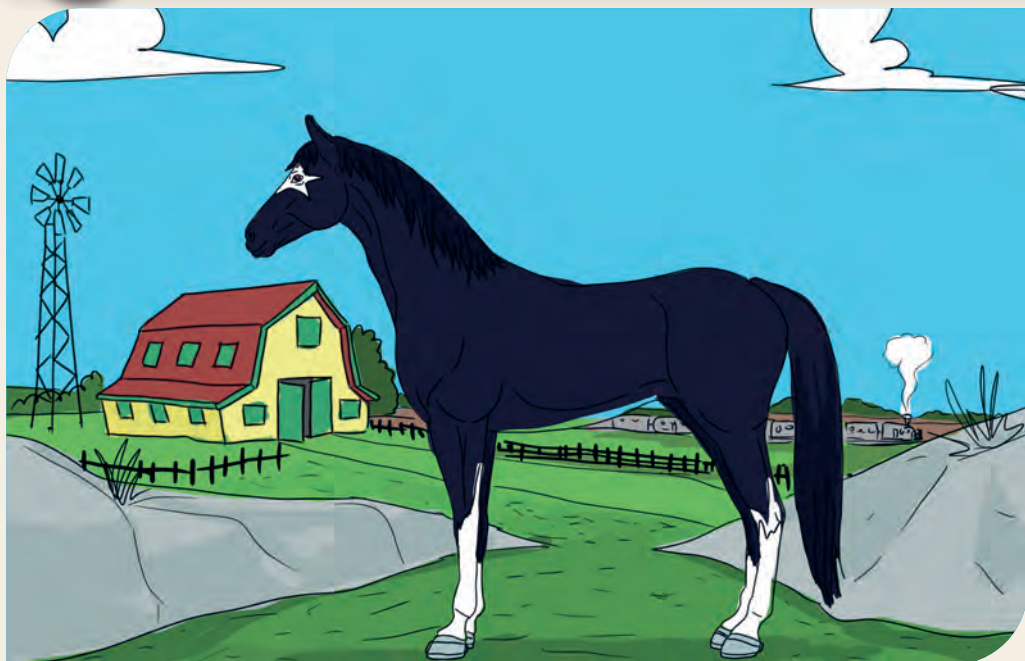
De volgende dag was de gouden ring echter verdwenen. In het midden van haar laatste optreden viel het licht uit en toen het weer aanging was Christine verdwenen! Raoul probeerde de politie ervan te overtuigen dat het spook haar had meegenomen, maar ze wilden hem niet geloven. De enige die Raoul bijstond was een Arabier, die niet bij naam genoemd wilde worden. Dit is zijn verslag van die avond:

“Toen ik merkte dat Christine Daaé was verdwenen, besloot ik in te grijpen. Ik heb lang geleden het leven van Erik gered, en ben daarom medeverantwoordelijk voor alle kwaad dat hij doet. Samen met Raoul ging ik op zoek naar het spook. Ik wees de jongeman op de verborgen luiken en gangen die Erik in het operagebouw verwerkt had en van waaruit hij opdook als spook. We konden niet veilig het meer oversteken naar zijn schuilplaats, dus we namen een omweg. Maar Erik had daarop gerekend! We vielen in een kelder waar water in stroomde en zouden zijn verdronken als Christine Daaé er niet was geweest. Ze wierp zich op het spook en smeekte hem ons te sparen. Ze beloofde dat ze aan hem zou blijven denken, ook na haar huwelijk met Raoul. Met die belofte liet Erik ons gaan. Christine kuste hem uit dankbaarheid op zijn verminkte voorhoofd. Dit was de enige keer dat Erik onvoorwaardelijke liefde van iemand had ervaren.

Hij was misvormd geboren, en ondanks zijn vele talenten gruwde iedereen van zijn gezicht. Christine zei: “Arme, ongelukkige Erik”, en haar tranen stroomden naar onder zijn masker, waar ze mengden met de zijne. Erik gaf de gouden ring

terug aan Christine. Hij zei dat het een geschenk was voor haar en Raoul. Hij liet haar beloven de ring terug te brengen als hij dood was en samen met hem te begraven.”

Jaren later is langs het ondergrondse meer een skelet gevonden met een gouden ring. Dit bewees volgens de schrijver van het verhaal, Gaston Leroux, dat het spook van het Parijse operapaleis Garnier echt bestaan heeft.

'Black Beauty' is een boek, waarin een paard de hoofdfiguur is. Het werd geschreven door Anna Sewell uit Engeland. Zij was zelf slecht ter been en liep met behulp van krukken. Als ze ergens naartoe moest, ging ze in een koetsje dat getrokken werd door paarden. Het boek verscheen voor het eerst in 1877, maar wordt nog steeds veel gelezen en is ook verfilmd.

Mijn moeder en ik woonden op een mooie weide, dicht bij onze aardige meester. Overdag amuseerde ik me met de andere veulens tot ik eens flink geschopt werd. Moeder zei: "Jij bent anders dan zij. Zij zijn trekpaarden. Jouw voorouders waren racepaarden. Doe je werk goed en bijt en schop nooit!"

Ik knoopte dit in mijn oren. Onze meester hield van paarden. Als iemand ons pijn deed, werd die meteen weggestuurd.

Eens, vroeg in de ochtend, hoorden we honden wild blaffen.

"Jachthonden", zei moeder, "ze zijn vast een haas op het spoor."

Kort daarna stoven de honden langs, gevolgd door mannen te paard. Al snel had een hond de haas te pakken, maar een van de mannen viel van zijn paard en brak zijn nek. Een zwart paard, Rob Roy, had een gebroken been en werd neergeschoten. “Die mensen ruïneren zichzelf en hun paarden”, zei moeder bedroefd. “En dit alles om een haasje.” Haar ogen waren vochtig van verdriet.

Toen ik vier jaar oud was, kreeg mijn zwarte vacht een glans. Mijn witte voet en witte ster op mijn kop maakten mij tot een bijzondere verschijning. Een rijke edelman kwam me bekijken.

“Als hij ingebroken is, zal hij het goed doen”, constateerde hij.

“Ik zal hem zelf inbreken”, zei mijn meester.

Inbreken betekent dat je een paard traint om iemand te dragen op een zadel en om te luisteren naar de instructies van de ruiter en ook de bevelen met de teugels van het hoofdstel te begrijpen. Mijn meester was zachtaardig tijdens het inbreken en liet me eerst wennen. Op de dag dat hij me besteeg, was ik apetrots. Vervolgens kreeg ik hoefijzers aan en moest ik twee weken op een boerderij, naast een spoorlijn, wennen aan het geluid van de trein. Dat was even schrikken, maar al snel wende ik. “Niet iedereen zal aardig tegen je zijn, maar probeer je meester te behagen”, zei moeder. “Ik hoop dat je een fijne meester krijgt.” Ik werd opgehaald en gebracht naar Birtwick, het landgoed van de rijke edelman, jonkheer Gordon. Ik kreeg een schone box waar ik makkelijk overheen kon kijken. Naast mij stond een dikke, grijze pony.

“Ik ben Merrylegs. De dames gaan op mij uitrijden. Ben jij mijn nieuwe buur?”, vroeg hij. Ik zag iets verder in een stal een grote, bruine merrie die luid hinnikte. “Dat is Ginger”, zei Merrylegs. “Ze is vroeger slecht behandeld en bijt uit gewoonte. Maar maak je geen zorgen. Hier hebben we het goed.”

De volgende morgen kwam de koetsier, John Manly, me halen om uit rijden te gaan. Hij zocht een geschikt zadel en we vertrokken. Eerst liet hij me rustig lopen, maar steeds voerde hij het tempo op tot we over de weg galoppeerden.

“En hoe ging het?”, vroeg mevrouw Gordon later.

“Hij is snel en volgt de aanwijzingen goed”, zei John tevreden.

De volgende dag bereed jonkheer Gordon me.

“Er is geen fijner paard”, zei hij tegen zijn vrouw.

“Noem hem Black Beauty”, stelde ze voor.

“Bijna had ik hem Rob Roy genoemd. Wat lijkt hij op hem”, zei de jonkheer. “Het was zijn oudere broer”, verklaarde John.

Toen begreep ik het verdriet van mijn moeder die dag van de jacht.

John en ik begrepen elkaar steeds beter. Ook de staljongen, James, zorgde goed voor mij. Als ik de koets trok samen met Ginger, gedroeg ze zich goed. Zij, Merrylegs en ik werden vrienden.

Ik was vrijheid gewend en moest erg wennen aan op stal staan wachten tot men mij nodig had. Daar werd ik onrustig van. John liet me dan een stuk draven in de weide. De jonkheer wist hoe je met paarden om moest gaan. Als hij zag dat iemand zijn paard niet goed behandelde, werd hij boos.

“Wreedheid is het handelsmerk van de duivel”, was zijn mening.

Eens vertelde Ginger me over haar vorige baas. Hij had haar weggehaald bij haar moeder meteen na het spenen. Hij gaf wel voeding, maar geen aandacht. Hij merkte niet eens dat kwajongens vanaf de weg stenen naar de paarden gooiden. Ginger vertelde dat ook het inbreken met veel geweld ging.

“De zoon van mijn meester wilde me tot een tam paardje maken. Hij pochte vaak dat geen paard hem ooit van de rug had gegooid. Hij dronk en werd dan extra wreed. Toen hij me tot bloedens toe afranselde, gooide ik hem eraf. Ik werd verkocht en kreeg de ene na de andere meester die wreed was of domweg niets van paarden wist. Ik schopte en beet dan. Pas toen ik hier kwam, veranderde dat.”

John had een behandeling die hij Birtwick ballen noemde: een mix van geduld,

liefde en gezond verstand. Er waren meer paarden in de stal met nare verhalen. Sir Oliviers staart was koelbloedig afgesneden tot een lengte van 6 centimer. "En dat alleen voor de mode."

Eens redde ik het leven van mijn meester door te stoppen voor een kapotte brug. Die avond kreeg ik een heerlijk maal. Intussen was er ook een nieuwe stalknecht, een vrolijke jongen van veertien. Hij heette Joe Green. Hij maakte de stallen schoon, voederde en verzorgde ons. Op een avond werd ik in alle haast opgezadeld. Jonkvrouw Gordon was ernstig ziek. John reed me in allerijl naar de dokter. Ik draafde zo hard ik kon. De dokter had geen eigen paard ter beschikking, dus in plaats van te rusten, reed ik hem meteen terug naar het landgoed.

Ik had het leven van de meesteres gered, maar uiteindelijk moest ze om gezondheidsredenen naar een warm land verhuizen. Merrylegs ging naar de dominee. Ginger en ik kwamen terecht op het landgoed van een graaf. De gravin wilde dat onze teugels onaangenaam strak vastgezet werden. Ginger trapte de stalknecht en hoefde daarna niet meer voor de koets. Ik helaas wel, samen met Max, die de strakke teugels gewend was. Ik kon nauwelijks ademen en was na elke rit bekaf. Ik voelde me steeds zwakker worden. Elke rit was een hel. Ruben Smith, een knappe man die graag dronk, had de stalleiding. Op een dag reed hij me in beschonken toestand over een pad met scherpe stenen. Hij had niet eens gezien dat mijn hoefijzer los zat. Toen de pijn niet meer te verdragen was, viel ik en hij werd van me afgegooid. Dood! Ik vergeet dat nooit meer. Toen men ons vond, begrepen ze wat er was gebeurd. Mijn knieën waren versleten. In die periode kreeg Ginger rust om te zien of ze zou herstellen van het te lang hard bereden zijn. Onze paardenlichamen waren geruïneerd.

Kort daarop werd ik verkocht aan iemand die paarden verhuurde. Hierdoor kreeg ik ook te maken met mensen die geen ervaring hadden met paarden. Meneer Barry, een ongetrouwde man die moest sporten van zijn arts, was mijn volgende eigenaar. De stalknecht stal het paardenvoer en ik leed honger tot hij gepakt werd. Alfred, de nieuwe stalknecht, was een luie verwaande man, die noch de stal noch mij verzorgde. Toen meneer Barry doorhad dat ook de tweede stalknecht een loopje met hem had genomen, verkocht hij me. Ik werd gekocht door Jerry, een paardenkenner. Hij gebruikte me voor taxiritten.

Hier ontmoette ik Captain, een voormalig legerpaard, die me vertelde over de verschrikkingen die hij in de oorlog had meegemaakt. Jerry had een goed hart. Zo reed hij een arme vrouw naar het ziekenhuis zonder geld te vragen. Ik zag Ginger nog een keer. Ze was er slecht aan toe en stierf kort daarna. Captain kreeg een ongeluk. Hij was er zo erg aan toe dat Jerry hem moest laten afmaken. Ik vond het vreselijk. Maar alles werd nog erger toen Jerry bronchitis kreeg en het taxiwerk moest laten.

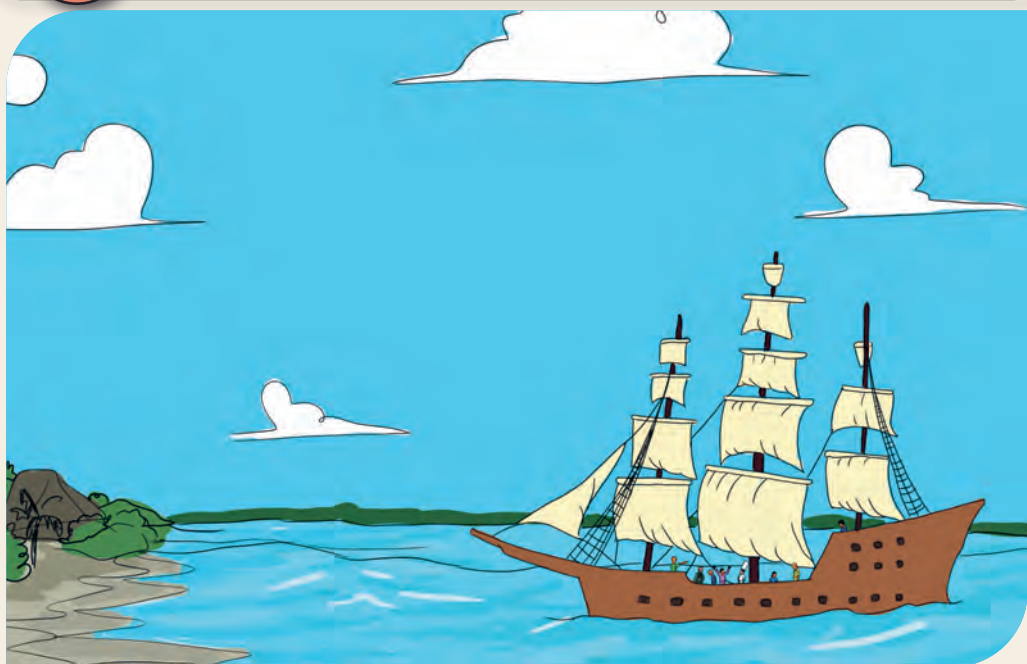
Mijn volgende baas had slecht verlichte stallen, waar je verblind werd als je het daglicht instapte. Jakes, de stalknecht, haalde het uiterste uit me. Toen kocht Nicholas Skinner, een taxibaas, me. Ik werd zo zwaar belast dat ik van vermoeidheid ineen stortte.

Wederom wisselde ik van eigenaar. In de stal van mijn nieuwe eigenaar werd ik goed verzorgd.

“Wat lijkt dit paard op Black Beauty. Dezelfde witte vlek op zijn kop en een witte voet.” De stalknecht bekeek me nu indringend.

“Black Beauty!”, riep hij. “Ik ben het, Joe Green.”

Mijn nieuwe eigenaren beloofden me nooit te verkopen. Hier was ik net zo gelukkig als ik in de weide waar ik als veulen ronddartelde.

Het boek 'Schateiland' van de Schot, Robert Louis Stevenson, verscheen in 1883. Toen was reizen tussen verschillende werelddelen alleen per schip mogelijk. De schepen hadden vaak een kostbare lading en zeeroverij kwam veel voor. Zeelieden stonden bekend als ruw volk. De hoofdfiguur in dit verhaal is Jim Hawkins. Zijn ouders hadden een herberg in een havenstad in Engeland, waar veel zeelui kwamen.

Kapitein Bill, een bruine man met een litteken op zijn wang, was een vaste gast in onze herberg. Hij vroeg me om hem te waarschuwen als er een zeeman met één been zou komen.

Op een dag stapte een zeeman binnen, die twee vingers aan zijn rechterhand miste, en vroeg: "Is kapitein Billy Bones hier?"

"Zwarte Hond!", riep Bill geschrokken.

Ze trokken hun sabel en vochten om hun leven. Zwarte Hond moest het onderspit

delven en vluchtte.

“Ik moet weg”, zei Bill, “Ze willen me de zwarte vlek geven om mijn zeemanskist.”

Dit betekende dat ze hem wilden doden

Zijn angst was niet voor niets. Op een dag stond een blinde zeeman in de kroeg, die eiste Bill te zien. De kapitein schrok duidelijk. De blinde stopte iets in zijn hand en vertrok. Bill viel dood neer. Naast zijn lijk zag ik een rond zwart papiertje liggen, de zwarte vlek.

Denkend aan de zeemanskist en het geld dat hij ons schuldig was, zochten moeder en ik naar de sleutel van zijn kist. Deze hing om zijn hals aan een koord. In de kist vonden een pakje met papieren en gouden munten. Terwijl moeder het verschuldigde bedrag verzamelde, hoorden we het tikken van de blindenstok buiten. We verborgen ons in een kast. Vanuit onze schuilplaats hoorde ik de blinde zeeman met zijn maten aankomen.

“De kist is open. Zoek die jongen van de herberg!”, riep de blinde.

“Neem het goud, laten we gaan”, opperde iemand.

“Nee, ik wil de kaart vinden.”

De zeemannen ruzieden tot ze werden verjaagd door onze knechten, die hulp hadden gehaald.

“Ik heb wat ze zoeken”, zei ik tegen dokter Livesey, de lijfarts van mijn vader, die niet lang geleden was overleden.

Ik wees hem het pakje met daarin een vergeelde kaart van een eiland in de Caraïbische Zee. Het pakje was van een piraat geweest, kapitein Flint. Op plek waar hij zijn schat had begraven, was een kruis op de kaart getekend. Dokter Livesey en ik maakten plannen om af te reizen naar het schateiland. We vonden een kapitein en een schip. Long John Silver, een scheepskok met één been, meldde zich aan met een hele bemanning. Ik vermoedde dat hij de

eenbenige zeerover was waarover kapitein Bill het had gehad. Kapitein Smollett waarschuwde ons ook voor John Silver en de bemanning. Hij was bang voor muiterij. Silver wist dat we op zoek waren naar een schat. Maar wij waren blij dat we een crew hadden. Toen de Hispanola, ons schip, gereed was, vertrokken we richting Schateiland.

We waren volgens onze berekeningen niet ver meer van Schateiland, toen ik een appel ging halen in de voorraadruimte. Zonder dat ze me zagen, hoorde ik Silver tegen één van zijn maten zeggen: “We doden de dokter en de kapitein zodra we de schat hebben.”

Kapitein Smolletts vermoedens waren juist. Er was muiterij op komst.

Op dat moment riep een matroos vanuit het kraaiennest: “Land ho!”

Schateiland was in zicht.

Kapitein Smollett vroeg Silver, die het eiland al eens eerder had bezocht, op de kaart na te gaan of dit werkelijk de plek was die we zochten. De kapitein gaf hem een kopie van mijn schatkaart, zonder de aanduiding waar de schat was begraven.

Intussen had ik dokter Livesey een boodschap kunnen geven.

“Haal de kapitein. Ik heb vreselijk nieuws.”

Nadat ik verteld had dat Silver hen wilde vermoorden, beraamden we een plan. Kapitein Smollett gaf Silver permissie om met een aantal mannen het eiland te verkennen. Enthousiast stapten ze in een boot. Ik ging ook mee. Aan wal kregen de mannen onderling ruzie, omdat twee van ze niet meer mee wilden doen met de muiterij. Ze begonnen te vechten en te schieten. Ik rende naar de bossen achter het strand, waar ik iemand zag wegduiken achter een boom. Ik richtte mijn pistool op hem.

“Wie ben je?”, vroeg ik.

“Ben Gunn”, zei hij.

Hij wist van de schat van Flint en hij kende Silver. Drie jaren was hij op het eiland; achtergelaten door dezelfde Silver en zijn bemanning. Ben wilde me wel helpen als hij met ons mee terug mocht varen. Toen klonk er een kanonschot.

Kapitein Smollett had tijdens de reis het vertrouwen kunnen winnen van enkele bemanningsleden, waaronder Hunter en Grey. Toen ze Silver niet terug zagen komen, besloten de dokter en de kapitein met Hunter en Grey aan land te gaan. Silver was het bos ingetrokken, twee gewonden achterlatend. De dokter besloot met Grey terug te gaan naar het schip om medicijnen te halen. De stroming was sterker geworden en intussen waren de matrozen die nog op het schip waren achtergebleven ook aan het muiten geslagen. Ze brachten een kanon in stelling en schoten op de boot van de dokter. Dat was het schot dat Ben en ik hoorden.

“Ik moet gaan kijken wat er gebeurt”, zei ik tegen Ben.

Ben zei dat hij zich zou verstoppen in het bos. Hij wilde de mannen, die hem hadden achtergelaten, niet ontmoeten.

“Vergeet me niet”, zei hij nog voor hij het bos inging.

Het bootje van de dokter en Grey was gezonken, maar ze hadden de kust toch weten te bereiken. De groep van Silver, die aan land was, kwam uit het bos en raakte in een vuurgevecht met de groep van kapitein Smollett. Ik sloot me bij Smollett aan, maar onze tegenstanders wisten ons te verdrijven. Ze gingen met de boot terug naar het schip. Daar hesen ze de Jolly Roger, de piratenvlag. Wij overnachtten in het bos achter het strand in een geïmproviseerd kampje. Vroeg in de ochtend hoorden we Silver roepen.

“Vlag van wapenstilstand!”

Hij was met zijn mannen naar het strand gevaren, wapperend met een witte vlag. “Dit is een truc”, zei de kapitein.

“Kom jij alleen hier als je wilt praten”, riep hij naar Silver.

Silver kwam aan land.

Hij werd ontvangen in ons kampje.

“Geef me de kaart, dan delen we de schat en zetten jullie veilig af. Goede deal, niet?”, sprak Silver.

De kapitein liet hem echter in niet mis te verstane woorden weten dat hij geen interesse had in een deal. Silver ging naar buiten. Er brak weer een gevecht uit. Hunter werd gedood. De mannen van Silver trokken zich terug, buiten schietbereik. De kapitein en de dokter overlegden met elkaar wat te doen. Ik kreeg een wild plan en vertrok zonder iemand wat te zeggen. Ik ontmoette Ben bij een stuk rotsachtige kust. Hij had een zelfgemaakt bootje. Terwijl de piraten nog aan wal waren, peddelde ik moeizaam naar het schip en sneed het los van het anker. Al gauw dreef het schip weg. Het lukte me aan boord te klimmen. De piratenvlag gooide ik overboord. Alleen de stuurman was achtergebleven op het schip. De andere mannen wilden erbij zijn als de schat werd gevonden. De stuurman besloot me te helpen. We zeilden naar een andere ligplaats aan de andere kant van het eiland, waar het schip vastliep op een zandbank. Ik kon wel naar land zwemmen. Toen ik terugging naar ons kamp, trof ik daar tot mijn ontsteltenis Silver en zijn mannen aan.

“We hebben een wapenstilstand”, zei hij tegen me.

Mijn vrienden hadden hem de schatkaart en de hut gegeven. Er was weer flink gevochten. Silver had dokter Livesey gevraagd om de gewonden te verzorgen. In een onbewaakt ogenblik vertelde ik hem waar het schip lag. Toen Silver en zijn mannen op weg gingen om de schat te gaan halen, ging ik achter ze aan. Eerst vonden ze een skelet dat kapitein Flint als grap als kompas had neergelegd. Even werden de mannen bang, vooral toen ze iemand een bekend piratenlied hoorden zingen. Ze dachten dat het de geest van kapitein Flint was, tot iemand de stem van Ben herkende. Uiteindelijk vonden ze de plek, maar de schat was weg. Mijn vrienden hadden de schat al ontdekt en opgegraven. De mannen keerden zich tegen Silver. Ze vonden dat hij hen had bedrogen.

Ik kon wegluchten naar mijn vrienden en ze naar de Hispanola brengen.
Dag Schateiland! Thuis aangekomen, waren we rijk. Smollett ging met pensioen,
Grey werd eigenaar van een schip, dokter Livesey kocht een prachtig huis en Ben
gaf in recordtijd alles uit. Er moeten ergens nog meer staven zilver op Schateiland
liggen, maar niets kan me zover krijgen terug te gaan.

